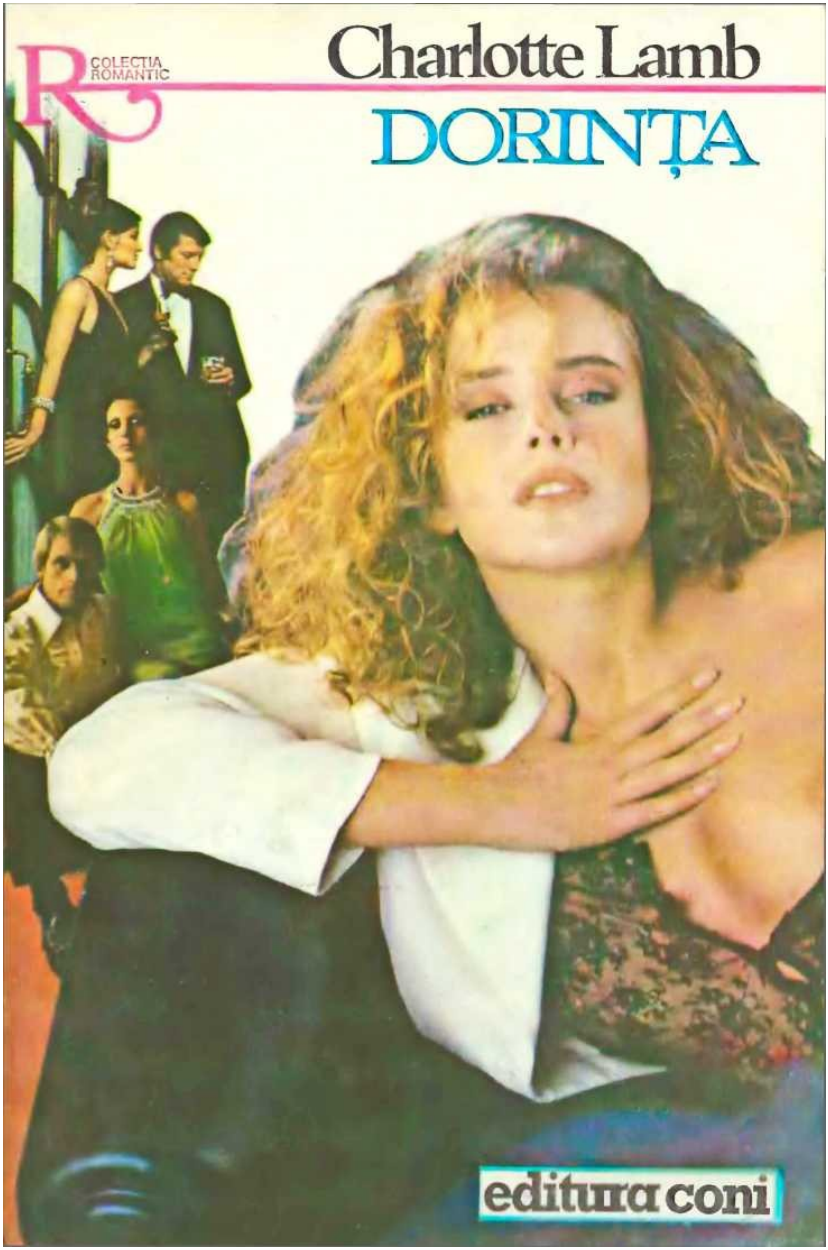

CHARLOTTE LAMB

DORINŢA
Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU – TISMANA

BUCUREŞTI, 1993
Colecţia: ROMANTIC

Coperta: VASILE SOCOLIUC
I.S.B.N. 973 9170 – 10 – 2
1981, by Chat! otite Lamb
DESIRE

Editura CONI

CAPITOLUL 1

— Nu crezi că eşti cam egoistă? Vocea lui Mike suna rece şi Nataşa îl privea nefericită.

Între ei se crease brusc o distanţă – o distanţă peste care ea nu vedea nicio posibilitate de trecere. Stătuse foarte aproape de ea, trupul lui atingându-i pe al ei, dar acum se aşezase ceva mai încolo pe banco, rigiditatea dinlăuntrul sau putându-se simţi din modul în care privea drept înaintea lui. cu faţa mohorâtă.

— Nu sunt egoistă, protestă ea, doar că fdeea ta nu este bună. Ar fi cu totul altceva dacă mama ta m-ar plăcea.

— Bineînţeles că te placei Faţa i se înroşise şi ochii lui căprui, atât de calzi de obicei, orâtau acum duri ca oţelul… Ea mi-a spus seara trecută că tu n-o placi şi eu am fos? destul de prost ca să-i zic că se înşală, dar fiu-i aşa că avea dreptate? N-o placi.

Ea-l privi nenorocită, cu ochii ei albaştri şi mari,

tulburaţi, scuturând din cap.

— Niciodată nu este bine să stai cu socrii.

— Asta-i doar o scuză, spuse el cu guro încreţită de supărare.

Niciodată nu se mai certaseră până atunci şi ea nu-l mai văzuse arătând astfel. Lângă ea se afla un străin.

Se cunoşteau de patru luni. La început, fusese o relaţie plină de farmec, care după câteva întâlniri îi condusese la concluzia că se îndrăgostiseră unul de celălalt, cu adevărat. Nataşa plutise în nori, în tot acest timp. Zilele trecuseră una după alta, fiecare din ele mai minunată decât cea precedentă. Mike se părea că simte la fel. Amândoi erau atât de siguri că totul este adevărat şi pentru totdeauna! Pentru ea nu fusese o surpriză faptul că e! o ceruse de nevastă.

— Ce să mai aşteptăm? o întrebase el zâmbind. Dotir ştim ce, simţim, nu-i aşa?

Ea râsese şi se lipise de el.

— Da, ştim.

— Imediat ce maică-mea vine din Australia, o să facem formalităţile, zisese el şi totul fusese numai soare şi şampanie, lor Nataşa fusese sigură că o s-o iubească pe mama Iu» Mike.

El îi spusese că maico să este o femeie nemaipomenit de drăguţă şi co Nataşa o s-o adore. Mike o adora. Se vedea foarte clor. Orice cuvânt legat de mama lui era plin de dragoste.

Doamna Potter era în Australia de şase luni, pentru a-l vizita pe celălalt fiu, Kenneth, care se căsătorise cu fiica unui plantatoi de portocali in Queensiand şi se stabilise acolo, lucrând împreună cu socrul sau la plantaţie. Kenneth avea doi băieţi. Mike îi spusese că mama lui. murea de dorul nepoţilor şi se ciorovăise cu Kenneth, pentru că nu-i mai adusese de foarte multă vreme în Anglia. Aşa că, în cele din urmă, se dusese ea să-i viziteze,

mai ales că ei n-aveau nici timp şi nici bani co să-şi permită o călătorie.

Nataşa mersese să-şi întâmpine viitoarea soacră, plină de nelinişte şi ferm hotărâtă s-o placă, neînchipuindu-şi cu cine va avea de a face.

Din momentul în care intrase în micul salonaş al doamnei Porter, îşi dăduse seama că are un duşman. Nataşa nu era fota care să-şi imagineze lucruri inventate. N-aveo nevoie de aşa ceva. Doamna Porter nu se ascunse se faţă de ea. Oh, este adevărat că zâmbea şi vorbea politicos în faţa lui Mike, dar ochii ei erau ostili şi rec: ca gheaţa, iar atunci când el nu era de faţă, tonul vocii ei se schimba devenind tăios, eu pentru a-i da să înţeleagă că nu este bine venită.

Notnşei nu-i venise să creadă şi fusese îngrozită. Îi privire pe Mike. aştept: induse să vadă aceeaşi mirare pe faţa lui, – dar acesta zâmbea fericit. Ea-şi dădu seama că e! nu putea să vedă şi să auria ceea ce vedea şi auzea ea.

Când râmaseră singuri, e! o întrebase grijuliu:

— Ce părere ai despre ea? Nu-i aşa cât drăguţă? Nu ţi-am spus? Ştii că total meu a murit când eu aveam patru ani şi ea ne-a crescut singură. Nu ne-a lipsit niciodată ceva. A muncit ca o roaba ca să avem de toate, fora a se plânge vreodată. Când eram copil, n-am realizat niciodată cât de mult a avut de tras, pentru că n-o vrut ca noi să aflăm. Doar când am crescut, am mai aflat câte ceva – nu pentru că s-ar fi plâns vreodată, coci nu este genul, ci din vorbe scăpate accidental întotdeauna a fost şi este cu zâmbetul pe buze Nu-i *aşa* că este unica, una io un milion?

— Una Io un milion, spusese Nataşa automat, zâmbind forţat.

— Ştiam eu că oi s-o placi, spusese Mike. Fetele mele cele moi dragi trebuiau să se placă una pe alta.

Notoşa şovăise. Întrebase ou ezitare:

— Crezi că m-a plăcut? Ştia co doamna, Porter nu o

plăcuse, dar Mike chiar nu observase?

Evident că el nu observase. Se apropiase de urechea ei şi-i şoptise:

— Bineînţeles co te-a plăcut, cine nu te-cr place?

O sărutase încântat, bucuros de oceastă primă întâlnire, orb în faţa realităţii. Nataşa Îşi chinuise mintea să găsească o cale de a-i spune că nu fusese totul perfect, dar până la ormă se lăsase păgubaşe. Poate, îşi spusese ea cu optimism, se înşelase. Poate cât se păruse, că privirea ei fusese de gheaţă şi vocea ostilă. Poate că doamna Porter tocmai avusese o îl proastă, sau era obosită, ori poate uşor necăjită să afle la sosirea o casă noutatea că fiul ei se însoară.

În săptămânile ce urmară, avusese o grămadă de ocazii ca să se convingă că are1 dreptate. Doamna Porter nu numai că n o plăcea, dar era hotărâtă să n-o placă, între ea şi Nataşa se afla un zid şi doamna Porter n-avea de gând să-l străpungă. Nataşa se forţase din toate puterile. Venise cu fiori şi ciocolată. Doamnei Porter nu-i plăcu ciocolata, fiindcă, după spusele ei, îngraşă. Nu-l plăcură nici florile – avea alergie la ele, motivă ea. Nataşa se oferise s-o ajute să pregătească ceaiul. Doamnei Porter nu-i plăcea să-i intre altcineva în bucătărie.

Dacă Notaşo încerca să vorbească despre o dotă Io care să aibă loc căsătoria, mama lui Mike i-o tăia scurt şi schimba subiectul. Ori de câte ori venea vorba despre soţia lui Kenneth şi copiii săi, doamna Porter vorbea tăios despre nora sa şi modul în care îşi îngrijea caso, îşi creştea copiii şi cât era de nepotrivita ca soţie a fiului ei. Nataşa vedea că soacra n-o plăcea pe nevasta lui Kenneth. Mai mult decât atât, treptat începuse să descopere că mama lui Mike nu va plăcea pe nimeni care ar fi intervenit între ea şi fiii săi era o mamă posesiva şi geloasă, Nu-i plăcea ideea căsătoriei fiilor săi; îi displăcea ideea acestora de a-şi trăi separat vieţile.

Dintr-un anumit punct de vedere era de înţeles; doamna Porter îşi irosise propria ei viaţa pentru a le asigura celor doi fii tot ce este mai bun. Nataşa înţelegea asta. Era trist, dar toate acestea începuseră să întunece relaţia ei cu Mike, pentru că Nataşa nu putea să-i spună acestuia realitatea. Mike nu vedea nimic. Nu înţelegea. Xorbea cu voioşie despre mutarea lor în casa mamei lui, după căsătorie. considerându-se obligat să aibă grijă de ea.

— A făcut atât de mult pentru mine, îi spunea e) acum Natuşei… Erau în parc şi stăteau pe o bancă de lemn vopsita în verde, neuitându-se unul la altul… îi datorez asta, Nataşa. Sper că n-ai de gând să te laşi de serviciu? Ne-am înţeles să-l mai păstrezi câţiva ani. De asemenea, n-o să facem încă copii. Ar fi ideal.

— N-o să meargă, Mike!

— N-o placi, o acuza el şi Nataşa îl privi neajutorată.

— Nu este chiar aşa.

— Ea mi-a spus asta şi eu am crezut ca ea – şi imaginează, dar nu-i aşa că avea dreptate? N-o placi.

— Ea nu mă place pe mine, izbucni Nataşa tremurând, pentru că nu-i plăcea să se certe… Ea nu era atât de guraliva cu Mike ci era ruşinoasa, liniştită şi blândă şi acum era foarte supărată… Mă urăşte… zise ea aproape neauzit, pentru că era dureros să pronunţe cu voce tare.

Nu este niciodată plăcut să recunoşti, chiar faţă de tine însuţi, că cineva te urăşte şi nu spera ca Mike s-o înţeleagă.

— Ce prostie f Nu mai veni cu astfel de bazaconii, zise el privind-o ca şi când ar fi vozut-o pentru prima oară, şi n-ar cunoaşte-o şi n-ar place-o… Mama mea?

— Da, ea. Nu vrea ca no; să ne căsătorim…

— De ce s-ar fi oferit să locuiască cu noi, dacă ar fi fost împotriva căsătoriei noastre? întreba el mânios, cu o figură întunecată.

Nataşa deschise gura pentru a-i răspunde, doi nu

putu să scoată niciun cuvânt. Cum or fi putut să-i spună: mama ta este geloasa şi nu vrea să te piardă, ea crede că eu vreau să-i te iau şi vrea să mă oprească.

— Ei bine? mi robă el şi cum ea-l privea nefericită, se ridică continuând… Uite, Nataşa, hai să uităm totul. Nu-i aşa că n-o să meargă? Ce fel de viaţă o să ducem dacă tu gândeşti aşa despre mama mea? Hai s-o lăsăm balta cu căsători a I

Nataşa se albi la faţa. Nu-i venea să creadă. Nunta ar fi trebuit să aibă loc peste câteva săptămâni. Îşi alesese chiar şi rochia de mireasă, şi-părinţii ei făcuseră toate pregătirile.

Mike privea aleea cu faţa împietrită.

— S-a terminat, conchise el.

— S-a terminat? Vocea ei suna ciudat… Toiul era doar un coşmar, nu putea să fie adevărat.

— Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că am ajuns la concluzia asta, înainte de a fi prea târziu, spuse Nike şi Nataşa se înfieră.

Ea-şi scoase inelul de logodna din deger, tremurând. Îi aleseseră împreună şi zile întregi îl privise cum stă pe deget, zâmbind fericită. Fusese mult prea fericită. O astfel de fericire nu putea să d’. veze.

— Uite-i, şopti ea, «ntinzându-l inelul.

E! izbucni furios:

— N-am nevoie de inelul ăsta blestemat, şi i-l împinse înapoi.

Inelul căzu pe pământ şi se rostogoli în ic? rbă, diamantul azvârlind sclipiri albăstrui.

Mike se întoarse şi plecă. Vântul îi răvăşea părul. Nataşa nu se mişca, cu ochii fixaţi în gol. Brusc, se ridică în picioare şi începu $6 fugă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Cum de

— terminase totul atât de repede, când fusese ilgură că va fi fericită pentru tot restul vieţii?

Era pauza de prânz. Se întoarse la birou uitând cu totul de mâncare. În minte nu avea decât ruperea bruscă a prieteniei el cu Mike.

În drumul spre birou, observase că oamenii o priveau curioşi cuta fuge. Se forţase să-şi încetinească mersul şi să-şi înghită lacrimile. Serviciul ei era la o distanţă de două minute de Green Park. Alese un drum moi ocoiit pentru a se întoarce şi atunci când ajunse în clădirea birourilor, reuşise să se calmeze. Fata îi era trista, dar nu e putea ghici nimic altceva.

La toaletă îşi spală faţa şi se farda, se pieptănă şi-şi netezi rochia crem. Uitându-se pentru ultima dată în oglinda, decise ca arata sntisfăcctor. Poate prea palida. Sub ochi avea cearcăne. Fardul nu reuşise să-i le ascundă. Ar trebui ca şeful ei să fi fost prea perspicace ca să-şi dea seama că ceva nu este în regulă.

Nigel Herries avea tot atâta perspicacitate ca şi un lemn. Era genul de bărbat care se uita în fiecare oglinda pe lângă care trecea. Arata bine şi era foarte încântat de el însuşi. Îl plăceau fetele şi voia sa se distreze. Tot salariul lui, care era mare, mergea pe hainei şi pe maşina lui. Avea o moşind roşie care, în concepţia lui Nigel, se asorta foarte bine cu persoana lui. Nigel le folosea pe femei ca pe nişte oglinzi. Se uita la ele şi-şi vedea propria imagine şi era foarte mulţumit.

Când Natașa intra în birou, el stătea cocoţat pe masa lui de lucru, făcând cocoloaşe de hârtie, pe care le arunca în coş. Se hlizi la ea:

— Să-ţi fie de bine, şi neaşteptând ca ea să răspundă ceva, începu s-o privească apreciativ.

Nigel îşi alegea femeile, la fel ca şi automobilul, dacă acestea se asortau cu el. Ele trebuiau să fie drăguţe, bine îmbrăcate şi dorite de alţi bărbaţi. Din nefericire, Nigel o

plasase pe Nataşa în aceasta categorie. De la început, îi dăduse a înţelege acest lucru. El era un bărbat care nu-şi pierdea timpul şi de care era greu să te debarasezi. Nu putea $6 creadă că o fată ar putea să-i reziste. Nici el nu-şi rezista sie însuşi.

— Araţi şic, îi spuse el, admirându-i picioarele lungi ce se vedeau de sub fustă.

Ea-şi scoase o grămadă de documente şi le puse pe masa:

— Mulţumesc.

Era învăţată cu complimentele lui. Ştia că nu înseamnă nimic. Nigel avea câte o prietenă nouă în fiecare săptămână. Îi plăceau variaţiile. Nu înţelegea de ce ar fi fost obligat să se limiteze la o singură fată şi, din remarcile făcute faţă de Nataşa. se deducea că ar fi incorect din partea lui, faţă de sexul opus, dacă nu şi-ar împrăştia atenţiile şi asupra celorlalte reprezentante ale sexului frumos. Simţea că este de datoria lui să procedeze astfel, ca o albina care extrage mierea din toate florile.

— Al ceva de făcut diseară? o întreba el în modul sau obişnuit.

O mai întrebase de multe ori şi de fiecare dota ea îi răspunsese printr-un refuz. Nici de data aceasta el nu credea că ea o să-i spun6 „da”.

Nataşa îl privi cu ochii ei mari şi tulburători şi spre surprinderea ei şi a lui, zise:

— Nu, de ce?

Nigel, uimit, nu-i răspunse imediat, dar după o pouză îşi reveni:

— Este o petrecere, spuse el repede... Nigel profita de orice ocazie. Nu putea să înţeleogă de unde apăruse interesul brusc al Notoşel pentru el, dar punea totul pe seama atracţiei lui deosebite... De ce n-am merge a ne distrâm împreună? O să-ţi placă oamenii aceştia. Este vorbo de clientul căruia îi plăceou câinii, îţi aminteşti?

Fortescue? El dă petrecerea.

Nataşa şi-l amintea pe Dave Fortescue foarte vag. Agenţia aranjase pentru el o masă mare, cu şase luni în urmă şi câştigase o grămado de bani. Fusese transmis totul la televiziune, radio şi presa şi Nigel venise cu una din ideile lui cele mai grozave. Deşi îşi petrecea atât de mult timp uitându-se în oglinda şi ieşind cu fete drăguţe, avea totuşi creier, care din când în când sclipea. Nataşa se întreba de multe ori cum face. Stătea aici, făcând cocoloaşe de hârtie şi deodată îi venea o idee originala Din cauza asta câştiga e! aşa de bine. Era ce! mai bun agent publicitar pe care îl avusese agenţia.

— Este o petrecere particulară? întrebase ea cu îndoială şi ’Nigel scutură din cap.

— Este ceva pentru publicitate. S-ar putea să ciugulim ceva contracte

— La ce oră este?

— La opt. Poţi să te duci să te schimbi. O să trec să te iau. Este la Granada Rooms. S-ar putea să ne distrăm…

Nataşa ştia cam ce fel de petrecere putea să fie. Fusese la multe de acest gen. În mod normai, o plictiseau de moarte. Toţi oameni» erau nesinceri, cu zâmbete artificiale care dispăreau în momentul în care te întorceai, în urmă cu o săptămână, ar fi fugit mâncând pământul de o astfel de petrecere, dar acum ou-i mal păsa – îi era groază să se ducă în locuinţa ei goală şi să-l jelească pe Mike.

Locuia într-o garsonieră în spatele cartieru lui Chelsea. Fereastra el dădea spre acoperişuri şi coşuri. Uneori, în zilele senine, vedea vârfurile copacilor care creşteau printre case. În majoritatea cazurilor, vedea doar cerul. Locuia aici de optsprezece luni aş în timpul a

casta, celelalte apartamente vecine îşi schimbaseră de mai multe ori locatarii. Oamenii nu stăteau prea mult. La început, uşă în uşa cu ea stătuse o fată din Indiile de Vest, ca apoi să se trezească într-o zi, cu o altă fată, care i

aducea un pachet de cec; unei surori medicale ce era teribil de râcâcu. Nu afla niciodată ce se întâmplase cu cealaită fata. Oamenii nu se oboseau să-şi spună „Buna” sau „La revedere”. Veneau şi plecau.

Na laşei îi trebui un timp mai lung ca să se obişnuiască cu aceasta viaţa impersonala a Londrei. Ea se născuse şi crescuse într-un sătuc din Dorset. Părinţii şi sora ei locuiau încă acolo. Nataşa ar mai fi stal şi acum acolo, dacă nu s-ar fi îndrăgostii de soţul surorii sale. Întotdeauna îl plăcuse pe Jack, dar într-o zi îşi dăduse brusc seama cât place mai mult decât este cazul. Din fericire, reuşise să nu se trădeze nică faţa de el şi nici faţa de Linda. Nataşa era o fată foarte rezervată. La o lună după ce descoperise ce simte pentru cumnatul ei, era în Londra. Pârânţâi ei fuseseră adânc mişcaţi când aflaseră că ea vrea să plece la Londra.

— Dar de ce? o întrebase maică-sa, încercând să înţeleagă. Credeam că eşti fericită aici. Ce nu-ţi convine?

— Vreau să vând cum este la Londra, spusese Nataşa zâmbind, pentru că nu voia să-i necăjească sau să-i supere pe părinţii ei.

Ironic, Linda încercase s-o convingă să nu plece.

— Tu eşti o găgăuţă! Londra nu-i pentru tine. Tu eşti tipul casnic. N-o să poţi trai într-un oraş mare. O să te simţi singura. Doar ştii că nu poţi să vorbeşti cu străinii…

— O să învăţ, spusese Nataşa, deşi era mult adevăr în ceea ce spunea Linda… dar Linda nu ştia adevăratul motiv pentru care ea trebuia să plece.

Linda o privise neliniştita.

— Spune-mi, este ceva în neregula, Natty?

— Te-aş ruga să nu-mi mai spui aşa, zisese Nataşa, dar zâmbise şi simţise cum îi dau lacrimile, pentru că era foarte ataşată de soro I şi se simţea foarte vinovată.

Jack şi Linda aveau o căsnicie fericită. Se potriveau perfect. Jack era blând şi înţelegător şi lucrurile între ei

mergeau bine, Natașa s-or fi urât dacă l-ar fi trădat pe vreunul dintre ei.

Își spusese că totul nu poate fi decât o înflăcărare de moment, care se va stinge când va fi departe de casa și avusese dreptate. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas acasă și l-ar fi văzut pe Jack în fiecare zi, Natașa nu știa însă, în mod sigur, ar fi rezultat niște necazuri. Jack și Linda locuiau la o distanță numai de două minute de familia Lindei și toată ziua se învârteau în jurul lor. O dată ce începi să simți ceva pentru cineva de care n-oi voie să te apropii, coi mai bine este să pleci, ceea ce Natașa și făcu.

Nu-i trebui sera decât trei luni ca să-l uite pe Jack. Reușise. O ajutase foarte mult și munca. Era foarte interesant să lucrezi într-o mare agenție de publicitate. Întâlnea o grămadă de oameni, vedea fețe noi. În ciuda temerilor Lindei, își făcuse o mulțime de prieteni, chiar dacă niciunul dintre ei nu era foarte apropiat. Natașa considera că nu poți numi prieteni pe cei care îți sunt doar cunoștințe. Oricum s-ar fi chemat, totuși ei îi abătuseră gândul de la Jack, la care nu se mai gândea decât ocazional și anume, atunci când primea câte o scrisoare de la Linda.

Natașa răsuflase ușurata când își dăduse seama că reușise să treacă peste asta. Nu-i plăcea să se simtă vinovată față de sora ei și nici gândul că nu se mai poate duce pe acasă. Mai apoi, noua ei muncă și viața din Londra o absorbiseră și când îl întâlni pe Mike, însănătoșirea era completa.

În timp ce se îmbrăca pentru petrecerea din acea seară, se întreba cum să-și anunțe familia despre ruptura care se produsese. Ea și Mike fuseseră de câteva ori acasă la părinții ei care-l plăcuseră pe băiat, deși Linda manifestase mai puțin entuziasm decât aceștia.

— Nu-i așa că-l placi? o întrebase Natașa și sora ei ezitase, lăsând să treacă o pauză până să-i răspundă.

— Da, sigur cât plac.

Nataşa nu ştia de ce Linda nu se prea omoară după Mike. Bineînţeles că el nu era ca Jack. Mike era vorbăreţ, viol, foarte sigur pe el. Poate că nu era genul Lândel, care era şi ea o persoană autoritară. Poate din cauza asta ea şi Jack se înţelegeau atât de bine – erau temperamente diferite.

Legăturile de familie sunt adesea împletite cu dificultăţi. Nataşa voia ca sora ei să-l placă pe Mike, dar în cadrul familiei exista o competiţie, o rivalitate ascunsă, în dorinţa de a domina lucrurile. Jack o lăsa pe Linda să-l conducă. Domnul şi doamna Blair şi ei la rândul lor acceptaseră. Nataşa, nici pe departe n-or fi putut să concureze cu soro ei. În familia Blair, Linda avusese mereu un cuvânt de spus şi când ea îl întâlnise, pe Mike şi-l cântărise, echilibrul de forţe se stricase. Mike era un tip foarte de treabă, dar era obişnuit să dirijeze acasă şi mai era obişnuit ca maică-sa să-l aprobe în tot ceea ce făcea. Entuziasmul tindei scăzuse, dându-şi seama că, cu Mike nu-i va merge. Nataşa era conştienta de influenţa dominantă a soră-sii în cercul familiei lor şi se distra privind cum Mike şi Linda se contraziceau unul pe altul. Linda o iubea prea mult pe Nataşa ca să facă un caz din asta şi ea şi Mike făcuseră un fel de înţelegere. Doamna Blair începuse să facă planuri pentru nuntă cu câteva săptămâni în urmă.

Cum o să le spună Natcişa, acum? Se privea în oglinda cu faţa palida, cu ochii încă întunecaţi de durere. Chiar dacă Mike regreta aceasta ceartă, gândi ea, el avusese dreptate. Cum naiba s-ar fi putut ei căsători, când mama lui o ura? Mike şi marna lui erau focite apropiaţi. L-ar fi durut foarte tare s-o rupă cu ea. În mod clar, Kenneth reuşise asta, plecând în celălalt capăt al lumii, ţinându-şi nevasta şi mama la distanţă una de alta. Mike nu se gândise să procedeze la fel. El ţinuse partea maică-sii.

Văzuse lucrurile doar prin prisma ei. N-avea de gând să înţeleagă punctul de vederea! Nataşei, chiar dacă ar fi ascultat-o şi chiar dacă ea ar fi avut curajul să-i povestească, ceea ce în mod aparent el nu văzuse.

Îşi puse pe ea rochia favorita. Îi făcea plăcere s-o îmbrace. Mătasea de jerse, de culoarea coralului, îi venea ca o a doua piele, decolteul adânc îi scotea în evidenţă culoarea crem a pieptului şi valea dulce dintre cei doi sâni obraznici. Nu era o rochie îndrăzneaţă, dar modestia ei era discret provocatoare şi fusta era atât de strâmtă, încât impunea o mişcare uşor legănată. Când o văzuse în magazin, nu se gândise s-o cumpere, dar Mike insistase şi ea o luase, iar el îi spusese că-l face să i se accelereze pulsul. Nataşei îi plăcea să facă ceea ce îi spunea el. Asta o făcea fericită. Era o persoană foarte feminină, o faia ai cărei ochi albaştri şi trup n/cât, frumos modelat îi duceau pe bărbaţi cu gândul că ea s-ar supune bărbăţiei lor. Ruşinoasă din fire, jena i se accentua atunci când i se făcea această sugestie. Înaintea avansurilor bărbăteşti se retrăgea, ceea ce o făcea şi mai interesantă în ochii acestora. Odată, când se plânsese de asta surorii sale, Linda îi explicase cu blândeţe că era numai şi numai din vina ei.

— Cu cât o să fugi mai mult, cu atât o să te urmărească mai mult. – încă nu ţi-ai dat seama? Uită-te la câini.

Nataşa o privise cu gura căscată.

— Câini? întrebase ea, încurcată.

— Dacă ştiu că ţi-e frică de ei, aleargă după tine, spusese Linda. Bărbaţii îţi aruncă o privire şi află că eşti genul care o rupe ki fugă, aşa că se iau după tine.

— Dar de ce? se mirase Nataşa şi Unde dăduse din cap privind-o cu disperare.

— Pentru că asta este în capul lor: „Eu sunt Tarzan şi tu Jane”. De ce eşti atât de bleaga, Nataşa?

— Nu ştiu, aprobase Nataşa şi Linda se uitase la ea cu înţelegere.

— Ar fi trebuit să trăieşti în alt secoî, zisese sora ei.

Zgomotul nervos al unui claxon o făcu să sară în picioare. Se duse la geam şi se uită. Maşina roşie a lui Nrgel era afară. Dăduse jos capota şi se uita în sus, cu mâna pe claxon. O văzu pe Nataşa şi-i făcu cu mâna; ea-i răspunse. Ducându-se înapoi la măsuţa de toaletci, se parfuma în spatele urechilor, pe gât şi la încheieturile mâinilor. Începuse să-şi dorească să nu fi spus că merge la petrecere, dar locuinţa ei părea atât de goală şi tăcuta şi problema lui Mike şi a mamei lui îi dădea dureri de cap. Cel puţin, cu Nigel, n-o să aibă timp să se gândească. Va fi mult prea ocupată ca să-i respingă avansurile. Deşi Nataşa era atât de ruşinoasă, avea totuşi o voinţă puternică şi nu era nicio îndoială că-l va ţine pe Nigel la distanţă. Propriul lui orgoliu îl făcea să fie uşor de dat la o parte. Întotdeauna el credea că va mai exista şi o altă dată. Doar bărbaţii disperaţi sunt greu de înlăturat.

Nigel dădu la o parte uşa maşinii şi mirosi atent:

— Îmi place parfumul tău. Este Balmain, nu-i aşa?

Ea se aşează lângă el.

— Da.

Mike îi dăduse parfumul în ziua în care se logodiseră. Nataşa nu şi-ar fi putut permite ceva atât de scump, din salariul ei. Locuinţa ei era mică, dar costa mai mult decât îşi putea permite, asta însemnând că trebuia să facă economii la sânge, dar îi plăcea să locuiască atât de aproape de inima Londrei. Îi plăcea Tamisa şi-i plăcea s-o vadă în fiecare zi, de aici. Îi dădea un sentiment de libertate. O elibera de cenuşiul străzilor londoneze. Era întotdecima schimbătoare, diferita, în drumul ei spre mare.

— Araţi nemaipomenit, spuse Nigel în timp ce porni motorul şi o lua din loc. Îmi place rochia. Nu te-am mai văzut cu ea, înainte… Maşina ocoli un colţ şi intra în

traficul intens al oraşului... O să fie o seară grozava, continuă el, iar vântul îi zburli părul blond, de culoarea grâului copt

Avea un profil romantic. Când nu zâmbea, arata ca un poet tânăr, eteric, cu trăsături perfect proporţionate.

— Şi tu eşti chipeş, zise Nataşa.

El zâmbi uşor, fără a o privi, cu un surâs satisfăcut – surâsul unui artist care fusese, în sfârşit, recunoscut.

— Am un costum nou, explica el.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Costumul era bine croit, scoţându-i în evidenţa zvelteţea trupului.

— O să fim o pereche reuşită, spuse Nigel. pentru că el îşi privea însoţitoarele în aceeaşi lumina în care-şi vedea şi hainele.

Nu era flotant să te simţi co un accesoriu, dar Nataşa îl ştia cum gândeşte. Nigel era îmbrăcat cu un costum albastru din trei piese, cu comasa bleumarin, cravata albastra şi o fato eu rochie roşie. Aşa vedea el lucrurile.

La oro când ajunseră la petrecere, era o gromadă de lume şi Nigel o trase de mâna încercând să-şi facă drum prin mulţime pentru a lua două pahare de şampanie.

— Uite-o pe Sonia. Nataşei îi sân inima din piept.

Sonia Warren se ocupa de publicistico industrială şi din când în când apela la serviciile firmei lor. Nataşa n-o plăcea. Sonia zâmbea mult şi zâmbetele ei însemnau chiar mai puţin decât cele ale lui Nigel. Nigel îi făcu cu mâna şi câteva momente mai târziu, Sonia apăru lângă ei. El o sărută şi amândoi începură să trăncănească, până când Nataşa începu să se întrebe ce caută ea aici.

Nigel vorbea. Paharul, după cum observă e o, era gol.

— Ma duc să-ţi aduc un alt pahar, se oferi e o, luând paharul.

El îi zâmbi.

— Mulţumesc, scumpo.

Absenta, Sonia îi întinse şi ea paharul.

— Mulţumesc, draga.

Nataşa se uită Io ea, dar pleca cu două pahare. Le puse jos şi lua alte trei pahare. Când se întoarse, Sonia şi Nigel se aflau în mulţime. Nataşa le strecura paharele în mâna şi rămase în picioare, sorbind din şampanie şi ascultând conversaţia din jurul ei.

Trecu un chelner cu o tavă şi Nigel îl opri şi mai lua şampanie. Nataşa acceptă un pahar şi apoi încă unul. „Nu ştiu de ce, dar şampania te face să-ţi fie sete" gândi ea.

— Te distrezi bine? întreba Nigel, zâmbindu-i cu ceea ce credea el a fi un zâmbet încântător.

— Este drăguţ, spuse Nataşa terminându-şi şampania.

Îşi dădu seama că şampania are şi alte virtuţi. Era un remediu minunat pentru a nu te mai gândi ia nimic. Trei pahare şi nu-şi mai făcea niciun fel de probleme. Stătea, asculta şi privea feţele zâmbitoare ce o înconjurau. Bineînţeles că nu gândise ceea ce spusese şi docr un singur cuvânt o făcu să tresară.

— Soacra... spuse cineva şi Nataşa îl fixa cu privirea... Scorpia bătrână, adaugă omul şi Nataşa izbucni în râs.

Bărbatul o privi, plodul surprins.

Toţi se uitară înspre ea. Avu sentimentul ca nimeni n-o observase până atunci. Toţi păreau surprinşi s-o vadă. Chiar şi Nigel îşi întoarse capul către ea privind-o ca şi cum *ar* fi uitat ca a adus-o cu el.

— Unde ai fost până acum, creatură încântătoare? întrebă omul cu soacra.

— Jos mâinile, spuse Nigel cuprinzând-o cu braţul. Este cu mine. La o parte, Roner.

— Îmi pare rău, spuse celălalt bărbat înclinându-se

cu graţia unui elefant.

Nataşa râse din nou. Nu ştia de ce. Simţea cum o înconjoară râsul ca nişte baloane de săpun. Gneva din micul grup aflat în apropierea ei se mişcă şi un cap brunet se întoarse cât. e ea. Se trezi faţă în faţă cu o pereche de ochi verzi cărora le zâmbi – un zâmbet toropit cauzat de şampania ingurgitată.

— Nu ne-am cunoscut, îi zise bărbatul cu soacra.

— Şi nici n-o să vă cunoaşteţi, se interpuse Nigel. Şterge-o I

Se auziră râsete. Se făcu un fel de forfotă, acea forfotă care este caracteristică rearanjării grupurilor la o petrecere. Unii oameni plecau. Unii oameni veneau. Nataşa, agăţată de braţul lui Nigel, care-i încercuia mijlocul, stătea şi asculta, fără a vorbi.

— Ji-oro văzut maşina, îi spuse cineva lui Nigel. Este rapidă? Cote mile parcurge cu un galon1 de benzină?

— Cincisprezece sau cam aşa ceva, zise aceste nepăsător şi celălalt bărbat pufăi.

— Cincisprezece? Trebuie să fii nebun I Cum îţi poţi permite o maşină care consuma atâta? Eu cu un galon merg douăzeci şi cinci de mile.

— Ce maşină ai? O doagă? îl ironiza Nigel şi toţi din jur izbucniră în râs.

Altcineva pretinse că maşina lui merge patruzeci de mile cu un galon de benzină şi se auzi un zumzet de neîncredere.

— Un galon = 4, 511.

Nataşa privi spre cercul de oameni cate o înconjurau. Omul cu ochii – verzi era în faţă. Stătea vizavi de ea, observând-o cu un zâmbet abia schiţat în colţul gurii.

Ea – i întoarse zâmbetul. Să simţea uşoară şi detaşată, ca şi cum mintea nu mai răspundea de acţiunile ei proprii.

— Pun pariu că maşina mea merge mai repede ca a ta, ia drum întins, se auzi o voce şi narile lui Nigel fremâiară... Pariez pe douăzeci şi cinci de lire, insiste, omul, iar Nigel răspunse că ar trebui să încerce într-o zi... De ce nu acum? A mea este afară.

— Nu fi caraghios, protesta cineva. Ce idee stupida!

— Caută un drum întins şi o să vedem, zise cursul care pariase pe douăzeci şi cinci de (are

Nigel spuse excitat:

— Hai să vedem $

Se auzi un mare hohot de râs şi zgomote de nerăbdare. Nataşa asculta, uitându-se în ochii cei verzi. E! avea gene lungi şi negre care-i dădeau un aer foarte sexy. Era la fel de tăcut ca şi Nataşa şi deşi cei din jurul lui îi puneau tăin când în când câte o întrebare, se mulţumea să dea doar din cap.

Era foarte înalt, capul lui brunet depăşind capetele celorlalţi. Costumul lui, deschis la culoare, era purtat într-un stil particular. Nataşei î; pââcu/a. mişcările lui. degajate, elegante, care denotau siguranţa de sine. Nu era singura fata care-l observase şi căreia îi plăcea felul cum se mişca el. Sonia îl mânca din ochi şi oiţe câteva persoane de sex feminin îi zâmbeau din când în când. Era genul de bărbat care atrage atenţia, atunci când Intră într-o încăpere plină de oameni. Avea o bărbăţie care nu era agresivă, o senzualitate neostentativă; ochii lui verzi erau reci şi plini de inteligenţă, gura puternică şi frumos modelată lăsa să se întrevadă promisiunea unei senzualităţi în curba ei caldă şi fermă.

Nu-I mai văzuse niciodată. El făcea parte din categoria de bărbaţi de care, în mod normal, s-ar fi ferit. Agresiv sau nu, virilitatea lui era prea puternică pentru Nataşa. În timp ce o privea în ochi, Nataşa simţi cum este cuprinsă de furnicături.

— Hai să mergem, zise Nigel, cu braţul încă pe

mijlocul ei şi ea se trezi brusc din contemplarea străinului.

— Ce?

— Cursa, întrecerea… hai, o împinse ei.

Nataşa nu înţelegea. Consimţi cu sfială să se lase trasă de mâna lui care o forţa şi, cu sprâncenele încruntate, îl lăsă s-o scoată din camera aglomerată. Îi urmare şi alţi oameni. Se râdea şi se glumea.

— Ce se întâmplă? întrebă Nataşa când se văzu afond, în noaptea întunecoasă a Londrei.

— O să ne luăm Io întrecere, spuse Nigel. Era roşu şi foorte excitat.

Nataşa înţepeni.

— Oh, Nigel, începu ea cu nelinişte, nu cred că este o idee prea grozavă.

— Nu fi fraieră, zise el deschizându-i uşa automobilului. Urcă!

— Nu, scutură ea din cap.

Ceilalţi începuseră să se urce în maşini. Se auzeau uşi trântite şi hohote de râs. Motoarele începuseră să duduie. Nigel se uită în jur cu nerăbdare.

— Grăbeşte-te, o zori el. Nu pot să plec fără tine. Intră repede.

— O s-o duc cu maşina mea, se auzi o voce calmă.

Nigel privi peste capul ei, strâmbându-se.

— Cine eşti?

Apăru Sonia, toată numai zâmbete.

— Lee Farrell, dragule. Trebuie să-l ştii pe l.ce. Bună, Lee, îţi aminteşti de mine? Sonia…

El o întrerupse cu brusceţe, zâmbindu-i acru:

— Mi-amintesc… apoi se uită la Nataşa… Vii cu mine? Cred că nu vrei să alergi ca din puşcă într-o cursă nebună?

— Nu, spuse ea, şi Nigel îl privi furios, cu faţa în flăcări.

— Ascultă, domnule, ea este cu mine. Maşinile începuseră să se mişte şi el se enervă.

— Hai, Nataşa, o trase el de braţ.

Ea se smuci eliberându-se.

— O să fie mai în siguranţa cu mine, zise Lee Farrell.

Nigel spuse ceva injurios. Se urca în moşind, dădu drumul la motor şi paraşi locul în tromba.

Nataşa, uşor somnoroasa, se sprijinea de Lee Farrell, fără să-i pese. Întâlni privirea pătrunzătoare a Soniei şi-i zâmbi.

— Petrecere frumoasă, spuse Sonia cu obroznicie, după care se întoarse şi plecă.

— Ce facem acuma? întrebă Lee, privind-o pe Nataşa cu un zâmbet intens.

— Ce doreşti, spuse ea cu o voce uşor nesigură.

— Îmi aparţii în totalitate, nu-i aşa? zise el cu o sclipire glumeaţă în ochi.

— Din cap până în picioare, preciză ea cu indiferenţă. Am putea merge la ţară… ai putea conduce toată noaptea.

— Dar nu aşa mi-am planificat să-mi petrec noaptea. Pe buze îi apăruse un zâmbet amuzat… Aveam alte idei.

— Îmi place la ţară, îi spuse Nataşa. Păsări, copaci, râuri. Îmi place acolo, în special noaptea. Este atât de linişte…

— La ţară, atunci, se hotărî Lee Farrell cu caţa gânditoare. Cred că ştiu locul.

Îi conduse trupul ascultător spre un automobil mare şi negru şi o ajută să se urce. Apo> se aşeză lângă ea şi Nataşa se sprijini de spătorul scaunului, îşi aşeza capul de tapiţerie zâmbind în gol.

— Unde mergem? întreba ea în timp ca maşina pornise.

— Acolo unde am stabilit, la ţară.

— Bine, îl aproba ea dând din cap.

Ştia că se comporta nebuneşte, ca o proastă, dar? i făcea plăcere să se simtă ca într-un vis, rupta de realitate, fora a se gândi ia trecut sau viitor. Nu conta nimic, în afară de pretenţii! plin de râsete şi bule de şampanie.

Rărăsită suburbiile Londrei şi intrară într-un decor tăcut de ţara. Nu *? ra prea mult trafic. Notase? habar n-avea unde se aflau şi nici nu-i pasa. Privea cum trec, unu! după altul, stâlpi de telegraf. Se uita la ceru! întunecat, presărat cu stele sclipitoare. Lee Farrelî dădu drumul şo radio şi maşina se umplu de sunetele unei muzici de iaz? Ea începu să cânte în surdina şi e! râse.

— Ai o voce drăguţă.

— Poftim?

— Îmi place, zise el. Îmi proce totul şa tine Nataşa, în special ochii. Şi numele tău este frumos şi neobişnuit.

— Mama mea era nebuna după romanele tuşeşti, atunci când m-am născut eu. Tocma; Citea „Război ş? poce” şi m-a botezat cu numele e/oinei.

— A fost o alegere înţeleaptă, li se potriveşte.

— Mulţumesc, îi zâmbi ea cu capul într-o parte şi cu părul răvăşit de vânt.

— Araţi că o sirena, murmură el. O creatară misterioasă, jumătate om, jumătate zâna Nu par) reala.

— Nici nu sunt. Acum zbor acolo, îi arata ea ceru! întunecat., într-un balon.

El râse şi apoi se încrunta.

— Baloanele se sparg.

— Nu al meu, îl contrazise ea. La dracu’ cu râua de mâine.

Lee îşi luă una din mâini de pe volan şimângeie obrazul înroşit cu un deget drăgâstos

— La dracu’ cu „mâine*, zise el şi îşi continuata drumul în noapte.

CAPITOLUL II

Într-un anumit moment ai călătoriei ea observă cum luna se strecoară printre norii întunecaţi luminând marea învolburata. Rămase cu gura căscată de uimire.

— Marea, arătă ea şi Lee Farrell îi zvârli o privire amuzată.

— Ai dreptate.

— Te îndrepţi sare mare?

— Îhî.

— Unde suntem?

— Kent, răspunse el. Câmpia de jos.

Ochii Nataşei se rotunjiră de mirare îndreptându-se spre colinele pe care păşteau oi, luna aruncând o lumină argintie peste siluetele albe ce se întrezăreau prin iarba deasă. La orizont se vedeau păduri ce lăsau o umbră întunecată peste câmpuri.

— Feeric, spuse ea, mişcându-se în scaun.

El o privi.

— Nu ţi-e frig?

Era o noaptea caldă, Iar contactul curentului de aer provocat de viteza maşinii o mângâia într-un mod plăcut.

— Mi-e bine, chior foarte bine, lingând ea şi el râse.

— Sper că nu vorbeşte şampania.

— Nu amesteca şampania, spuse Nataşa. Este o chestie nemaipomenită.

Maşina făcu la stânga după un colţ, începând să urce un deal ce părea aproape perpendicular. Drumul era împădurit de ambele părţi. Luna se reflecta printre copaci, însoţind maşina ca un râu care-şi urmează matca.

— Unde mergem acum? întrebă ea, uitându-se în jurul ei.

— Este un drum misterios şi secret. Aşteaptă şi ai să vezi.

Drumul mergea în spirala şi la un moment dat deveni atât de îngust încât nu era loc decât pentru o moşind.

Trecură pe lângă câteva cosc. De undeva, la zgomotul motorului, îâtră un câine. Toate ferestrele erau întunecate.

— Suntem singurii oameni treji din lume. Toţi ceilalţi dorm, spuse Nataşa şi nu se ştie din ce motive, considerd că aşa trebuie să fie.

Simţeo ca şi cum noaptea aceasta or fi aparţinut altor timpuri, şi ea se trezise într-un vis ciudat, ce nu moi putea fi împărţit cu nimeni. Lee o privi şi-i înlătură o şuviţă de pâr de pe faţă.

— Eşti fericită?

— Da, răspunse ea învăluită într-un nor de veselie lipsită de griji.

— Nu mai ştia cine este şi unde se duce. Nataşo Blair, a cărei viaţă ss sfărâmase în bucăţi în acea dimineaţă, prea ruşinoasă şi prea interiorizată ca să se apropie de partea periculoasă a lucrurilor, era altă fată. Nataşa, cea care stătea în maşină alături de Lee Farrdl, era diferita. Părăsise starea de slăbiciune, era capabilă să spună şi să facă ceea ce în place şi era liberă, într-un mod în care nu-şi Imaginase niciodată.

— Este uimitor, spuse e o convingător şi Lee zise

— Da, nu-i aşa? Ca şi cum ar fi înţeles ce-a ruş ea să spună.

Când ajunseră în vârful dealului, automobilul încetini. Drumul se împărţea în trei direcţii. Lee o la A în partea stângă, urmând ceea ce păreau a fi urmele unui camion şi apoi se opri brusc. Nataşa se trezi în faţa unei căsuţe albe.

— Am ajuns! Lee ieşi din maşină şi o ajută; a coboare.

Ea-l urmă şi, odată ajunşi în faţa intrării principale, e! se aplecă şi scoase o cheie de sub preş. Când deschise uşa, aceasta scurtai şi Nataşa spuse:

— Este bântuită de stafii.

— Bineînţeles, o aprobă el, poftind-o mă un tru.

El aprinse lumina şi ea intra în camera dinspre

dreapta. Aceasta era mobilată confortabil, dar avea aerul rece al unei case nelocuite şi ea se înfiora uşor.

— Ţi-e rece? întreba Lee, apropiindu-se de ea şi luând-o de mijloc.

Ea-şi puse capul pe umărul lui, fără niciun fel de teamă. Simţi cum el îi mângâie părul. Era plăcut.

— Îmi place, îi mărturisi ea.

— Ce coincidenţă, şi mie îmi place. Ţi-e foame?

— Da, se surprinse ea spunând.

Nu-şi dăduse seama că este flămânda, dar în momentul când fusese întrebată, realizase cât îi este de foame.

— Şi mie mi-e foame. Vezi? Gândim Io fel. Eram aproape sigur de asta.

— Mă întreb dacă o fi ceva de mâncare pe aici, zise ea şi Lee o sărută pe ureche.

— Bineînţeles.

— Bineînţeles, răspunse ea ca un ecou… De ce s-ar fi mirat? în noaptea asta totul era posibil.

— Vino şi dă-mi o mână de ajutor.

În spatele căsuţei găsiră o bucătărie micuţă. Prăjiră ouă cu şuncă şi făcură o cafeo solubilă.

În timp ce-şi terminau cafeaua, Nataşo căscă şi Lee o privi cu pupilele Ochilor lui verzi, mărite.

— În pat; murmura el blând şi ea-i zâmbi somnoroasa.

O ajuta să se ridice în picioare, o luă de mijloc şi urcară scările. Ea se simţea mulţumită şi în siguranţa; ochii îi erau grei şi de abia putea să şi-i ţină deschişi. Pereţii erau tapetaţi cu un motiv floral, o veioză arunca o lumina calda peste un pat acoperit cu o cuvertura roz.

— Sunt atât de obosita, îi spuse ea lui Lee.

Acesta îi trăsese fermoarul şi-şi furişa mâinile în interiorul rochiei. Ea găsi mângâierea mâinilor lui, de-a

lungul spinării, foarte liniştitoare.

— Mmm, murmură ea cu ochii pe jumătate închişi.

— Îţi pâace?

— Mmm.

Ei îşi aplecă faţa şi buzele lui îi atinseră gura.

— Eşti frumoasă.

— Şi tu eşti frumos, spuse ea cu gravitate.

— Mulţumesc, zise el desfăcându-i sutienul, în timp ce gura lui se juca cu a ei.

Rochia îi căzu la picioare. Urmă şi sutienul Printre gene, ea îi văzu pe Lee cum o priveşte. Mâinile lui urmăreau curba trupului ei goi şi ei îi scăpă un uşa* oftat. Totul era nou pentru ea. Niciodată nu mersese cu Mike aţă* de departe. Nataşa, cea pe care o lăsase în urma ei, era prea inhibată şi încordată, prea lucidă ca să-l lase pe Mike să treacă peste ultima barieră, dar Nataşa de acum, care stătea atât de supusa în acea camera, în timp ce un bărbat brunet cu ochii, verzi zâmbitori, îl mângâia sânii, nu avea niciun fel de oprelişti. Ştia ce doreşte.

Ea tremura de excitare şi Lee spuse răguşit:

— O să răceşti, intră în pat… şi dădu cuvertura la o parte. Se cuibări între cearşafuri şi cu capul ei brunet aşezat pe pernă, îl urmări cum se dezbrăcă. În timp ce-şi desfăcea cămaşa, el se uită spre ea şi pe buze îi apăru un zâmbet vesel.

— Ce-s eu, spectacol?

— Da, ti zise ea cu francheţe.

Niciodată până atunci nu mai văzuse un bărbat dezbrăcându-se şi era fascinată. Cu o săptămână în urmă, ar fi sărit din pat şi ar fi ieşit din cameră ţipând, dacă un bărbat, orice kârbat, chiar şi Mike, ar fi început să se dezbrace. Libertatea era un lucru minunat, gândi ea. Niciun fel de reţinere, niciun fel de probleme. Eliberarea de orice fel de prejudecăţi era exact ce-i plăcea acum, cel

mai mult.

Lee îşi scoase cămaşa şi o lăsă să cadă. Pieptul lui gol era musculos, pielea uşor bronzată şi din loc în loc trupul îi era acoperit cu păr creţ. Mulţumirea de care era cuprinsă Notaşo fu străbătută de o altă senzoţie – o puternică excitaţie care o înfierbântă. Lee se îndreptă spre ea – un bar bat înalt şi zvelt a cărui bărbăţie o făcu pe Nataşa să nu-şi peotd dezlipi ochii de ei. Se aşeza lângă ea şi atingerea pielii lui de către propria ei piele o făcu să tremure de dorinţa.

Gura lui îi atinse umărul.

— Din clipo în care te-am vozut, şopti ei, sărutându-i pielea caldă… din clipa în care te-am vozut am simţit co un curent electric, la fel a fost şi pentru tine? Nu mi s-o mai întâmplat asta niciodată. A fost ca şi cum aş fi făcut stjrfing, o senzaţie de o nu mai putea fi oprit.

Notoşa era prea cufundata în propria explorare, în propriile-i descoperiri, degetele mişcându-i-se orbeşte de-a lungul pieptului şi braţelor musculoase.

El îi săruto gura şi eo-se încolăci braţele în jurul lui, sărutându-l Io rândul ei, cu febrilitate. Sub căldura dorinţei, o voce interioară începuse s-o prevină, o voce pe care doreo s-o oprească pentru că îi deranja aceasta fericire lipsită de griji. Închise ochii strâns şi gemu de plăcere când degetele lui Lee coborâre pe şolduri, urmându-le curba şi pătrunseră între picioare. Refuza să gândească, să-i oprecscă, să iese realitatea să-i spulbere visul.

— Relaxeozd-te, murmură Lee cu o voce surprinsă.

Călduro excitantă a pielii lui deveni dureroasa; o agresiune pe care nu contase, deoarece dorinţa luase locul realităţii. Simţi o durere fulgerătoare ca de cuţit şi ţipă, încercând să-l împingă, cu mâinile înfipte în umerii lui.

— Mă doare!

El rămase nemişcat privind-o. prin întuneric, cu ochii

lui verzi plini de uimire.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă el. Vocea lui era caldă şi blândă, plină de surprindere şi plăcere… Nu mi-am închipuit că este pentru prima dată. Relaxează-te, n-o să te mai doară.

El îşi aplecă faţa deasupra ei şi ochii Nataşei se închiseră din nou, în timp ce buzele lui îi sugeau sfârcurile sânilor întăriţi. Dorinţa înflăcărată fu înfrânată şi degetele experimentate începură s-o pipăie în locurile cele mai sensibile, până când întregul ei trup fu invadat de senzaţii noi, necunoscute, care se transformară într-o explozie de plăcere care o dezinhibă şi o uşură.

Răsuflarea lui Lee, la urechea ei, era tot atât de sacadată ca şi propria-i răsuflare. Trupurile lor se înlănţuiau neobosite, bărbăţia lui aspră pătrunzând în adâncul ei mătăsos. Vocea interioară care o avertiza tăcu din nou. Din. mintea Naâaşei se şterse amintirea durerii şi, eliberată de orice fel de prejudecăţi, primi ceea ce dorea – fructul oprit, interzis prin educaţia pe care o primise. Nu-i mai păsa de nimic.

Plecarea ei de acasă pentru a merge la Londra fusese un răspuns împotriva principii lor în care fusese crescută. Întotdeauna jucase rolul de fecioara ascultătoare, până în acea dimineaţa când se certase cu Mike. Ceea ce descoperise atunci, fusese faţa aspra şi cruda. a realităţii. Îl iubise pe Mike, dar acea faţa nu mai exista şi ea fusese forţată să recunoască că nu va fi niciodată în stare să se mărite cu el. Mama lui n-ar fi lăsat-o niciodată. Dacă ar fi continuat, ostilitatea şi gelozia doamnei Porter ar fi făcut din viaţa ei un calvar şi din căsnicia lor un dezastru. Aceasta era realitatea. Realitatea fusese forţa care o făcuse pe Nataşa să plece de acasă. Realitatea fusese forţa care distrusese speranţa ei de fericire cu Mike. La dracu’ cu realitatea, gândi ea, cu gura îngropată în umărul lui Lee şi auzindu-i geamătul de plăcere unindu-se cu al ei.

I se păru că toată viaţa fugise de realitate Fusese educată să fie acea femeie ascultătoare, cu calităţile pe care societatea le cere unei femei: buna, supusă, maleabila, primind şi dând ceea ce i se pretindea. Nu fusese învăţată să ceară şi ea la rândul ei, să fie puternică şi sigură pe ea, să-şi proclame drepturile de femeie, şi faţa de bărbaţi să aibă propriile ei pretenţii. Cu o săptămână în urmă, a? îi fugit de Lee Farrell şi dacă ar fi stat, ar fi fost nervoasa şi tulburată. Predă nu s-ar fi aruncat atât de nepăsătoare în vâltoarea satisfacicyei sexuale, ca să întâlnească pasiunea arzătoare a lui Lee.

— Nu poate să fie adevărat, spuse Lee cu o voce visătoare, în timp ce faţa-i era îngropata în părul Nataşei.

Somnoroasa, Nataşa zise:

— Slavă Domnului, pentru asta.

El râse uimit. O clipă mai târziu, murmure;

— Nu cred că-mi place ce aud… Ea căzuse într-un somn adânc, cu o senzaţie de deplină mulţumire şi de abia auzi… De ce oi spus asta?

Ea nu-i răspunse. De mult depăşise pragul realităţii şi trupul ei satisfăcut se băgase leneş într-al tul.

Când deschise ochii ea nu-şi mai aminti nimic. Privirea ei mirată fixă tavanul pentru câteva clipe şi apoi se opri asupra ochilor lui, care o priveau intens.

— Oh I spuse ea şocata.

— Bună, o salută el cu voce caldă şi-i zâmbi.

Lee stătea sprijinit în cot, cu corpul atingându-l pe al ei, şi ea avu senzaţia că privirea lui, care o cerceta, o trezire.

Cercetarea nu era doar vizuală, mâna lui cu degetele lungi o pipăia.

— Nu, se răţoi Nataşa tulburata, împingondu-i mâna.

Se ridică în şezut, îşi închise ochii şi se vânt; la loc cu un geamăt, ţinându-şi mâna la cap.

Lee râse:

— Mahmureala?

— Capul meu! gemu ea. Simt ca şi cum cineva mi-ar sfâşia creierul.

— Dimineaţa, „după”, glumi el şi mâna lui se aşeza înapoi pe picioarele ei.

Ea simţi cum faţa îi ia foc. Îi împinse mâna din nou şi o apucă disperarea. Ar fi vrut să fie moarta. În minte îi apăru o succesiune de imagini pe care ar fi vrut să le uite. Făcuse ea într-adevăr toate astea? spusese şi gândise aşa? se întreba ea în timp ce în faţa ochii or i se derulau, co într-un film, faptele petrecute. Ce naiba se petrecuse cu ea?

— Ruşinata? o întreba Lee şi o cuta îi apăru între sprâncene. Uite, o să cobor şi o să fac nişte cafea, vrei? O să stârh de vorba în timp ce o s-o bem… Se apleca peste ea şi o săruta pe frunte; genul de sărut pe care-l acorzi unui copil… şi nu sta aici şi te amari cât sunt eu plecat. Noaptea trecută o fost cel mai nemaipomenit lucru care mi s-o întâmplat vreodată în viaţa şi avem o grâmodă de lucruri de vorbit.

Nataşa îşi ţinea ochii strânşi puternic. Nu spuse nimic. El se dădu jos din pat. Arcurile scârţâiră şi e o tresări, intimitatea momentului îndurerând-o. ÎS auzi mişcându-se. Probabil se îmbrăca, gând» e o îşi dori co el să plece, să iasă din camera, ca să poată deschide ochii şi să facă foto crudei realităţi.

— I\i-o să an târzii mei mult de cinci minute, spuse el ieşind.

Îl auzi fluierând în timp ce păşea pe treptele scării, două câte două. Putea ea să fie plină de remuşcări şi nemulţumire – el era în al nouăiea cer…

— Ce să-i spun? se întreba ea deschizându-şi ochii şi clipind din cauza luminii brutale.

Tocmai începuse să se gândească, când el apăru cu o

tavă în mână, Ochii lor se întâlniră. Ea-şi întoarse privirea în grabă, dar nu înainte de a-l vedea încruntându-se, cu o umbră de îngrijorare în ochi.

El se aşeză, puse tava pe pot şi-i lua o mână.

— Nu-i nevoie să araţi aşa, spuse el liniştit. Nu-i aşa că a fost frumos? Ştiu ca totul s-a întâmplat prea repede. Crezi că eu, în mod obişnuit. sar în pat aşa de urgent? Şi pentru mine, noaptea trecută a fost ceva diferit, ceva special. Nu-i aşa că a fost ca într-un vis?

Nataşa inspiră aer în piept.

— Sunt logodită, murmură ea abia şoptit.

Mâna care-i mângâia degetele se dădu la o porte. El se ridică în picioare şi arcurile scârţâilă din nou. Tăcerea era insuportabila. Nataşa îşi ţinea ochii fixaţi pe cearşaf.

— Tipul de noaptea trecută, spuse el cu o voce calma şi aspră. Cel cu maşina sport, nebunul care voia să transforme strada în pista de alergare, el este?

Ea-şi scutura capul. Junghiurile din cap o străfulgeram din nou. Închise ochii, simţindu-se atât de rău, încât îi veni să – între sub pat şi să rămână acolo.

— Eram în ultimul hal, noaptea trecută, în cepu ea să suspine. Am avut o ceartă cu logodnicul meu şi am rupt logodna ieri dimineaţă. Din cauza asta eram cu Nigel. A fost un impuls prostesc. N-am reacţionat normal. N-am fost eu însămi…

Cea care stătea acum în pat şi voia să se ascundă în gaură de şarpe, nu era fata care se culcase cu el în noaptea precedentă. Acea fată dispăruse. Poate pentru totdeauna, gândi Nataşa cu mâhnire. Acea fată nu era încorsetată de prejudecăţi. Revenind, ideile preconcepute erau dureroase.

Lee Farrell era îngrozitor de tăcut. Ea nu îndrăznea să-l privească; nu voia să-i vadă fata.

— Îmi dau seama, spuse el cu asprime, neintenţionând să comenteze mai mult.

— Nu sunt normală… începu ea şi el o întrerupse scurt.

— Nu.

— Eu niciodată… începu din nou după o pauză şi el iar o întrerupse, cu o voce dură

— Mi-am dert seama.

Ea-şi cobori genele şi faţa i se înroşi. Sigur că-şi dăduse seama. Noaptea trecută fusese dar că era neştiutoare, chiar dacă acţionase sub un impuls neaşteptat.

— O să te duc înapoi la Londra, spuse el… ti mai turna cafea în timp ce ea – şi privea mâinile palide încleştate pe ceaişaf… Bea-o cât este calda, o sfătui ei întinzându-i o ceaşcă o să fac ceva de mâncare.

— Nu, răspunse ea, simţind cât se face greaţa numai la gândul mâncării.

— Da, poate că nu-i o idee bună, fu ei de aco – d cu răceală… Se ridica în picioare… le las să te îmbraci. Baia este aco o, adu-ţi amtnie.

— Da… îşi amintea.

Nu va putea uita niciodată vreun amănunt legat de această caso şi de cele petrecute.

Ea-şi termina cafeaua, ieşi din pat şi intra în baie, în timp ce se îmbrăca, îl auzi pe Lee mişcându-se pe afară. Nataşa se apropie încet de fereastră şi plivi. El stătea în soarele dimineţi cu părul răvăşit de vânt şi corpul încordat de supărare.

Se întoarse muşcându-şi buzele şi cobori scările. El încuie casă, puse cheia în locul în care o găsise şi se urcară în maşină.

— Este casa ta? întrebă Nataşa în timp ce el îşi îndrepta maşina spre drum.

El dădu din cap, atent la ceea ce făcea. Maşina începuse să hurducăie printre hârtoape şi Nataşa

interveni:

— Nu fi supărat

— Nu sunt, zise el minţind.

Eet-i privi profilul încruntat şi-şi dădu seama că minte.

— Mă dispreţuiesc, murmură ea.

— De ce? O privi cu ochi duri ca lamele de cuţit. Pentru că m-ai atras şi te-ci culcat cu mine? Sau pentru că n-a înşelat pe bărbatul pe care-l iubeşti?

Întrebările o loviră ca nişte alice şi ea se cutremură din cauza furiei cuprinsă în ele.

— Din cauza tuturor acestora, suspina ea, şi cu orile îi dispărură din obraji, în locul lor apărând o paloare de moarte.

— Mulţumesc, asta mă face să mă simt nemaipomenit, o repezi el E grozav să-ţi spună cineva că se dispreţuieşte din cauza faptului că s-a culcat cu tine. Este ziua mea norocoasă I

Ea-şi strânse degetele în poala.

— Încercam să-ţi explic…

— Te rog, nu te obosi pentru mine. Am priceput. N-am nevoie de explicaţii savante.

— Nu înţelegi, relua ea simţindu-se mizerabil.

— Doamnă, înţeleg, o repezi Lee Farrelt, în timp ce maşina îşi mari viteza, într-o parte mai largă a drumului.

— Te rog, nu conduce atât de repede, mi se face rău.

Viteza se încetini, dar el conducea fără a ce uita la ea, cu faţa încordată. Nataşa îşi

chinuia mintea să găsească un mod de a se scuza, pentru a-l îmblânzi, dar bunul simţ îi spuse că nu există nicio cale care să ducă la îmbunătăţirea lucrurilor.

Noaptea trecută, drumurile fuseseră pustii. În aceasta dimineaţa, trafica! era aglomerat şi maşina trebui să şi micşoreze viteza atunci când intrară în şosea.

Le trebui o oră şi jumătate ca să ajungă în centru! Londrei şi Lee Farrell nu scosese o vorbă în tot acest timp. Întreaga atenţie a Nataşei era îndreptată spre gândul de a se descotorosi de el; stătea nemişcata, dorindu-şi ca aceasta călătorie să se sfârşească pe cât posibil de repede.

— Unde să te las? o întreba el, în timp ce treceau peste Podul Londrei.

Nataşa privea nâucă apa cea tulbure şi tresări, întorcându-se să-l privească.

— Chelsea, răspunse ea, ştiind ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi dus la birou în aceeaşi rochie în care. fusese cu o seară în urma Nigel ar fi dedus totul, cu viteza unui calculator.

— Unde în Chelsea? întrebă el nerăbdător şi ea-i spuse numele străzii începând să-i indice direcţia.

— O s-o găsesc! o repezi el, întrerupând-o.

Când el opri în faţa cosei, ea – şi muşcă buzele şi cu capul plecat încercă:

— Eu…

— Scuza-te încă o dată şi probabil o < „a te plesnesc, răbufni el.

Nataşa îşi înfipse şi mai adânc dinţii în buza şi simţi gustul sărat al sângelui.

Lee se aplecă peste ea, vibrând de furie.

— Te-ai folosit de mine noaptea trecută. Nu-mi place să fiu folosit. Nu vreau să fiu folosit de nimeni, în niciun fel. Poate că în capul tău există o justifica, e, spunându-ţi că ai acţionat sub imperiul şampaniei sau pentru că erai nefericită, dar, lasă-mă să-ţi spun, doamnă, că nimeni nu face nimic, dacă nu vrea să facă: „Se aplecă şi mai mult şi deschise uşa… La revedere.

Nataşa se dădu jos clin moşind. De abia atinsese trotuarul când uşa automobilului se trânti, plecând în viteza.

Ajunse în garsoniera ei şi se schimba într-o fusta neagra şi bluza albă. În oglindă îşi privi faţa, aşteptându-se să pară diferită. Arăta ca de obicei. Aceeaşi faţă o privea, cu acrâaşi oval pal, nearătând nimic din ceea ce se afla înăuntrul ei.

Când ajunse la serviciu, Nigel era la biroul lui, cu faţa în mâini, Se încruntă spre ea, atunci când deschise uşa.

— Mergi încet.

Nataşa întreba cu nervozitate:

— Vrei puţină cafea?

— Aş vrea un cap nou, spuse el. Noaptea trecută a fost de comă… Apoi îşi ridică faţa şi o întrebe* acuzator: Ce s-a întâmplat cu tine? Ai dispărut, nu-i aşa? Ai fugit de mine.

— Mă duc să-ţi aduc. cafea, răspunse ea. Şi câteva aspirine.

— Am nevoie de un chirurg, nu de aspirine, bombăni Nigel.

Ea se îndreptă către uşd şi vocea lui interveni obraznic:

— Apropo, cum o fost el?

Nataşa continuă să meorgă, simţind cât se face greaţă, Nigel râse, dar în spatele râsului se simţea răutatea şi resentimentul.

— Eşti mai deşteaptă decât credeam. Farreil, nu-i aşa? Ai dat peste o mână de aur, este putred de bogat

Nataşa ieşi trântind uşa. Simţi o satisfacţie amaro auzindu-l pe Nigel văicărindu-se.

— Blestemata! tipă el. Oh, capul meu…

CAPITOLUL Sfii

Mai avea o săptămână de concediu, dar atunci când îi spuse lui Nigel că vrea să şi-o ta, acesta se enerva:

— Trebuia să mă avertizezi din timp, nu crezi?

— Am necazuri în familie, spuse ea, ceea ce nu era chiar o minciună… Trebuie să mă duc acasă.

El era încă supărat din cauza comportării ei de la petrecere dar, în finaf, se mai îmbună.

— Sper să fie tot atât de urgent precum pretinzi, zise el. Cum o să mă descurc în lipsa td?

— O să-mi ţină locul Sara, răspunse Nataşa. Am vorbit cu ea şi este de acord să mă suplinească.

Nigel părеq supărat, dar apoi îşi văzu Imaginea reflectata în geamul luminat de soarele tomnatic şi-şi îndrepta câteva şuviţe de păr.

— Bine, spuse el dând din umeri… O privi cum se îndepărtează… Sper că spui adevăru! şi că nu Lee Farreli este adevăratul motiv al concediului tău. Dacă descopăr că ai plecat în Tahiti sau la Capri cu el, ca să te distrezi, o să-mi iau alta secretara.

Nataşa se întoarse privindu-l cu amărăciune:

— Îţi dau numărul de telefon de acasă de la mine. Sună-mă şi controlează ori de câte ori vrei.

El îşi ridica una din mâini.

— Bine, bine, nu-i nevoie să te înfurii!

Încă mai fierbea de furie atunci când pâiâsi biroul. Multă vreme de aici încolo o să mai audă de Lee Farrell. Nigel era răutâcios. N-o să uite incidentul. Nigel nu era numai superficial şi obsedat de propria lui persoană; era maliţios, bârfitor – o persoană căreia îi plăcea să vorbească despre alţii. Scandalurile – rău plăcerea vieţii lui. Fără îndoiala că el va povesti tuturor plecarea ei cu Lee, şi n-ar fi fost de niciun folos să apelezi la bunele lui sentimente, pentru că râu avea aşa ceva.

A doua zi dimineaţă, luă trenul spre caso o-avea nicio idee despre cum o să-i explice mamei sale ruperea logodnei. De fiecare dată când încerca să-şi imagineze întâlnirea cu maică-sa, vorbele îi dispăreau în faţa presupusei r: quri necăjite a doamnei Blair.

Fusese la fel de greu precum se aşteptase. Aştepta să râmând singură cu maică-sa, deoarece simţea că o să-i fie mai uşor să vorbească cu ea între patru ochi, în loc de a tivea o grămadă de martori. Doamna B! ar era în bucătărie şi pregătea ceaiul. Linda, Jack şi domnul Blair se plimbau prin grădină, admirând trandafirii stăpânului casei. Mataşa se apropie de mama ei şi trase adânc aer în piept.

— Ah, t aici erai, dragă? spuse mama uitându-se împrejur. Secate nişte ceşti, vrei? Dar nu cele albastre. Azi o să bem din serviciul chinezesc. Îmi place să-l folosesc din când în când. Când suntem singuri, doar eu şi tata, bem în alte ceşti, pentru că nu vrem să riscăm să se spargă vreuna chinezească. Tatăl tău este. foarte neîndemânatic.

— Mamă…

— Vine şi Mike mai târziu? întrebă doamna Blair, turnând apă fierbinte în ceainic… De ce nu te-a adus el? Lucrează, nu-i aşa? N-a, putut să plece. Ce păcat. Tocmai am vorbit cu tata! tău ca, într-o zi, să venim la Londra s-o cunoaştem pe mama lui Mike sau s-o invităm pe ea aici. Ce părere ai *4* Nu crezi e ar putea să vină aici? Mai devreme sau mai târziu o să trebuiască să ne cunoaştem şi ar fi bine să ne întâlnim cu ea cât de curând.

— Mamă… începu Nataşa neconvingător.

— Ai scos ceştile? întotdeauna ai fost o visătoare. Jumătate din timp habar n-ai avut că eşti cu noi. Mă uitam la tine şi tu erai la distanţă de mile. Linda… Nataşa ştia întotdeauna ce o să urmeze… te-a împins întotdeauna de

Io spate. Uneori, am fost îngrijorata din cauza to. Niciodată n-ar trebui să te laşi împinsă de la spate.

Doamna Blair ungea cu unt felii subţiri de pâine, cu mişcări ropide şi precise. Nataşo arania ceştiie în farfurioare, privindu-şi mama cu ochi mari şi neliniştiţi.

— Nu mă mai mărit cu Mike, mama.

Ce, dragă? io castravetele ăla şi toae-l în felii. Ai grija să fie subţiri.

— Mama…

Brusc moică-sa puse cuţitul jos şi se întoarse cu gura căscată.

— Ce-oi spus?… Nataşa o privi cu gura tremurătoare… Nu te mai măriţi cu Mike? repetă mama ei… Se înroşi uşor… Ce înseamnă că nu te moi măriţi cu el? Am făcut programarea la biserică şi la restaurant şi… tăcu închizând şi deschizând gura fără a putea vorbi, în timp ce o privea pe Nataşa… Ce înseamnă că nu te moi măriţi? Nu moi poţi să-ţi schimbi acum hotărârea. Totul este deja fixat

— S-a terminat, şopti Nataşa.

— Terminat?

— Da.

Doamna Blair trase un scaun şi se aşeza cu greutate.

— Dumnezeu ştie ce o să zică taică-tău. Îţi dai seama că şi-a pierdut ultima zi de miercuri ca să probeze un costum de dimineaţă? O să explodeze I

— [ml pore râu, mama, zise Notaşc rezemondu-se de spătarul unui scaun.

Mama ei se uita la degetele palide şi încleştate ale fiicei ei. Scoase un oftat adânc.

— Ce s-o întâmplat, draga mea? Te-el certat cu el? Sunt lucruri care se întâmpla. Dacă aş lua o lira după fiecare cearta cu total tău, aş fi milionara. Oricum, oamenii se mai ceartă din când în când, este firesc. Nu trebuie să te sperii, scumpo.

— Nu, replică Nataşa cu tărie. Nu merge. Nu se mai poate.

De sub gene începură să-i curgă lacrimi, Maică-şa se scula în picioare şi o cuprinse lu’ braţele, într-o îmbrăţişare reconfortanta.

— Nataşo, ce s-a întâmplat? Despre ce este; >orbo?

Nataşa izbucni în hohote de plâns şi printre sughiţuri

îi povesti totul, Maâcă-se o bătea pe spate cu duioşie de parcă ar fi fost un copil de şase ani şi o asculta.

— Eşti sigură că nu ţi-ai imaginat aceste lucruri? o întrebă ea la un moment dat şi Noteşo îşi ridică faţa uda şi o privi.

— Aş fi vrut să-mi fi Imaginat. Ea se ascunde de Mike, dar nu se mai oboseşte când este singură cu mine. Vrea ca eu să ştiu. Sunt o intrusă, sunt nedorito şi i-l iau pe fiul ei.

— Oh. drago, nu-mi place ceea ce aud. Doamna Biaâr dădu din cap atât de comic încât Naioşa începu să râdă, iar mama ei îşi zise sieşi încruntându-se „Isterie”.

— Nu. Nataşa încerca să se oprească din ros. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

Doamna Blair îi! un capul şi i-l scutură uşor.

— Opreşte-te. Fii fată bună!

Nataşa nu se putea opri. Doamna Blair se uita la ea cu nelinişte. Lacrimile se amestecau cu râsul într-un crescendo violent şi atunci mama ei o pâlrnui şi totul se termina. Nataşa răsuflă uimită.

— Îmi pare rău, dragă, spuse mama ei. Acuma. cred că cel mai bun lucru pentru tine este să te urci în pat, cu o ceaşcă de ceai şi câteva aspirine…

— Oh, mamă, dădu Nataşa din cap, frecându-şi obrajii.: „eşti aşa de nostimă I

— O să-i spun tatii, tindei şi lui Jack. Tu odihi. eşte-te şi nu te mai necăji.

Urcară amândouă scările. Ceilalţi erau tot în grădină. Nataşa fe auzi vocile, râsetele.

Doamna Blair trase draperiile şi camera deveni întunecoasă. Nataşa se încovrigă sub cuvertură.

— Îmi pare rău, mamă, pentru toate aranjamentele şi costumul de dimineaţă al tatii.

— N-are importanţă, o linişti doamna Blair. Bea-ţi

ceaiul, ia aspirinele şi-viică-te.

Noaptea trecută, Nataşa dormise câteva ceasuri, dar de când îşi petrecuse noaptea cu Lee Farrell, dormise prost şi acum era foarte obosită, atât fizic cât şi psihic. Faptul cât spusese mamei sale o uşura. Îşi bău ceaiul, lua pilulele şi închise ochii. Somnul o cuprinse mai repede decât se aşteptase.

Când se trezi se crăpa de ziua. Merse tiptil şi desfăcu larg draperiile, urmărind dimineaţa ce apărea, înroşind cerul la orizont.

Mai târziu, când coborî în bucătărie, auzi sunete, clinchete de ceşti, şuieratul ceainicului. Deschise uşa şi tata! ei se întoarse pentru a o privi. Era în pijama şi halat şi părul sur îi era uşor ciufulit. Nataşa se uita la el cu nervozitate şi el îi zâmbi.

— Intra, nu te mai uita ca şi cum ai fi vinovata! Te-aş ierta eu şi pentru altele mai rele.

Ea intra şi rămase în picioare.

— Îmi pare rău că v-am cauzat atâtea necazuri, ţie şi mamei.

— Ce? Pentru câteva aranjamente? Las-o baltă. Mai bine c-am aflat acum decât să te trezeşti măritato şi cu atâtea probleme pe cap.

— Aş fi încercat, spuse Nataşa încet. Chiar am încercat. Numai că atunci când Mike o insistat să stăm la mama lui, mi-am dat seama că n-o să meargă.

— Astfel de lucruri nu merg. Tatăl ei scutură din cap… Dar Mike ştie că ea este aşa de posesiva?

Nataşa dădu din umeri.

— Mi-a zis că eu îmi imaginez toate astea, că ea mă place şi eu sunt aceea care n-o plac.

Tata! o scruta atent, cercetându-i faţa pa* Cdă.

— Nu cumva e! are dreptate, draga? Spune-mi dacă are; nu-l niciun motiv s-o placdacă nu poţi, dar nu mă.

minţi.

— N-o plac I Aş fi vrut s-o plac. Dar cum poţi să pâoci pe cineva care ta pdveşte cu ur6 ori de câte ori te vede?… Dădu din cap… Şi nu este vorba doar despre Nike. Ar trebui 5*9 auzi cum vorbeşte despre nevasta lui Kenneth. N-are niciun cuvânt bun la adresa bietei fete.

— Cred că din cauza asta Kenneth şi nevasta lui stau în Australia. Nu vor să se vodă cu mama lui.

— Săracu'! Mike, îl compătimi tatăl ei. Dace al chiar nu îşi dă seama, trebuie să se simte foarte nenorocit acum.

Nataşa îl privi încruntându-se.

— Da. Mi-am spus şi asta. Şi, tata, cel mae râu este că nu va exista nicio şansă pentru oricare fata ar aduce-o e! în casă.

— Doar dacă aduce pe cineva mai tare co ea, spuse domnul Blair. Asta este unica speranţa. Pe Linda nu mi-o pot închipui dată la o parte din calea unei căsnicii pe care şi-o doreşte.

Nataşa ofta adânc.

— Nu, nici eu. Dar eu nu sunt persoana care s-o poată pune la punct pe doamna Porter.

Poate, gândi ea, eşo procedase în acea noapte, acţionând cu mai multă hotărâre şi mol mult curaj. Totuşi, nu alesese calea cea mai bună. În loc să fi plecat cu Lee Farrelî şi să fi făcut ceea ce dorise, ar trebuit să-l caute pe Mike, să-i explice de ce n-o plăcea pe mama lui şi să-l întrebe de ce era obligat să oleagă între ea şi mamă lui.

Chiar dacă ar fi făcut aşa, totul ar fi fost o nereuşita. N-ar fi fost în stare să suporte un iditor dominat de războiul dintre ea şi doamna Porter, pentru Mike. Ce vioţă ar mai fi fost?

Tata! sau îi mângâie obrajii, cu stângăcie.

— Nu, nu eşti persoana, o aproba el cu a* facţiune. Mai bine că ai renunţat

Linda era mai revendicativa în vederi.

— Ar fi trebuit să te duci şi s-o dai la o parte pe maică-sa. Eu aşa aş fi făcut, îi zise ea Nataşei, cu furie. Ai de gând s-o laşi să te calce în picioare? Luptă-te pentru el, unde ţi-e curajul, Notty?

— Nu-mi mai spune aşa, o ruga Nataşa. Cu Taşa mă mai obişnuisem, dar cu Notty, deloc. Te rog, Linda.

— Dacă l-o iubit pe Mike, te-ai lupta pentru el, insistă Linda încăpăţânată. Cotoroanţa bătrână…

- Linda! o admonestă domnul Blair şi *ea* se încruntă la el.

— Dar nu-i aşa? Bietul Mike, dacă ar fi avut un gram de inteligenţă, ar fi văzut ce se petrece sub nasul lui şi ar fi luat-o la goană pe maică-sa.

— Nu-i este nici lui uşor, explică Nataşa. Ea s-a sacrificat pentru el.

— Şi ea face în aşa fel încât el să nu uite niciodată, zise Linda, usturător. Nu-i proastă, nu-i aşa? Nu vezi că nu vrea să fie părăsită? Dacă Mike se însoară cu tine, ea trebuie să-şi aranjeze o nouă viaţă şi ea nu doreşte acest lucru.

Nataşa nu voia să vorbească mai mult.

— M-am hotărât, spuse ea. Vreau să uit totul.

— Ai dreptate, dragă, o aprobă mama ei. Cred că eşti foarte înţeleaptă. Ai avut noroc că ai scăpat.

Linda o luă de la capăt cu conversaţia, dar doamna Blair o privi cu fermitate.

— Destul cu asta. Am discutat mai mult decât trebuie. Să nu mai aud niciun cuvânt.

Era un lucru rar ca doamna Blair să-şi impună punctul de vedere şi când o făcea, Linda nu se opunea. Cu o grimasă, aceasta dădu din umeri şi subiectul fu abandonat.

Săptămâna trecu prea repede pentru Nataşa, care nu

se grăbea să se întoarcă la ton dra. Jack o conduse la gară şi-i puse geamantanul în compartiment. O privi cu o expresiv îngrijorată.

— Eşti cam palidă. Precis vrei să pleci?

— Precis, zise ea, înţelegând prin asta că pe moment n-avea altceva de ales decât să se întoarcă.

— Ai grija de tine, spuse Jack într-un fel înduioşător.

Observa surprinsa că părul lui şaten începuse să albească. Îi era greu să-şi închipuie că se crezuse îndrăgostită de el. Totul fusese atât de adevărat, dureros şi atât de fulgerător. Emoţiile sunt ca apa – îţi curg printre degete pentru a dispărea în nisipul timpului, dar când eşti cuprins de ele, simţi viaţa din tine. Nataşa era mulţumită că avusese bunul simţ să plece şi să se vindece de dragostea ei pentru Jack. Acum nu avea ce să-şi reproşeze. Măcar de nu s-ar fi dus cu Lee Farrell în noaptea aceea… n-ar mai fi atât de nemulţumită şi nu s-ar mai simţi atât de nenorocită din cauza propriei ei nebunii. De ce nu-şi amintise lecţia pe care o învăţase când cu Jack? Este mult mai înţelept să fugi, gândi ea. Atunci, nu mai există consecinţe de care să te temi.

Se aplecă peste geam şi-i făcu cu mâna şi Jack îi răspunse cu faţa încruntată. Ţinea la ea şi habar n-avea că odată, ea fugise de el pentru că se îndrăgostise. Dacă l-ar fi lăsat să ghicească vreodată, între ei ar fi existat acum o bariera.

Când ajunse la locuinţă, găsi un bilet pe preş. Fusese împins pe sub uşa. Îi recunoscu scrisul lui Mike. Pe moment, voi să-l rupă, dar mai apoi îl deschise şi-şi azvârli ochii peste cuvintele scrise în grabă.

Sunase la telefon de mai multe ori, se spunea în bilet, şi nu primise niciun răspuns. Venise pana aici, dar n-o găsise. Trebuia s-o vadă, să vorbească cu ea. Pleca! a Manchester pentru două săptămâni, trimis de firma la care lucra, şi la întoarcere o s-o sune din nou. Trebuiau să

vorbească, încheia el.

Nataşa mototoli biletul şi-l azvârli în coşul de gunoi. Orice ar fi avut e! de spus, nu mai folosea! a nimic.

O săptămână mai târziu, stătea acasă şi se uita la televizor când, deodată, înţepeni. Tocmai se uita într-un ziar ca să caute programul şi răsfoind paginile, ochii îi căzură pe dată. Pentru o clipă, îngheţă şocată Apoi sări şi-şi căută agenda. Începu să întoarcă paginile cu mâini tremurătoare şi apoi rămase cu privireo fixa şi faţa extrem de palida.

Oh, nu! suspină ea.

Număra cu voce tare. Numără din nou. Nu era nicio greşeală. Nu-i venise ciclul. Trecuseră patru zile. Se aşeză jos şi se forţa să nu intre în panică. Poate că era un motiv simplu şi anume, acela că era tare supărată. Supărările pot provoca întârzieri. Avusese de multe ori astfel de probleme, imediat după pubertate. Era foarte sensibila, îi spusese doctorul şi predispusa la tulburări în cazul dereglărilor nervoase. Pe măsură ce crescuse, tulburările dbpârusefă şi ea nu era chiar convinsa că aceasta ar fi explicaţia şi acuma.

Totuşi, încerca. Aşteptarea o înnebunea; Nu putea dormi, nu putea mânca, nu se putea concentra! a serviciu.

Ce se întâmp a cu tine? Eşti îndrăgostită? o ironiză Nigel, netezindu-şi părul. Nu ne-am putea bucura mal mult de atenţia ta? Mulţumesc.

Ar fi vrut să plângă, dar se forţa să zâmbească. Ce altceva ar fi putut face?

Nu îndrăznea să se confeseze nimănui şi nici să ceară sfatul. Prietenii ei de la serviciu nu erau atât de apropiaţi. Erau corăbii pasagere în noapte, cunoştinţe întâmplătoare, prieteni datorită împrejurărilor. Nataşa n-ar fi îndrăznit să-i spună nici unuia dintre ei ce avea în minte. Într-un sfârşit, se hotărî să ştie cu certitudine. Îşi făcu un test şi, în decursul a douăzeci şi patru de ore, afla. Era gravida.

Nu-şi imaginase astfel de consecinţe. Nu-i trecuseră prin cap. Fusese atât de prinsă între nenorocirea ei cu Mike şi ruşinea de a-şi fi petrecut noaptea cu un străin, încât nu făcusr> nect o legătură între cauză şi efect.

Stătea în locuinţa ei tăcută, simţindu-se ca un animal micuţ prins în cursă.

Ce avea de gând să facă? Pentru o clipă se gândi la avort, dar imediat alunga acest gând. Nataşa fusese educata într-un adânc simţ moral. Mai repede s-ar fi sinucis decât să omoare o altă fiinţă, în special un copil, copilul ei. Poate că nu-l dorea. De fapt nici nu-l dorea; Dar asta era situaţia – el era viu şi ea se cutremura la gândul de a-i curma viaţa.

Trebuia să lase copilul. Odată hotărât acest lucru, trebui să facă faţă şi altor probleme. N-o să fie în stare să-şi ascundă sarcina. Mai devreme sau mai târziu, familia va afla. Ea ziceau că dragostea şi pojarul nu se pot ascunde… se aplică şi mai mult în cazul unui copil.

Îşi acoperi faţa cu mâinile. N-avea curajul să le spună părinţilor. Erau drăguţi, iubitori, dar erau oameni cu principii, care o educaseră şi pe ea la fel şi Nataşa nu ştia cum ar fi reacţionat. Ar fi fost ruşinaţi, îngroziţi, şocaţi. Dacă s-ar fi dus şi le-ar fi spus că o să aibă un copil de la Mike, poate că ar fi urmat să se căsătorească cu Mike pe care-l iubea. Dar dacă le-ar fi zis că nu ştie nimic despre toată, cât cunoaşte doar numele şi l-a văzut doar o dată, s-ar fi uitat la ea într-un fel, încât ea ar fi vrut să dispară de pe suprafaţa pământului.

Îşi petrecu noaptea gândindu-se şi iar gândindu-se. O aştepta un viitor întunecat, fără nicio rază de speranţă. Disperarea îi creştea ştiind că era singura vinovată de tot ceea ce se întâmplase. N-avea nicio scuză şi conştiinţa acestui fapt îi marea şi mai mult suferinţa.

Dimineaţa, avea ceorcâne şi era foarte palidă. Era duminică. Lăptorul întârziase. Îi auzi zdrângănitul sticlelor

în stradă. Radioul vecinilor de vizavi cânta fără încetare muzica pop. Undeva se auzeau doi oameni certându-se. Nataşa îşi acoperi urechile cu mâinile. Lipsa de somn şi suferinţa sufletească îi slăbiseră nervii aşa de tare, încât îi venea să se ducă la râu să se azvârle în apa tulbure. Dar gândul acesta nu-i era caracteristic, aşa că şi-l scoase din cap. Se uita la acoperişurile londoneze, întrebându-se cum o să se descurce în lunile ce urmau să vină.

Un ciocănit la uşă o făcu să tresară. Ea şovăi şi ciocănitul se repetă. Nataşa se îndreptă spre uşă şi o deschise ezitând; cu o strângere de inimă realiză că în cadrul uşii se afla Mike, în carne şi oase.

Era tot atât de palid ca şi ea şi avea ochii încercănaţi.

— Bună, spuse el cu o voce nesigură.

Nataşa închise uşa.

— Nu mai era cazul, Mike, îi zise ea cu greutate.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— N-avem ce vorbi… Chiar dacă el i-ar fi spus că a ales-o pe ea şi nu pe mama lui, nu mai era cale de întoarcere. Nataşa îşi tăiase toate punţile din cauza acelei nopţi de nebunie.

— Draga mea, îi zâmbi Mike rugător şi e o începu să plângă.

El se afla în interiorul încăperii şi o cuprinsese cu braţele. Nataşa îşi ţinea capul pe umărul m şi încerca să se oprească din plâns. El îi mângâia părul şi-l şoptea numele.

— Nu mai plânge, îmi pare rău, scumpo mea Nataşa, nu mai plânge I

Ea-şi înghiţi suspinele, îşi trecu mâna prin păr şi se dădu la o parte, cu hotărâre.

— Nu este bine, Mike.

— N-am. putea să mai încercăm! Te iubesc, spuse el. Poate că ne-ar mai trebui ceva timp… n-o cunoşti pe mama mea prea bine. Dacă ai încerca…

Nataşa încerca să-şi adune tot curajul pentru a-i spune, dar vorbele nu-l părăseau mintea şi gura rămânea mută. Stătea înţepenită cu mâinile* încleştate.

— Sunt însărcinată, zise e o şi se las-o e tăceie stânjenitoare.

— Ce spui? şopti Mike şi faţa i se albi.

— În ziua în care am rupt logodna, m-am dus la o petrecere şi m-am îmbătat. Am ajuns în pot cu cineva şi acum sunt gravidă…

Expusese faptele cele neplăcute fără niciun fel de emoţie, ca rezultat al lungilor ore în care se gândise cum să găsească o cale de o explica familiei ei. Nu trebuise decât să vorbească tare, să le spună clar, nu învăluit în scuze şi explicaţii.

Mike o privea cu gura căscată. Faţa i se întuneca.

— Cine a fost? răbufni el aproape ţipând. One?

— Na pot să-ţi spun.

Nu voia să-i amestece pe Lee Farreil. Nu era el vinovat. Fără îndoiala că el îşi imaginase că ea este pregătită pentru o astfel de eventualr late, în zilele astea, bărbaţii ştiau că femeile îşi iau tot felul de precauţi urii. Este chiar convenabil pentru el. Au astfel libertatea să se bucure din plin.

Mike se aplecă, o apucă de umeri şi cu faţa crâncenă, începu s-o scuture cu violenţă.

— Cine este? Cine? Spune-mi, blestemata!

— Nu pot, nu vreau… se simţea nâucă şi capul îi atârna ca al unei papuşi de cârpă.

— Vreau să ştiu, insistă el supărdi Cum oi putut? Doamne, cum ai putut?

— Îmi pare rău. Nu ştiu. Nu te mai uita aşa la mine, spuse ea tremurând.

— Herries, zise el deodată şi strensoareo mâinilor I se accentuă. Herries. Nu-i aşa că el a fost? întotdeauna te-

a plăcut. Herries a fost, aşa-i?

— Nu, spuse ea îngrozita. Nu, n-o fost el.

Milce o îndepărtă cu un gest furios.

— Dacă pun mâna pe el îi stâlcesc mufra… se îndrepta furtunos spre uşă.

Ea alergă după el.

— Mike. nu-l spune lui Nigel, nu-i spune, te rog, Mike…

Fii! o înlătură din calea lui. Uşc se trânti. Nataşă rămase împietrită. El o să se ducă la Nigel şi o să-l acuze şi acum ea n-o să mai poată ascunde nimic. Ar fi trebuit să-şi dea seama. N-o să mai poată rămâne în serviciu. Se cutremură imaginându-şi faţa lui Nigel în faţa acuzaţiilor furioase ale lui Mike, expresia fascinată, întrebările, ridicările din sprâncene. Nigel nu va fi surprins sau şocat, ci doar amuzai. Întotdeauna îi plăcuseră scandalurile. Nataşa nu dorea să devină obiectul curiozităţii celorlalţi şi ţinta tuturor ochilor, atunci când va ajunge la birou.

Avea din ce în ce mai puţin de ales. Nu îndrăznea să se ducă acasă şi să-şi tulbure familia. Nu putea să meargă la agenţie pentru că toţi vor şti şi ea nu-i va putea privi în ochi. Trebuia să-şi găsească o locuinţă noua, o altă slujbă, o cale de a avea copilul şi de a-l creşte fără niciun ajutor… şi nu qâsea nicio modalitate să se descurce.

Stătea şi-şi reamintea noaptea în care se întâmplase totul; simţul de eliberare pe care M dăduse şampania băută. Până la urmă balonul se spârsese. Căzuse din cer şi-şi frânseso inima.

În acea noapte, simţise totuşi că totul este posibil. Se crezuse puternica şi liberă. Fusese un sentiment fantastic. Acum, în jurul ei, nu mai rămăsese decât disperare.

Îi trebuia o mare forţa şi voinţa ca să aibă copilul şi să-l crească singura. Nataşa nu ştia dacă va rezista nervos. Niciodată nu fusese pusă în faţa unor fapte atât de teribile. Riscase în noaptea în care îl întâlnise pe Lee Farrell şi

pierduse mai mult decât îşi putuse închipui. Nu ştia cum o să se descurce cu consecinţele a ceea ce făcuse, dar îşi spunea că o să găsească o cale. Era hotărâta să facă faţă acestei încercări sau să clacheze.

CAPITOLUL IV

NataşQ se hotărî să nu moi stea toată ziua ocasă şi să jelească. Se schimba într-o pereche de blugi şi 9 câmoşă albastraşi ieşi orara ca să facă o plimbare pe malul râului. Tomiso curgea neobosita, cu suprafaţa încreţită de mici valuri. Copacii de pe maluri se aplecau din cauza vântului, scoţând un scârţâit asemănotor cu cel făcut de uşa căsuţei lui Lee Farreil atunci când acesta o deschisese spunând cu zâmbetul pe buze „Sigur este bântuita de stafii”. De acum încolo, pentru a o acea casa va fi întotdeauna bântuita.

Când se întoarse acasă, cu faţa îmbujorata de vânt şi cu părul în dezordine, se simţi mult mai optimista. Bineînţeles că era absurd să se simtă astfel, pentru că nimic nu se schimbase în timpul! plimbării. Faptele rămâneau aceleaşi. Numai starea ei de spirit se schimbase.

Urcă scările şi se întâlni cu sora medicală irlandeză care-i spuse amabila:

— Bună, ce mai faci? Nu-i aşa că este o zi frumoasa? Slavă Domnului, sunt şi eu liberă azi.

Nataşa îi zâmbi:

— Ai fost ocupata?

— Ocupata? Cred că glumeşti I Am fost atât de ocupata că n-am ştiut nici cum mă cheamă.

— Atunci bucură-te de aceasta zi! îi recomanda Nataşa. Este un timp bun pentru plimbare.

— Să mă plimb? se mira sora cu o expresie îngrozita. Mă plimb destul prin saloane… îşi scutură capul cu tărie… Nu, am de gând să mă uit toată după-amiaza la televizor, cu picioarele în sus.

Cineva urca scările şi încă zâmbind, Nataşo se uita împrejurul ei. Inima i se opri şi apoi începu să bată

nebuneşte, atunci când îl recunoscu pe Lee Farrell. Sora îl privi cu coada ochiului şi rămase cu gura căscată observând cot este de chipeş.

Nataşa se întoarse şi-şi băgă cheia în broască. Deschisese uşa şi tocmai se strecura înăuntru, când se trezi cu Lee Farrell în spatele ei. Intră înainte ca Nataşa să-l poată opri şi din cauza celeilalte fete care 1 privea stupefiată, nu îndrăzni să facă scandal. Trebui să-l? a se să intre şi închise uşa.

Ochii ei albaştri îl priviră neliniştiţi şi gura i se uscă de emoţie.

El se uită la ea, furios:

— Tocmai am avut un vizitator, râbufni el.

— Un vizitator? Nu reuşea să priceapă şi-şi tot chinuia mintea, în timp ce-$ privea faţa încruntata.

— Nu face pe nevinovata cu mine. Nu ţine!

Nataşa îşi trecu absenta mâna prin păr, dându-şi-l înspre spate.

— Despre ce vorbeşti? Nu vreau…

— Ceea ce vrei tu este o chestie de şantaj, o întrsupsş el cu bruscheţe.

Ea-l privi complet nâucită.

— Ce?

— Credeam c-am depăşit stadiul de a mă lăsa păcălit de o pereche de ochi albaştri, o Informă el printre dinţi… Dar vreau să-ţi spun că nu eşti aşa de deşteaptă precum te crezi.

Nataşa avea senzaţia că nu prinde înţelesul celor spuse de el. Se simţea ca cineva care vine în actul al doilea al unei piese, fără a şti ce s-a întâmplat în actul întâi. Cu fruntea încruntata spuse rar:

— Ar fi mai bine s-o luăm cu începutul. Ce faci aici. domnule Farrell?

— Te faci că nu ştii, spuse el pe un ton plin de furie.

Nataşa clătină din cap cu răbdare.

— N-am nici cea mai mică idee.

El râse, dar râsul nu era deloc plăcut la auz. Era mai curând un zgomot aspru, care din cauza mâniei aducea cu un fel de hârşâit. Se uită la ea cu o privire grea şi dispreţuitoare şi ea simţi că i se face rău. Fusese foarte supărât pe ea în ziua în care o adusese la Londra, dar privirea de atunci nu avea răutatea celei de acuma. Furia lui de acum avea ceva neobişnuit, ceva ce ea nu înţelegea.

El dădu din umeri şi-şi baga mâinile în buzunare.

— Ei, bine, dacă vrei să jucam, hai să jucăm! O să-ţi spun şi n-o să te mai poţi preface că nu ştii despre ce vorbesc, pentru că amândoi ştim, nu-i aşa?

N ataş a începuse să se enerveze.

— Dacă spui aşa… murmură ea.

— Ce? ţipa el, aplecându-se către ea, mânios.

Ea se uita în sus, cu faţa palida şi ochii încercănaţi.

— Te rog spune-mi. de ce ai venit şi pleacă, domnule Farreil.

Nu ştia dacă mai putea suporta multă vreme. Numai simpla lui vedere o făcea să i se strângă stomacul, amintindu-şi cele petrecute. Sunetul vocii lui era diferit în acea noapte fusese atât de cald şi liniştitor… De. câte ori l-ar auzi, trupul îi va tresari de durere nefiind în stare să uite acea noapte.

— Am avut un vizitator, spuse el privind-o cu atenţie. Mi-a spus că se numeşte Porter.

— Oh, bolborosi Nataşa, al bindu-se la faţă când îşi dădu seama despre ce este vorba.

Cum îi găsise Mijce? Probabil Nigel îi spusese, gândi ea. Bineînţeles. Cum de nu-i trecuse prin cap co ar fi putut scr-i spună? Fusese atât de neliniştita Io gândul că Nigel va afla că este însărcinată că nici mâcor nu se gândise că acesta s-ar fi putut să-i spună lui Mike despre Lee Farrell.

Gura lui Lee Farrell se încreţi:

— Văd că începem să vorbim aceeaşi limba, zise el.

Obrajii ei începură să ardă în timp ce se înroşea. Deci, el aflase despre copil. Nu putea să se uite în ochii lui. Era atât de încurcata c-ar fi vrut să se ascundă sub duşumea. Se întoarse şi traversa camera pentru o scăpo de privirea rece o ochilor lui, care o urmăreau

— Tocmai eram în pat şi dormeam. Mă întorsesem din Statele Unite şi mă băgasem în pat deoarece sufeream de râu de avion. N-om auzit soneria. Primul lucru pe care l-am realizat a fost acela că cineva bate cu pumnii în uşa de la intrare. Ea se încrunta. Cum putuse Mike să facă una ca asta? Totul era atât de Moşit de sens… Când am coborât şi am deschis uşa cineva a intrat ca din puşca. Eram încă adormit şi nu mă trezisem complet. Înainte de a-mi. da seama ce se întâmplă, m-am trezit frântit la podea.

Ea se aşează brusc, pe scaunul cel mai amopâat, şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Vocea lui Lee Farrell avea răceala unui; – 5 nt de iarnă.

— M-a făcut în fel şi chip, fără a se obosi să-mi explice cine este şi ce vrea, îi zise el. Am crezut că este un nebun, pentru că am întâlnit vreo câţiva în viaţa mea.

— Îmi pare rău, şopti Nafcaşa.

— Cred că-ţi pare, o repezi el.

— Nu eu i-am spus, îşi ridică ea capul, descoperindu-şi faţa, cu ochii strălucitori, din care curseseră lacrimi.

— Mă iei drept prost? ripostă el.

— Nu asta am vrut să spun.

— Nu-mi spune că a ghicit singur I

— Nigel i-a spus, murmură ea, aplecându-şi capul cu lehamite… Părul lung îi atârna de-a lungul obrajilor şi pe spate.

Sprâncenele lui se uniră a mirare.

— Nigel?... se lăsă o scurtă tăcere, după care continuă... Tipul cu care erai? Idiotul ăla cu maşina sport?

Ea aprobă dând din cap.

Îl auzi cum se mişcă neliniştit. Mergea de-a lungul şi de-a latul camerei plin de enervare. Nu-I privea, dar îi simţea ezitarea, furia, îndoiala, din modul în core-şi mişca picioarele şi-şi răsucea corpul, de fiecare dată când ajungea în dreptul peretelui.

— Uite, eu nu ştiu cine i-a spus, dar el n-ar fi încercat să mă şantajeze, dacă...

— Să te şantajeze? Nataşa îşi ridică privirea către el, cu gura căscată a neîncredere. Lee Farell se opri în faţa ei, cercetându-i chipul

— Da, un cuvânt urât, nu? zâmbi răutâclos... De fapt întreaga afacere este murdara.

— Ce vrei să spui prin şantaj? întreba ea, pronunţând cuvintele tare. Despre ce vorbeşti?

— Doamne, vrei să te cred că eşti nevinovată? răbufni el, strâfulgerând-o cu privirea. Ce naiba nu înţelegi? Dar ştim amândoi despre ce este vorba. Tu l-ai trimis pe Porter la mine...

— Nul

Dinţii lui se dezveliră într-un rânjet.

— Ba da I insista el. Tipul nu acţiona pe cont propriu. Tu l-ai trimis. Eşti cea mai bună actriţa pe care am întâlnit-o şi trebuie să te pricepi la tot felul de trucuri. Nu credeam niciodată c-am să cad într-o astfel de capcană... dar, mi-a venit şi mie rândul şi trebuie să recunosc că m-ai prins. N-am nicio îndoială că aţi plănuit totul împreună... Aţi studiat problema pe toate feţele. În acest caz, o să jucăm după toate regulile jocului. Înainte de a scoate vreun şfanţ, vreau să vând testele sângelui.

— Testele sângelui? bâigui ea, privindu-l.

— Vreau dovada că este al meu... gura lui se încreţi

cu încăpăţânare… De altfel, sunt sigur. Eşti prea şmecheră ca să rişti, folosindu-te de copilul altuia. O să plătesc, dar mai întâi vreau dovada că este al meu.

Nataşa sân în picioare, simţind cât vine să turbeze.

— Nu vreau ca…

Lee n-o lăsă să termine.

— Ceea ce vrei, doamnă, nu mă interesează absolut deloc. Din acest moment eu voi dicta, deoarece eu. plătesc. După naştere, o să mi – dai şi o să dispar» din vecinătatea mea sau a copilului…

— Ascultă-mă! îl întrerupse Nataşa, care simţea cât vine să înnebunească.

Tot ceea ce-i spusese el era atât de inexplicabil… Mike îi ceruse bani? îl şantajase? Nu putea să creadă asta. Era imposibil. Mike nu era genul ăsta de om. Trebuia să fie o greşeală. Lee Farrell! înţelesese greşit pe Mike.

— L-am ascultat pe Porter, i-o tăie scurt Lee… Mi-a fost suficient, mulţumesc. A fost destul de direct N-a pretins nimic altceva decât bani. Şi dacă este copilul meu, o să plătesc. Deşi o să fie cam scump pentru o distracţie de o noapte, prefer să plătesc şi să-mi iau copilul, decât sî – las să crească cu nişte lichele ca voi… Ea se dădu înapoi, văzându-i expresia feţei… O să legalizăm totul la momentul potrivit. continuă el. O să primeşti banii când o s-o am certitudinea că copilul este al meu. O să-mi aduc avocatul să întocmească un contract şi o să-l semnezi înainte de a primi banii, iar dacă o să vrei să-ţi vezi copilul sau pe

mine, după aceea, o să ai necazuri, îţi promit. Q să fac contractul. În aşa fel încât să fie perfect valabil.

O privi cu ostilitate, se întoarse şi ieşi, lăsând-o pe Nataşa înlemnită şi uluită.

Zgomotul uşii trântite o făcu să sară şi să se \q tremurând după el. Ei sărea treptele două *cale* două şi nu se opri, nici nu se uită în urmă, când ea! strigă.

Ea alergă pe scări după el, dar când ajunse în strada

îl văzu pe Mike care tocmai Ieşise din maşina, oprindu-se, în timp ce Lee era tocmai în dreptul lui. Nataşel aproape îi sari Inima din piept, când îl văzu pe Lee Forrell că se opreşte. Cei doi bărbaţi Se uitară unu! către altul cu ostilitate vizibila. Păreau încrâncenaţi. cu trupurile încordate şi fetele furioase. Nataşa avu impresia că vor să sară unu! la altul. Sari în faţa şi din gură îi ţâşni o rugăminte ciudată. Cuvintele îi ieşiseră fără să-şi dea seama. Lee îi arunca o privire peste umăr, apoi. Se întoarse, intra în maşină şi plecă cu cauciucurile scrâşnind.

Mike o privi pe Nataşa cu amărăciune.

— Deci, a fost aici. Trebuia să-mi dau seama. Ce voia? încerca să te cumpere?

Vocea lui era tunătoare, în liniştea străzii. Ea simţi ca şi cum toţi din casele învecinate auziseră fiecare cuvânt.

— Vino înăuntru, murmură ea, intrând în caso.

Ei o urmă. Urcară scările în tăcere, dar când ajunseră pe palier, ea auzi scârţâind uşa vecinei sale. Se prefăcu că nu observă. Fără îndoială că sora irlandeză murea de curiozitate.

ceea ce nu era de mirare, cu zgomotul ce venise din camera ei şi din stradă.

Milce trânti uşa după el. Trebuia să-şi descarce mânia. Nataşa îl privi nenorocita.

— De ce te-ai dus la el? Cum ai putut, Mike?

— De ce? se răţoi el. Bastardul mi-a luat prietena. Am vrut să-l stâlcesc mutra.

Nataşa tresari.

— N-aveai dreptul I

— N-aveam dreptul? Niciun drept? Urma să ne căsătorim, spuse Mike brutal, uitându-se la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o până atunci.

— Ai rupt logodna, îi reaminti ea.

El scoase un sunet înfundat.

— Oh, Nataşa… se întoarse, merse către unul dintre pereţi şi-şi sprijini capul ca un copil necăjit.

Eo-l observă câteva clipe, venindu-i să plângă, apoi se apropie de el şi-i puse mâna pe umăr.

— Nu trebuie, Mike. Îmi pare rău.

— Îţi dai seama cum mă simt? Cum ai putut să faci una ca asta? îşi întoarse faţa de la ea, dar Nataşa îi putea simţi încordarea muşchilor… Pe mine niciodată nu m-ai lăsat să fac dragoste cu tine şi eu am acceptat să aştept şi apoi, te duci cu un străin şi te culci cu el I Cum ai putut?

— Crezi că am făcut vreun fel de plan? Am băut prea mult. Altfel nu m-aş fi comportat aşa.

Ea-l simţi tremurând.

— El a fost, murmură ei înăbuşit. Licheaua. Merries mi-a spus că el te-a agăţat. Farrel se bucură de renume în domeniu. După Herries, el a avut o bogată colecţie. Cum vede una mai slabă de înger, o şi înşfacă… Nataşa simţi cum îi vine să vomite. Fără îndoială că aşa făcea. Lee. Nu era surprinsă să audă, amintindu-şi modul în care el o înhăţose de sub ochii lui Nigel… Am fost sigur că este Herries. Am vrut să-l bat, dar apoi, el mi-a povestit despre Farrell şi mi-a spus unde-l pot găsi… Nataşa îl asculta cu ruşine şi nelinişte. Cum o să se mai poată uita acum! a Nigel? Numai simplul gând de a sta în faţa lui o făcea să se înfioare. Gândul ia Mike acuzându-l, surpriza lui Nigel, curiozitatea şi amuzamentul lui, o îmbolnăveau… Mi-a spus despre Farrell că este un play-boy plin de bani şi femeile stau la coadă la el. Când am ajuns la cosa lui Farrell mi-am dat seama că Herries avusese dreptate. Locuinţă lui este un adevărat palat şi în timp ce vorbeam cu el. a apărut o roşcată foarte sexy, cu un halat pe ea şi nimic altceva pe dedesubt. Părea foarte degajată. s-a uitat la mine şi a intrat în dormitorul lui… Mike se uită cu o privire rătăcită spre

Notoşa… Oh, al găsit un tip pe olnste ca să te răzbuni.

— N-am… începu ea şi el o privi.

— Do, exact aşa ai focut, mi-ai înfipt un cuţit pe la spate, pentru că n-am vrut să mă despart de mama mea.

— N-ai dreptate, Mike! N-am făcut nimic intenţionat. M-am îmbătat… ei pufâî şi ea simţi cum o cuprinde enervarea… Oricum, ceea ce s-a întâmplat nu mai avea legătură cu tine! Nu moi eram logodiţi. Tu ai rupt învoiala. Mă învinovăţeşti pentru că mama ta nu poate să mă vadă în ochi. Nu poate s-o vadă nici pe nevasta lui Kenneth, nu-i aşa? Nu poate suporta ideea nici unei femei care să se interpună între e o şi fii! ei. Mama ta vă vrea pe amândoi numai pentru ea.

Îşi opri şuvoiul de cuvinte furioase şi-i văzu pe Mike îngălbenându-se. Răsuflareo lui devenise greoaie.

— Este o minciună!

— Chiar? Ai vorbit vreodotă cu Kenneth *despre* asta? întreba ea pe un ton moi blând, pentru că îl văzuse distrus.

— Nu te-oi întâlnit niciodată cu fratele meu! De ce crezi că ştii mai mult despre el, decât mine?

— Am auzit-o pe mama ta vorbind despre el şi nevasta lui. Mi-a fost suficient. N-avea de gând să-mi dea nicio şansă. Totul ar fi mers, dacă tu n-ai fi insistat să locuim împreună cu ea, dar n-ai vrut să mă asculţi şi acum este prea târziu.

El o privi deznădăjduit.

— De ce ai făcut asta, Nataşa?

Faţa lui nu mai era furioasă şi vocea îi era neajutorată. Ea cunoştea sentimentul. La fel se simţea şi ea.

— Ţi-am spus, eram nefericită şi înnebunisem puţin.

El dădu din umeri.

— $; o trebuit să te întâlneşti cu porcul acela. Aş fi

vrut să fi făcut mai mult decât să-l fi trântit la pământ. Mai bine-i rupeam gâtul I

Nataşa se uită la ei stingherită.

— El a zis că – ai cerut bani.

— Ce? Mike o privi neînţelegâr. d, cu ochi miraţi.

— Pretinde că tu ai încercat să-l şantajezi.

Mike se înroşi de enervare.

— Este o minciună sfruntată I Să-l şantajez? De ce… se întrerupse şi se încruntă… i-am spus că o să mi-o plătească, spuse el rar. Asta-i tot ce i-am spus. Dar nu mă gândeam la bani. N-am menţionat deloc cuvântul „bani.

— Mă gândeam eu că aşa trebuie să fi fost, murmură Nataşa, cu uşurare.

Ştia că Mike n-ar fi făcut ceva de genul acesta, dar Lee Farrell fusese atât de sigur şi Nataşa atât de departe de echilibrul ei cardeteristâc. ca să se încreadă în propria ei intuiţie…

MIScе să uita! a ea încruntat.

— Ce-a spus el? De asta a venit aici?

Ea dădu din cap.

— Credea că tu şi cu mine vrem să-i şantajăm.

— Îl omor, murmură Mike printre dinţi, cu pumnii încleştaţi. O să-i zdrobesc oasele.

— Nu, zise ea. Ţine-te departe de el, Mike… Râul fusese deja făcut. Ea se saturase. Răsufla adânc… De acum, ţine-te departe şi de mine.

Cu capul ridicat, cu ochii îndureraţi, el se uita la ea.

— Nataşa…

Făcu un pas către ea, dar ea-l opri.

— Am vorbit serios… Se opri şi rămase nemişcat, privind-o… Totul s-a terminat, zise Nataşa cu voce joasă. Trebuie să privim lucrurile în faţă. S-a terminat.

El se mişcă neliniştit, cu sentimente contradictorii pe faţă. Ea putu să-i citească totul pe figură. Ştia că lui Mike

încă îi pasă de ea, la fel cum şi ei îi păsa de el, dar acum erau doi oameni ce se aflau pe malurile opuse ale unui abis peste care nu exista nicio punte de trecere. Mike o ştia. Ştia că totul se terminase.

— Ce-o să faci? o întrebă el. Cum o să te descurci?

— O să văd, zise Nataşa.

— Dacă ai nevoie de ajutor…

Ea scutura din cap, forţându-se să zâmbească.

— Nu, eşti drăguţ, dar nu vreau.

El se uita în jos.

— Este şi problema lui Farrell.

— Nu, nu este. Este problema mea şi numai a mea şi nu vreau să-l amestec. Vocea îi era fermă şi hotărâtă.

— Nu te-ai gândit deloc la asta, Nataşa I

— Nu m-am gândit la nimic în ultima zi.

— O să-ţi fie greu.

— O să mă descurc.

— Te vei duce acasă?

Ea ezită, vrând să spună „nu”, dar apoi spuse:

— Poate.

Mike păru liniştit, ceea ce ea şi dorea.

— Ar fi soluţia cea mai bună. Familia ta te-ar putea ajuta. N-o să-ţi fie uşor să te descurci singură cu copilul.

— Nu.

Voia să-l vadă plecat. O durea să-l vadă stând aici. Doar cu puţină vreme în urmă fuseseră atât de fericiţi şi-şi făcuseră planuri de viitor, viitor care trebuia să fie o continuă lună de miere. Acum, totul se prefăcuse în scrum şi în faţa ei se afla un viitor trist, ce se transformase în lupta pentru existenţă a unei mame singure, fără bărbat

Mike avea aerul unui om care vrea să plece dar nu îndrăzneşte să-şi ia rămas bun.

— Ar fi moi bine să pleci, Nike.

El nu se mişca încă, chinuit de sentimente şi emoţii contradictorii.

— Nataşa, eu…

— Te rog, izbucni e o Te rog, pleacă. Nu mai avem ce ne spune.

El îşi închise ochii, dădu din cap şi apoi se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Dumnezeu să te binecuvânteze.

Doar după ce fu plecat, începu Motoşa să plângă.

CAPITOLUL V

În acea segră, asculta radioul când cineva hâtu la uşă. Nataşa deschise fără niciun fel de chef şi brusc, se înroşi puternic, trezindu-se faţă în faţă cu Nigel.

El puse piciorul în deschizătură uşii, ca ş? cum ar fi suspectat-o că vrea să-i închidă uşa în nas.

— Vreau să vorbesc cu tine.

Ea-şi închipuia cam despre ce era vorba. Nu putu se: i evite privirea.

— Te rog, pleacă, Nigel, zise ea jenată şi – neliniştită.

— Nu vrei nici măcar să mă asculţi… el împinse uşa şi mai tare, forţând-o să se dea înapoi. Intra în cameră şi se uită în jur în timp ce Nataşa închidea uşa încetişor… Ştii că Mike Porter a venit să mă vadă? întrebă el.

— Da.

Ea ştia asta. Dar de ce venise Nigel? Dorise să se convingă cu ochii lui şi voia să afle detalii mai interesante despre ce se întâmplase? Nu-I plăcuse niciodată prea mult, dar acum îl ura de-a dreptul. Nu era deloc plăcut ca cineva să se uite la tine ca la un spectacol de circ. Îi venea râu când se gândea că Nigel este la curent cu tot ceea ce se întâmplase între ea şi Lee Farrell şi, chiar mai rău, să ştie că pe el îl interesează detaliile scandaloase ale afacerii, pentru a avea de ce se distra.

— Ghinion, spuse el, şi părea, foarte serios.

Ea fu surprinsă să constate că pe faţa lui nu era nici urmă de superficialitate. Era încruntat, o privea cu curiozitate, dar fără răutate.

— Presupun că nu vrei să vorbeşti cu mine, dar vreau să spun că atâta timp cât sunt amestecat şi eu, ar trebui să mă asculţi… Nataşa se uita la el… Este vorba de slujba ta, adăugă el privindu-i faţa inexpresiva… Vreau să spun că… astfel de lucruri se întâmpla. Toţi facem greşeli. Cred că eşti îngrijorată şi eu nu vreau să te pierd. Eşti o bună secretară. Până când… până când o să trebuiască să întrerupi serviciul, sper să-ţi continui munca.

Nataşa realiz. a cu uimire că Nigel era stânjenit. Se înroşise uşor şi vocea-i era răguşită.

— Mulţumesc, spuse ea încet.

— Trebuie să fie un şoc teribil pentru tine… Ea dădu din cap, uitându-se în altă parte… N-o să te mai plictisesc, spuse Nigel întorcându-se spre uşă… Am venit doar să-ţi spun asta. Cred că eşti foarte necăjită. Nu eşti genul de om care să se poată descurca în astfel de necazuri fără… se întrerupse. Oricum, nu te îngrijora.

Să ştii ca nimeni de la firma n-are de gând să-ţi facă necazuri. Toţi suntem. Înţelegători. Putea să i se întâmple oricăruia dintre noi.

Oamenii erau imprevizibili, gândi Nataşa în timp ce el pleca. Îl judecase greşit pe Nigel. Oferta lui o uşurase. Ea îl conduse pana Io uşa, el să opri şi o privi stângaci:

— N-o să spun nimănui, îi zise el şi ea îl crezu. Când eram de optsprezece ani, prietena mea a. crezut că este gravidă. Din fericire, a fost o alarmă falsa. A fost un moment îngrozitor pentru amândoi. Ea era încă elevă. Părinţii ei m-ar fi omorât.

Când el începu să coboare scările, Nataşo închise uşa zâmbind. Înţelegea acum de unde venea simpatia prietenească a lui Nigel. Îi atinsese la o cpardă sensibilă. Îi reamintise o veche emoţie. pe care şi el o încercase.

Reacţiile oamenilor sunt atât de imprevizibile, încât este greu să le ghiceşti.

Se simţea mult mai uşoara atunci când se pregăti de culcare. Până! a urmei, nu va trebui să alerge după o nouă slujbă şi, dacă Nigel îşi va ţine cuvântul, va putea merge la serviciu, chiar de a doua zi, fârci frică de a fi privită cu curiozitate de ceilalţi, sau de a avea impresia că este vorbita pe la spate. Viaţa ar fi mult mai uşor de trăit dacă ai sta pe o insulă pustie, unde nu există niciun lucru complicat, gândi ea. În afara problemei financiare cu care s-ar fi confruntat, nelinişstea se datora în mare parte şi gândului de a face faţa jenei faţa de oameni, i-ar fi trebuit un curaj enorm să se ducă a doua zi fa serviciu, dacă ar fi ştiut că cineva este la curent cu ce se întâmplase.

Nici aşa nu ştia dacă o să poată face faţa.

Când ajunse la birou, copleşită de îngrijorare, surâsul 1 se frânse de la uşa liftului până ia cea a încăperii în care lucra.

Nlgei venise târziu şi discutase cu un client toată dimineaţa. Nataşel îi fu greu la început să-i privească în ochi, dar pe măsură ce timpul trecea, această senzaţie o părăsi. Erau toţi foarte ocupaţi şi asta ajuta. Nigel era într-una din fazele lui active. Coborâşurile şi suişurile sale de spirit însemnau că lucrează în salturi şi că astăzi are o perioadă de creaţie. Ideile îi izvorau din cap ca apa dintr-un izvor. Treptat, Nataşa se trezi înglodată în muncă, ceea ce – făcea foarte atent, mai ales când câneva din echipa de grafica venea să-i arate ceva. De fapt, el nu primea lucrarea artistica, ci fata care o prezenta, zâmbindu-i provocator printre schiţe.

Când fata era gata de plecare, Nigel îşi afonjă o întâlnire cu ea.

— Să discutăm proiectul, îl explica el fetei care zâmbea ironic”.

— Bineînţeles, spuse ea în timp ce se retrăgea.

Nigel fluiera, vesel, netezindu-şi porul blond şi Nataşa îl invidie pentru felul în care se ocupa de propria lui persoană. Nigel era un măscărici, iubind plăcerea şi pe el însuşi; lua viaţa uşor, ceea ce era foarte bine pentru ei.

O ţinu pana după-amiaza târziu, pentru că voia sâş1 treacă pe hârtie toate ideile care-i veneau. Înainte de a le uita şi Nataşa fu mulţumită să-l servească. Îi datora o favoare. Fusese foarte decent în problema ei şi se arătase altfel decât îl ştia ea. Poate că avea probleme personale ca să se poarte aşa, dar ea îi era recunoscătoare. Ştia că nu îi va mai fi antipatic niciodată.

Autobuzul cu care se întorcea acosă îşi croia drum cu greu prin traficul intens. Londra era aglomerată, trotuarele pline de pietoni, drumurile pline de maşini şi autobuze. Nataşa se uita pe fereastra la marea de feţe anonime, simţindu-se ca şi cum ar fi fost un vizitator din altă epocă şi loc, într-o lume necunoscută, în care nu-şi avea focul şi cereia nu-i aparţinea. Era ung din victimele accidentale, ce trecea neobservata. Se lupta cu o realitate ce exista în interiorul ei, încercând să se împace cu o situaţie inevitabila. În acest moment nu existau semne care să alerteze pe cineva care ar fi văzut-o. Arăta perfect normal. Totuşi, o parte mică, secretă a trupului ei era schimbată. Viaţa dinlăuntrul el, deşi era abia o sămânţa care urma să se dezvolte, îi schimbase întregul viitor – era ca şi cum s-ar fi dat jos dintr-un autobuz aglomerat şi ar fi fost trântita la pământ de o maşină.

Natura acestui impact cu soarta o făcea să se simtă plină de o nemulţumire amară. Când se gândea la dimineaţa în care se certase în parc cu Mike, simţea o strângere de inimă Dacă ar fi fost mai diplomat, dacă Mike n-ar fi fost atât de orb, dacă n-ar fi fost atât de nepăsătoare, acceptând invitaţia lui Nigel la petrecere, dacă nu s-ar fi dus cu Lee Farrell… dacă, dacă… dacă.

N-avea niciun sens să te opui sorţii. Soarta, în cazul

ei, era nebunia pe care o făcuse. Tot ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplase. Purta consecinţele în trupul ei. N-avea altceva de făcut decât să accepte.

Nu-i era foame, dar îşi ocupa timpul cu pregătirea cinei. Avea puţină salată şi nişte brânză şi tocmai spăla salata când cineva bătu la uşă. Ciocănitul deveni mai insistent. Auzi vocea surorii irlandeze afară şi, compunându-şi un surâs politicos, merse să deschidă uşa.

Totuşi, nu sora irlandeză fusese aceea care ciocănise. Aceasta era pe palier, vorbind vioi cu Lee Farrell şi prezenţa ei o obligă pe Nataşa să-şi păstreze surâsul.

— Tocmai plecam, îi spuse ea Nataşei cu regret. Sunt de serviciu în astă-seară.

— Destul de neplăcut, zise Nataşa cu efort. Nu te obosi prea tare.

— N-am de ales, spuse cealaltă fata, râzând tare.

Lee Farrell, calm, trecu pe lângă Nataşa, care n-avu altă posibilitate decât să-l lase să intre. Sora se uita după el şi dădu din cap. Îi făcu Nataşei cu ochiul.

— Eşti o fată norocoasa, şopti ea. Nu mi-ar displăcea să-l găsesc la uşa mea.

Nataşa se prefăcu că râde. Sora pleca, iar Nataşa închise uşa, întorcându-se spre Lee Farrell. Acesta stătea în mijlocul camerei, privind în jos ca şi cum l-ar fi fascinat propriii lui pantofi.

— Domnule Farrell, voiam să vă scriu în seara asta. Aţi interpretat totul greşit…

— Ştiu, spuse el jenat.

Nataşa rămase cu gura deschisă de uimire.

— Ştiai?

— Porter a venit să mă vadă din nou… îşi ridică faţa care era palidă… De asta am venit aici. Vreau să-ţi spun că-mi pare rău.

— Oh, răsuflă ea uşurată, o parte din amărăciune

părăsind-o. Se zbuciumase să-i explice cât de greşit fusese în privinţa ei şi era o uşurare să afle că altcineva o făcuse în locul e.i.

— Am înţeles greşit ceea ce-mi spusese el. Era prea nervos şi vorbea prea repede. Am tras concluzii pripite.

— Da.

— Ţi-am spus nişte lucruri jignitoare... O privi cu nelinişte şi pe obraji îi apărură două pete de roşeaţă.

— Erai necăjit, spuse Nataşa şi el râse cu asprime.

— O neînţelegere... ei îi azvârli o altă privire. Suni un om foarte bogat. Unii mă consideră o prada uşoară. Când Porter mi-a spus că o să am de plătit pentru ceea ce am făcut, am înţeles greşit...

— Înţeleg, răspunse ea dorindu-şi să-l vadă. plecat... Nu-i nevoie se spui mai mult.

— Poate că nu-i nevoie din punctul tău de vedere, mormăi el. Din punctul meu de vedere, trebuie. Mă simt prost pentru ceea ce ţi-am spus. pentru modul în care te-am tratat, mai ales că tu erai necăjită şi îngrijorată.

— N-are importanţă, uită!

Tot ceea ce voia ea, era să uite cât de nenorocita se simţise ieri şi cum se va simţi din nou mâine. Ştia că în faţa ei se aflau o grămadă de „mâine”, cărora va trebui să le facă faţă, dar mai ştia cu precizie că nu-l voia pe Lee Farrell în apartamentul ei, în viaţa ei, reamintindu-l unele lucruri care şi aşa erau peste poate de complicate.

— Să uit? răsufla adânc şi o privi furios cu ochi grei... Vorbeşti serios? Cum naiba să uit că-mi porţi propriul copil?

Faţa ei se aprinse şi ochii-i albaştri se opriră pa haina lui.

— Dacă de data aceasta, domnule Farrell, eşti gata să mă asculţi, vreau să-ţi spun clar că nu doresc nimic de la persoana dumitale.

O sârnă descurc şi fără ajutor. Este problema mea, nu a dumitale.

— Este copilul meu!

— Nu, spuse Nataşa, fără a – privi în faţă. Este al meu.

El se mişca neliniştit.

— Bine, lasă-mă să reformulez. Este al nostru, amândoi suntem amestecaţi, deoarece, amândoi…

— Nu, îl întrerupse ea muşcându-şi buza. Nu înţelegi. Nu vreau decât să pleci şi să uiţi că m-ai întâlnit vreodată.

— Nu fi caraghioasa I sân el cu guta. Violenţa vocii lui o făcu să saro în sus.

Tresărirea ei nu trecu neobservată. El o urmarea cu respiraţia întretăiată, apoi se apropie de ea şi-şi lăsă ochii în jos, cu faţa încă nervoasă. Cu blândeţe, spuse:

— Fii realistă. Ai nevoie de ajutor şi eu sunt cea mai îndreptăţită persoană să te ajut. Nu te poţi descurca singura. Nu te-ai gândit la asta?

— Nu m-am gândit la nimic, râse ea amar.

El încerca să-i mângâie părul, dar ea se trase, făcând o mişcare involuntara de nemulţumire. Îi îndepărtă mâna şi pufăi.

— Ştii qare-i soluţia cea mai bună, spus? el inexpresiv. Trebuie să te măriţi cu mine.

Nataşa îl privi cu o figura mirată.

— Să mă mărit cu dumneata?… Nu se aşteptase la asta. Răsuflă neîncrezătoare şi-şi ridică faţa cu mândrie… Bineînţeles că n-o să mă mărit cu dumneata. Nu-ţi dai seama că ar fi şi moi îngrozitor?

— Mai îngrozitor? Ei păru luat prin surprindere.

— Mai rău chiar de a avea un copil din flori. M-aş trezi şi cu un bărbat pe care nu-l vreau… Fusese prea mâhnită ca să-şi aleagă cuvintele şi-l văzu cum se înroşeşte şi ochii-i verzi aruncă scântei. Îl insultase şi acum el era

foarte furios. Înainte ca el să-i riposteze, ea se grăbi să spună… Îmi pare rău, aş fi vrut să ţi-o spun mai pe ocolite.

— Ai fi putut.

— Dar ca să fiu cinstita, nu vreau acest copil şi nici nu vreau…

— Nu mă vrei pe mine? o întrerupse el cu răceală, ridicându-şi sprâncenele şi Nataşa dădu din cap.

— Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care nv doreşte acest lucru, se corectă ea. Nu vrei să te însori cu mine, mai mult decât vreau eu să mă mărit cu dumneata. De ce naiba ai dori acest lucru? Nu m-ai văzut decât de două ori. De abia ne cunoaştem unul pe celălalt.

— Aş spune că ne cunoaştem chiar intim, zise el cu un zâmbet acru şi ea simţi cât se face rău, când îi întâlni ochii.

— Ştii ce vreau să spun, continuă ea cu ostilitate. Ce fel de căsătorie ar fi? ia gândeşte-te, domnule Farrell. Ar fi un dezastru.

N-cu merge. Amândoi suntem nemulţumiţi de această situaţie. Aşa crezi că se creşte un copil?

El o studie preţ de câteva clipe.

— Studiază alternativele, spuse el di; 3 ă un timp. Dacă nu te măriţi cu mine, cum *c'*: să te descurci?”

— O să-mi păstrez slujba atâta timp cât o să pot. Încă nu m-am gândit prea departe, dar

O s-o fac… Nu mă îndoiesc că o să găsesc o soluţie. Întotdeauna se găseşte o cale. Dacă o cauţi.

El se aşează pe un scaun şi se rezemă de spătar cu braţele încrucişate la ceafă

Stai jos, îi ordonă ei şi ea se opuse.

1 – Domnule Farretl…

— Stai (os! Tonul era şfichiuitor ca o cravaşa şi Nataşa se trezi ascultându-l. Era totuşi o uşurare, pentru că picioarele n-o mai as – cultou. În momentul în care se

aşează, îşi dădu seama de propria ei stare de slăbiciune. Îşi băgă mâinile în buzunare ca să nu se vadă că tremură… Câţi ani ai? întrebă el.

— Ce legătură are asta cu…

— Câţiani ai? insistă el.

— Douăzeci şi doi, spuse ea, şi iată! nindu-i privirea, adăugă şovăielnic… Aproape.

El îşi încreţi gura.

— Deci ai douăzeci şi unu?

Eq dădu din cap cu faţa plină de resentiment.

— Darsunt în stare să: ml port singură de grija şi n-am nevoie de ajutorul dumitale.

— Am văzut cât eşti de în stare să-ţi porţi de grija, adaugă el ironic.

— În noaptea aceea înnebunisem.

— Erai nefericită şi oi făcut ceva nesăbuit, zise el şi ea-l aprobă. Ar putea fi începutul altor acţiuni necugetate, adaugă el.

— N-o să mai fie alte acţiuni necugetate. N-o să mai greşesc din nou. Nu sunt genul de om nechibzuit.

— Eşti genul emotiv, spuse el – cu o privire indescifrabilă. Foarte feminină.

— Îmi spui ca şi când m-ai acuza.

— Stabilesc doar adevărul. Reacţioneze ca o femeie. Femeile au tendinţa de o acţiona şi de a gândi după aceea şi asta poate duce la un dezastru.

— Este remorca unui misogin, murmură Nataşa. În marea majoritate o timpului, eu sunt foarte raţionolo şi urăsc să mi se spună că nu iudec corect pentru că sunt femeie.

— Nu gândeşti cum trebuie, dacă îţi imaginezi că o fotă de vârsta ta poate să fie în stare să crească singură un copil. În orice coz, chior dacă vrei sou nu, fdptefe sunt aşa cum sunt, copilul este şi al meu.

Nataşa răsufla stânjenită.

— Numai dintr-un accident, ar fi putut să fie… se întrerupse văzându-l că-şi subţiază buzele.

— Eşti o maestră în a folosi cuvinte tăioase, spus» e! supărat Putea să fie orice bărbat, asta al vrut să spui?… Ea se înroşi şi nu răspunse… Dar n-a fost oricare bărbat, zise el printre dinţi. Eu am fost acela, indiferent ce simţi acum şi insist asupra drepturilor mele de tată al acestui copil. Trebuie să găsim o soluţie, indiferent cât de greu îţi vine să recunoşti că sunt şi eu amestecat. Bagă-ţi în cap că este şi copilul meu şi vreau să-mi asum responsabilitatea ce decurge din aceasta.

Cu ochii plini de lacrimi, ea-l privi din nou.

— N-om vrut să te jignesc. Nu vezi cât de prost mă simt?

— Se vede, o repezi el. Ai fost îndrăgostită de Porter.

— Şi îneci mai sunt, suspina ea, aplecându-şi faţa pentru a nu i se vedea durerea ce o cuprinsese la auzul ultimelor lui vorbe.

Se forţă să-şi înghită lacrimile, îşi muşcă buzele şi tremura. Lee Farrell se mişcă. Se aşeză pe braţul scaunului ei, o cuprinse cu un braţ şi o trase la pieptul lui, cu o mişcare bruscă, înainte ca ea să se opună. Nataşa se trezi lipită de stofa aspră a hainei, cu obrazul apăsa? pe un nasture. El îi mângâia părul într-un mod care nu avea nicio legătură cu senzualitatea; degetele lui reconfortante aveau un ritm liniştitor.

v – Porter nu te poate ierta? întrebă el.

Ea dădu din cap, fără să-i răspundă.

— Mi-a părut un om impulsiv şi nu prea cumsecade, zise el mai mult pentru sine însuşi.

— N-ai dreptate. Nataşa se îndepărtă de el şi apoi regreta, pentru că mângâierea lui era foarte reconfortanta. Îl privi… A fost un şoc şi pentru el. Toată încurcătură esta…

— Dacă te-ar fi iubit şi-ar fi dat seama că a fost şi greşeala lui.

— Asta nu schimba faptul că aştept copilul altcuiva, spuse Nataşa deznădâjduită. Şi dacă descoperă şi maică-saacest lucru, nu mă va lăsa ea să uit, chiar dacă amândoi am uita. Dacă Mike m-ar ruga, eu nu m-aş mai mărita acum cu el.

Lee Farrell o studia cu curiozitate.

— Nu-i aşa că eşti o mică încăpăţânată? Recunosc însă că ai un soi de integritate a ta.

— Mulţumesc, reuşi ea să zâmbească.

El lua o batistă şi-i şterse faţa cu delicateţe, ţinând-o de bărbie. Încă ţinând-o, o privi în ochi.

— Am de gând să-ţi deschid un cont Io bancă.

— Nu, ripostă ea şi el îi puse un deget pe gură, pentru a o face să tacă.

— Îţi dau de ales. Sau te măriţi cu mine acum, sau accepţi un aranjament legal. Ştii câte pot chema, oricând, în faţă. tribunalului.

Ea împietri privindu-l cu ochi hăituiţi.

— La tribunal? Nu fi absurdi Pentru ce? Ce vrei să spui prin a mă aduce în faţa tribunalului?

— Nu eşti genul care să mintă în faţa Curţii, spuse el glumind ironic. Dacă te citez acolo, o să trebuiască să recunoşti co eu sunt total copilului şi tribunalul o să-mi dea dreptul să mă amestec în creşterea lui.

Nataşa îl privi neîncrezătoare.

— Asta sună a şantaj.

— Nu mă forţa să-l folosesc, o avertiza el. Acceptă banii. Nu-I nevoie să te foloseşti de ei până când nu va sosi timpul. Tot ceea ce vreau, este să-ţi micşorez necazurile ce urmează să vină şi să împart povara cu tine.

— Eşti foarte amabil, se forţă ea să zâmbească cu buze tremurătoare.

Îi observa buzele, cu faţa ine <presivă.

— Eşti de acord?

Ea dădu din cap cu greutate.

— Apreciez oferta.

Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare. Părea că războiul dintre ei doi îi obosise pe ambii şi acum niciunul nu ştia ce să mai spună.

Nataşa! întrebă politicos:

— Fot să-ţi ofer puţină cafea?

— Te rog, spuse el.

Ea se ridică şi se îndreptă spre plita electrică, Io care gătea de obicei. El o urmări cu privirea şi apoi îi cercetă camera cu o faţă crispată.

— Ştii că n-o să mai poţi sta aici multă Vreme. Când proprietarii o să-şi dea seama…

— Da, zise ea scurt, deoarece se gândise Io acest lucru”.

— O să-ţi găsesc ceva mai bun, se oferi Lee Farreli, dar Nataşo se opuse cu încăpăţânare.

— N-o să faci astd! Nu încerca să-mi aranjezi viaţa în locul meu. O să-mi găsesc singură o cosă, atunci când va fi cazul.

El îşi ridică o mâna.

— Bine, bine, nu te enerva I Ce zice familia ta? Le-oi spus?

Ea nega din cap. Ceainicul fierbea şi ea puse cafea solubila în două ceşti, în timp ce el o observa. Aducându-i ceaşca, zise:

— O să găsesc eu momentul, dar…

— Nu poţi încă să le spui?

Ea clătina din cap din nou.

— O să fie atât de mâhniţi.

Lee îl luă ceaşca cu amândouă mâinile, pdvind-o, în timp ce ea se aşeza în scaunul celălalt.

— N-ar fi mai uşor, Nataşo, dacă le-ai mărita cu mine? o întrebă el blond. Atunci, o-ai mai avea niciun fel de probleme.

Greşeşti, răspunse Nataşo Jenată. Aş avea alte probleme.

El îşi privea ceaşca.

— Deci, preferi să te lupţi singură decât să fii pusă în situaţia de a te mărita cu mine? o întrebă el într-un fel destul de ciudat.

— Dacă o să pot trece peste o perioadă de câţiva ani, poate totul va fi în regulă, încercă ea o cale de a-l face să înţeleagă ce simte. Dar, dacă mă mărit cu dumneata, s-ar putea să am probleme pentru toată viaţa.

Buzele lui se subţiaro.

— Se pare că sunt la fel. de dorit ca o durere de dinţi; zise el şi Nataşo izbucni într-un râs isteric.

— Îmi pare rău, n-cm vrut să spun…

— Nu te scuza pentru ce mi-ai spus, ripostd el cu rdeea a. Nu cred c-cş mai suporta. Dacă am crezut vreodata ca eu reprezint visul oricărei fecioare, ostozi tu oi reuşit să mă deziluzionezi.

— Ai înţeles greşit ceea ce simt eu, protesâo e o Noaptea aceea a fost un occident. Mă simt ca cineva care o fost lovit de o maşină.

— şi n-ai de gând să te măriţi cu maşina care te-a lovit? o întreba el.

— Nu, îl aproba ea zâmbind.

El îşi bou cafeaua, puse ceaşca jos şi se scula.

— Noapte bună, Nataşa, spuse el îndreptândtî-se brusc spre uşă, şi pleca, înainte că e o să poată înţelege expresia de pe faţa lui.

CAPITOLUL VI

Câteva zile mai târziu, Nataşa stătea la biroul ei, cu o grâmacia de hârtii lângă ea, când Sonia Warren apăru în

încăpere, învăluită într-un nor de parfum scump şi cu un zâmbet de pisica.

— Nigel este?

Nataşa scutura din cap, luând o alta hârtie şi îndosariind-o. Cu coada ochiului, o văzu pe Sonia cum se aşază pe birou, lăsând să-i atârne picioarele lungi, cu ciorapi de mătase, într-o poză studiata. Rochia verde pe care o purta avea un decolteu adânc care-i reliefa feminitatea. Stătea observând-o pe Nataşa, expunându-şi picioarele. Păcat că Nigel nu era aici ca să se bucure de privelişte, gândi Nataşa enervata, trântind dosarul.

— Aş putea să te ajut cu ceva? întreba ea politicoasa, întorcându-se.

— Nu prea. Vreau să vorbesc cu Nigel, singură.

— Se întoarce peste o oră. Să-i spun să te sune?

— Da, f<i aste.

Sonic se lăsase pe spate, cu ambele mâini sprijinite de birou, expunându-şi trupul feminin ca o sculptură de preţ. Nataşa o văzuse în atitudinea asta de sute de ori. Sonia era foarte conştientă de corpul ei sexy. De obicei, Sonia nu-i dădea nicio importanţă dar azi în ochii ei era o sclipire maliţioasă.

— L-ai mai văzut pe Lee Farreil în ultimul timp?

Netaşa simţi cum i se urcă sângele în obraji şi fu furioasa că se trăda atât de uşor. Sonia o urmărea cu ochi gânditori.

— În ultimul timp, nu, zise Nataşa… Oficum de câteva zile nu-l mai văzuse, deci nu mintea prea mult.

— Şi-G pierdut interesul pentru tine, nu-i aşa? Răutatea, de data aceasta, era directa. Sonia o măsură dispreţuitor pe Nataşa… N-aş zice că eşti genul lui. De obicei place persoane mai ieşite din comun, îi zâmbi Nataşei. acru… Nu vreau să te rănesc, dragă.

— Nu, sigur că nu, o privi Nataşa cu dezgust

— Dar să fim realiste, este greu de crezut că eşti genul de femeie care ar putea concura cu ele. Tu eşti tipul liniştit.

— Bleg? îi sugeră Nataşa.

Sonia zâmbi, toată numai miere.

— Nu, dragă, n-am vrut să spun asta, nu-mi atribui vorbe pe care nu le am spus eu. Tu ţii… pentru gustul obişnuit, zise ea: aruncând spre Nataşa alto privire cercetătoare. Gura ei se rotunjise într-un zâmbet dezaprobator, care-l arăta Nateşei, cât se putea de clar, că Sonla nu-şi poate închipui ca cineva să placă o astfel de persoană piicticoasă… Lee ore de unde alege, susură Sonia. Serviciul lui îi aduce în faţă o gamă întreagd de femei.

Nataşa realiza cu surprindere că n-avea habar cu ce se ocupa Lee. Niciodată nu fusese nbordat subiectul.

— Cu ce se ocupd? întrebă ea involuntar şi Sonia o privi pătrunzător.

— Nu ştii?

— Nu mi-a spus.

Pe faţa Saniei apăru un alt „Surâs înfloritor.

— Era ocupat cu altceva, nu-i aşa?… Necazul cu această discuţie, era că se apropia prea mult de adevăr şi Nataşa îşi întoarse privirea… Conduce Casa de înregistrări Starlight, care cum cinci ani era mică, însă s-a extins recede.

— N-am auzit niciodată de ei, recunoscu Nataşa, dar ea nu ştia nimic despre lumea muzicii şi numai numele caselor mari îi mai spuneau ceva.

— Ei au lansat discurile Lourel Brennan, îi spuse Sonia privind-o răutăcios.

Nataşa auzise de Laura Brennan.

— Ea este cea care a intrat în topul celor zece cu un

cântec despre un ţinut fermecat? L-am auzit de câteva ori la radio.

Pe faţa Saniei apăru un sui as de genul pisicii care se află în faţa unui şoricel.

— Este şi ultima amantă a lui Lee Farrell. Vorbele îi ţâşniră cu iuţeala unui pumnal şi acum aştepta să vadă cum o să reacţioneze Nataşa.

Nataşa nu putu să-şi controleze uşoara surpriză care-i apăruse pe figură. Clipi repede şi se uită în jos.

— Oh? zise ea cu un efort.

— Acum ea este genul lui Lee, spuse Sonia. Este foarte frapantă, acea doamnă. Ochi promiţători şi un corp care se asortează cu ei. Nu se poate ghici ce a găsit el la ea.

Telefonul sună şi Nataşa luă receptorul. Sonia alunecă de pe birou şi se îndreptă spre uşă. Îi azvârli Nateşei o privire peste umăr.

— Pa, dragă. Spune-i lui Nigel să mă sune, nu uiţi?

Nataşa dădu din cap, vorbind la telefon. Era tocmai departamentul artelor, cel cu care vorbea la – telefon. Când lăsă receptorul jos, se uită pe fereastră. Deci, gândi ea, Lee Farrell avea o combinaţie amoroasă cu una din cântăreţele care lucrau pentru compania lui. Şi ce dacă? Comportamentul lui, din noaptea în care-i întâlnise, îi arătase clar care sunt standardele lui sexuale. Ieşise cu ea şi o băgase în patul lui, fără nicio ezitare. Ar fi trebuit să fie nebună să-şi închipuie că însemnase ceva pentru el. Nicio îndoială, ăsta era procedeul

lui obişnuit. Aşa făcea tot timpul. După acn, îşi dăduse ea seama că el considerase totul ca pe ceva obişnuit. Deci, o noapte obişnuita pentru el, se încrunta ea – nu era flotant, dar în mod sigur, aşa o văzuse el.

De ce simţea oare acea stupidă înţepătură r, e durere? Nu era îndrăgostita de el. Îl plăcea şi cu ăsta basta. Era caraghios să se simtă tulburată din cauza celor

aflate de la Sonia. Se culcase cu el dintr-un impuls şi asta nu însemnase că avea de gând să se mai întâlnească cu el în zilele următoare. Cum putea ea să-i impună lui altceva, mai ales acum, când era supărată pe el?

Nigel dădu buzna în birou, o oră mai târziu, arătând foarte mulţumit de el însuşi. Reuşise să sufle un contract de sub nasul concurenţei, nemaicontenind să se laude. Se întrerupse brusc şi o privi pătrunzător pe Nataşa.

— Vând că eşti fără chef. Eşti cu moralul Io pământ? Lasă că am eu leac pentru asta… văzând-o că pufăie nemulţumită, ridică o mână… Aşteaptă! Nu sări la mine! Tocmai voiam să-ţi spun că mă duc să vând o piesă mică la teatrul Apollo. Mă duc cu nişte prieteni şi am un bilet în plus. Vrei să mergi tu?

— Eşti foarte amabil, spuse Nataşa cu o voce ezitantă.

— Se pare că este bună, îi zise Nigel. O să fim şase prieteni şi o să te simţi protejata… zâmbetul lui era uşor ironic… Mă gândeam să te scot din starea asta.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea să merg, răspunse ea, simţindu-se ruşinată că trăsese concluzii greşite.

Nigel nu era chiar atât de negru precum îl crezuse ea la început, dar era destul de greu să-şi reamintească mereu, aşa că de fiecare dată când e! îi propunea ceva, tendinţa ei era să soră în sus.

— Bine, zise el. Ne-am hotărât ca după aceea să mergem să cinăm, deoarece înainte de spectacol nu vom avea timp decât de un pahar.

Ea-l aproba din cap. zâmbind un pic ruşinată.

— Apropo, a fost pe aici Sonia Warren şi te-a rugat s-o suni.

El părea lipsit de interes.

— Mă întreb ce-o fi vrând? Intră în biroul lui… Fâmi legătură.

— Sunt Nataşa. Ţi-am făcut legătura cu Nigel.

Sonia.

Sonia râse neplăcut:

— Nu trebuia să te grăbeşti, draga, că doar n-a luat foc Tamisa.

Nataşa refuza să glumească cu ea, aşa că-i făcu legătura şi puse receptorul. Uneori ar fi vrut să lucreze pentru o firmă mai mică şi mai liniştită, ca de exemplu contabilitate sau notariat, unde femei ca Sonia şi bărbaţi ce Nigel nu schimbă vorbe cu mai multe înţelesuri şi pline de răutate. Afacerile publicitare se baxează mult pe sex, în reclama pe care o fac produselor. Întreaga atmosfera era plina numai de asta. Peste tot, afişe cu trupuri tinere care propuneau vânzarea unuia sau altui produs. Oriunde era vorba de vânzare, trebuia implicat neapârat şi sexul. De multe ori, Nataşa se simţea ca un peşte pa uscat, în acest birou, unde era pusă în faţa unor păreri cu care nu era de acord. Cu riscul de a părea naiva şi stângace, vederile ei proprii erau diferite de tot ceea ce o înconjura.

Poate că sugestiile din jurul; ei o influenţaseră puţin câte puţin. Când fusese pusă în faţa unei probleme dureroase, urmaşe sfaturile agăţate de pereţi ca „Sexul rezolvă întotdeauna totul”, „Sexul vinde produsul”... Dar nu pentru mine, gândi Nataşa supărată. Moralitatea în care fusese educată de părinţii ei avusese efectul unui duş rece. Nu va uita asta niciodată.

Piesa din acea seară fu uşoară şi amuzantă, plăcând publicului. Plăcu şi lui Nigel şi prietenilor lui. Nataşa ar fi vrut să râdă şi ea şi să se relaxeze, să guste replicile spumoase, dar nu putu. Nigel observă şi-l spuse cu severitate:

— Eşti prea încordată, draga mea. Ca un elastic prea strâns. O să plesneşti.

— Îmi pare rău, încercă ea să zâmbească.

El o bătu uşor pe mână.

— Noi am vrut să te distrăm.

— Poate că o băutură ar prinde bine, zise unul dintre ei, făcându-i cu ochiul Natașei.

— O idee bună, îl felicita Nigel, sculând-o pe Natașa, hai!

Barul era supraaglomerat. Natașa stătea în mijlocul acestei mulțimi cu un pahar în mână, prefăcându-se că asculta, deși nu și-ar fi dorit decât să se afle singura, în mica ei locuință. Nu putea să se debaraseze de acest sentiment ciudat de a se simți o străină.

— Nu bei deloc I se plânse Nigel, privindu-i paharul abia atins.

— Mă simt foarte bine, zise ea, nevrând să repete nebunia de la petrecerea aceea.

Niciodată nu va mai folosi băutură ca o alinare. O făcuse o dată și rămăsese marcata pentru întreaga viață.

Când se întoarseră la locurile lor, îl văzu pe Lee Farrell. Era așezat în stal. Nu-I văzuse mai devreme. Stătea alături de o roșcata îmbrăcată cu o rochie de culoarea cafelei. Ea râdea cu capul întors spre el. Natașa o văzu cum îi pune o mână pe picior și tresări. Se uită în altă parte, încruntându-se. Era absurd să simtă acea strângere de inimă pentru că o altă femeie îi atingea. El era departe de a fi proprietatea ei… doar ea fusese aceea care-l expediase, între ei neexistând nimic, în afara memoriei o câtorva ore de nebunie.

Se așeză și mai bine în scaun și-și apleca fața peste program, hotărâtă să nu mai privească în direcția aceea.

După ce se lăsă cortina, se îndreptară spre ieșire.

— Cina, îi aminti Nigel. Am rezervat o masa.

— Eu nu… început Natașa, dar ei o lua de umeri și o scutura ca pe un copil.

— Nu mă contrazice, Nigel știe mai bine.

Cineva în spatele lor, spuse cu o voce joasă și rece:

— Scuzaţi-mă.

Nataşa recunoscu imediat vocea. Tresări surprinsă. Vocea lui Lee era foarte rece şi reţinută. Îl privi în grabă şi apoi îşi întoarse ochii în altă direcţie. Imaginea lui îi rămase întipărită în minte.

— Corpul lui zvelt plin de virilitate, croindu-şi drum prin mulţime. Costumul închis şi faţa proaspăt rasă.

Deşi nu se uitase la însoţitoare, îşi dădu seama că era cu roşcata. Ea se atârnase de braţul lui, tropăind pe lângă el cu tocuri foarte înalte; corpul îi era înfăşurat într-o haină de blană.

— Ce chestie, zise Nigd uitându-se la Nataşa.

Lee nu-i salutase şi nu dăduse vreun semn că l-or cunoaşte.

Ea se prefăcu că nu-l aude. Privea strada plină de taxiuri şi maşini care plecau de la teatru. Sângele i se urcase în cap şi se simţea singură şi părăsită.

Nigel se apropie şi mai mult de ea şi-şi cobori vocea.

— Nu ţi-e rău? şopti el.

Ea negă din cap.

— Ar fi trebuit să spună „bund” sau altceva, adaugă Nigel.

— De ce ar fi trebuit? zise Nataşa, îndepărtându-se.

Ar fi vrut să se eschiveze de la cină, dar Nigel insista şi nemaiavând argumente, ea ceda. Se prefăcu că-i place. Nu voia să se certe cu Nigel.

— Te-ai distrat? o întrebă el, în timp ce o conducea spre casă.

— Foarte mult, spuse ea cu un entuziasm forţat şi el păru încântat, – Ţi-am spus că o să te simţi mai bine. Trebuie să mai ieşi din când în când.

— Trebuie, zâmbi ea.

Ajunseră în faţa casei, el opri, ieşi din maşina, îi deschise portiera şi o luă de braţ cu grija. Dintr-odato îşi

dădu seama că întreaga atitudine a lui Nigel se schimbase faţă de e o de când aflase de copil.

Nigel putea fi considerat un libertin, dar în multe privinţe era mult mai conservator şi de modă veche, decât părea la prima vedere. El gândea simplu. La început, văzuse în Nataşa o potenţială prietena, urmărind-o cu asiduitate, – dar acum, când ştia că este o potenţială mamă, o trata ca şi cum ar fi fost de porţelan.

Totul era foarte simplu. Poate din cauza asta Nigel era atât de bun în reclame publicitare. Gândea în termeni pe înţelesul tuturor. Gândea ca în sloganuri. De fapt nu gândea debe. Rezolva orice situaţie ca un computer. La fel ca şi acesta, odată introdusă o probleme» în minte, venea cu răspunsul corect, indiferent de situaţie, reacţionând cu spontaneitate.

Deodată, Nataşa îi privi cu simpatie şi apropiindu-se de ei, îi sărută pa obraz, frăţeşte.

— Mulţumesc, Nigel.

Ei se înroşi.

— N-oi pentru ce.

— Eşti un scump, zâmbi Nataşa.

Ea se îndreptă spre casă şi Nigel se urcă în maşină. În mintea ei, rămase imaginea feţei lui Nigel, încurcata şi radiind de plăcere. Începu să bănuiască că aceasta este o altă faţetă a lui Nigel care se comporta corect în orice situaţie dată. Pus în faţa unei fete încântătoare îi făcea curte şi încerca să-i fixeze o întâlnire, dar cu Nataşa se comporta altfel, considerând că are succes în acest nou rol. Ce rol? se întreba ea. De doica? Nigel ştie mai bine, aşa spusese ei şi bineînţeles că el aşa şi credea. Ea n-ar fi dorit să-l deziluzioneze.

Dormi foarte bine în acea noapte. Când se scula se simţi greoaie şi posomorâtă. Se simţi prost toată ziua. Nu-şi putea da seama ce este cu ea; ştia doar că se simte ciudat.

Senzaţia n-o paraşi câteva zile. Nigel observe şi-l spuse îngrijorat să consulte un doctor, dar ea nu voi să facă asta. Îi repugna ideea de a se duce la doctor. Trebuia, mai devreme sau mai târziu, dar voia să întârzie complicaţiile cât putea de mult.

Într-o vineri seara urmărea emisiunea la televizor, când auzi o ciocănitură în uşă.

Ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă era Lee Farrell. Îl privi cu nervozitate.

— Ce faci? întreba el cu o figură severă.

— Bine, mulţumesc. Nu vrusese să-l mai vadă şi tonul vocii ei era grâitor.

El privi peste figura ei împietrită.

— N-ai de gând să mă inviţi înăuntru?

Ea ezita şi privirea lui o făcu să se înroşească. Dădu din cap şi se trase înapoi.

Era îmbrăcată într-un costum din stofă gri-deschis, a cărui tâietură îi evidenţia zvelteţea corpului. Ea închise uşa şi re uită la el, care privea emisiunea de la televizor cu o sprânceană ridicată.

— Poţi să închizi asta? întrebă el şi ea se grăbi să apese pe butonul de întrerupere… ţi-a plăcut piesa în seara aceea?

Nataşa se întoarse şi-l privi în ochi.

— Da. Şi dumitale?

Era foarte încântată de sine însâşi, pentru că răspunsese cu atâta calm. Din motive necunoscute, se simţea tulburată. Ştia că roşeaţa din obraji o trăda şi şi-ar fi dorit ca faţa să-i fi fost tot atât de inexpresivă ca şi vocea.

— Nu pred mult, zise el cu o privire tulburătoare.

— Da? se bâlbâi ea, încruntându-se.

— M-a plictisit, preciză el. Nu eram Inti-o stai de spirit care să aprecieze comediile.

Nici ea nu fusese, gândi Naţaşa, amintindu-şi propria ei stare, din acea seară. Într-un anume fel, ambii erau nişte victime accidentale. Până acum nu văzuse lucrurile şi din punctul lui de vedere. Fără îndoiala că şi el era stânjenit din cauza celor întâmplate, chiar dacă ea nu avusese pretenţii financiare.

— Erai cu nebunul ăla de Herries, îi zise el aproape acuzator.

— Eram cu un grup de prieteni, îl corecta ea războinică.

— Numai Dumnezeu ştie cum de te descurci cu un asemenea idiot

— Lucrez pentru el. Sunt secretara lui.

El îşi crispa gura şi în ochi îi apăru o expresie dezgustata.

— Da, vând.

Modul în care pronunţase aceste cuvinte o făcu pe Nataşo să fiarbă de furie.

— Nigel este un prieten şi nimic mai mult... deşi, gândi ea, până acum câtva timp, nu era. Acum însă, era cu adevărat.

Lee se uită în jurul lui, cu umerii încordaţi fr» nerăbdare.

— Ai mâncat?

Naâaşa ezită un timp cam lung. Ar fi putut răspunde imediat, p evnzând c-a mâncat. El îi prinse privirea şi ea scutură din cap, nemafindrăznind să mintă.

— Hai să mănânci cu mine, zise el degajat şi ea se simţi brusc mirata.

— Nu, mulţumesc, nu vreau.

Dacă el şi-ar fi formulat invitaţia pe un alt ton, poate ca ea nu l-ar fi refuzat.

— De ce nu? întrebă el cu ochi înneguraţi. Îţi petreci o seară cu nebunul ăla şi cu mine nu vrei?

— Nu mi-e foame, zise ea, adăugând reped î, dar este amabil din partea dumitale.

— Ai de gând să-mi vorbeşti numai aşa? întrebă el cu o voce lipsită de blândeţe.

— Adică cum?

— Vorbeşti cu mine de parcă aş fi periculos. Crezi că nu simt că între noi este un zid de gheaţă, de fiecare dată când mă uit la tine?

— Îmi pare rău, n-am vrut…

— Nu ştii ce vrei, ripostă el cu violenţă. Nu-i aşa că mă învinovăţeşti pe mine?

— Nu, se opuse e o înroşindu-se şi mai tare.

— Ba da, simt asta. Ştii doar că este vorbo de amândoi.

— Îmi dau seama de asta.

— Dar nu suporţi să vorbeşti cu mine, nu-i aşa? o provocă el, fixându-şi ochii lui cei verzi într-ai ei. Tot pe mine mă învinovăţeşti, indiferent ce-ai spune.

— Nu te învinovăţesc, negă Nataşa. Simt doar că or fi fost cu mult mai bine dacă nu ne-om fi cunoscut.

— De ce?

— Care-i problema? întrebă ea şi el se mişca neliniştit cu faţa mânioasa.

— Sunt băgat în chestia asta, indiferent dacă îţi place sau nu. Vrei să mă dai la o pafta, pretinzând că n-are a face cu mine. N-am fost niciodată împotriva mişcării de eliberare a femeilor, dar ai căzut într-o extremă ridicola. Sunt gata să accept că, fiind cea care porţi copilul, trebuie să ai cuvântul hotărâtor, dar am şi eu contribuţia mea, aşa că ştii foarte bine că am şi eu drepturi. Îţi place sau nu, sunt amestecat. Nu poţi să faci abstracţie de mine.

Nataşa se aşează, pentru că nu mai putea sta în picioare şi considera această alternative mult mai demnă. Trupul îi tremura violent. Sp. –se cu slăbiciune:

— Stai jos, domnule Farrell.

— Lee! explodă el, cu o voce tunătoare. Pentru numele lui Dumnezeu, numele meu este Lee. Nu mai continua să mă numeşti domnule Farrell, ca mireasa din romanele victoriene.

— Îmi pare rău, spuse ea, şi apoi scoase un uşor hohot de râs isteric cp şi cum ceeo ce-i spusese ei era caraghios.

El se aşează pe un scaun, cu mâinile pe genunchi, privind-o în faţă.

— Putem să vorbim? întreba el şi Notaşo jprobă dând din cap.

— Despre ce-ţi închipui c-ar trebui să vorbim?

— Suntem două fiinţe adulte. Vrei să spui că n-am găsi un subiect pe care să-l putem discuta în termeni politicoşi, vreme de câteva ore?

Ea-l privi, cu un început de zâmbet în colţul – gurii.

— Nu văd unde vrei să ajungi, domnule… Lee. N-ar fi mai bine să nu ne mai vedem?

— De ce? o ataca el direct, cu o privire hotărâtă.

— Pentru că n-avem nimic în comun, preciză Nataşa.

— De unde ştii, dacă până acum n-am mai vorbit? Singura data când am fost împreună, n-am prea făcut conversaţie.

Nataşa îşi apleca ochii, roşindu-se furioasa.

— Iar o iei de la început! Nu vreau să-mi mai amintesc de noaptea aceea.

— Acum vad totul foarte clar. Cum dracu’ crezi că o să poţi uita? Drept cine naiba mă iei?… Ea se încruntă, stuaiindu-şi mâinile ca şi cum nu le-ar mai fi văzut vreodată, trasând cu degetul linia fină a venelor subţiri ce se vedeau prin piele… Suntem în cea mai intimă relaţie posibilă între un bărbat şi o femeie şi tu totuşi vrei să continui să mă tratezi ca pe un străin, spuse el tăios… ea –

şi muşcă buzele şi nu-şi ridică ochii… n-am putea să înlăturăm zidul dintre noi, Nataşa? o întrebă Lee cu o urmă de umor în vocea lui plăcută.

— Nu vreau să crezi… se opri brusc cu faţa răvăşită şi încruntată, incapabilă să continue.

— Ce să cred? insistă el.

— Că sunt… încă nu era în stare să spună, vocea stingându-i-se înainte de a termina propoziţia.

Ochii lui o priviră uimit. Simţi cum o pătrunde aceasta privire şi tresari.

— O prada uşoara? o întreba el încordat şi ea răsuflă adânc.

— Da, şopti ea.

— Nu m-am gândit la aşa ceva, îi spuse e* cu o voce aspra. Scoate-ţi asta din minte. Nu sunt aici ca să te trântesc din nou în pat, dacă cumva asta-ţi trece prin cap.

— Atunci, de ce eşti aici? îl privi printre gene, cu faţa îngrijorata… Ca să fiu sirice Vă, nu poţi să mă blamezi că mă îndoiesc în privinţa ta. În afară de ceea ce a fost între noi, în jurul tău sunt multe bârfe, nu-i aşa? Femei ca Laura Brennan…

Sprâncenele lui se ridicară.

— Laura? Dacă mă întrebi dacă am fost încurcată cu ea, atunci îţi răspund „da, am fost încurcat”. Am treizeci şi patru de ani. Nu sunt un copil. În viaţa mea. din când în când, au fost şi femei. N-am de gând să mă scuz că am instincte sexuale normale.

— Nici nu te-am întrebat, zise ea privindu-l cruciş;

— Îmi pare bine de asta, o Ironiză el. Am venit în seara aceasta pentru că îmi ocupi gândurile, presupun. La ce te-ai aştepta? Situaţia este nouă pentru mine. De la început a fost nouă. În noaptea în carens-am întâlnit, cm itmţit Instinctiv că de data aceasta a fost diferit… că tu eşti diferită. Totul părea de domeniul fantasticului şi al

Inevitabilului, în acelaşi timp.

— Da. Îi reveniră amintirile acelei nopţi în care şi ea se simţise aşa cum spunea el.

— Când mi-ai spus a doua zi despre Porter şi motivul pentru care ai acceptat să vii cu mine, m-am supărat îngrozitor. Am simţit… se întrerupse cu gura crispata… N-are importanţa, nu este concludent. Nimănui nu-l place să fie folosit în scopul altcuiva, mai ales atunci când este vorba şi de implicarea propriilor sentimente… zâmbi cu răceala… şi nici unui bărbat nu-l place să i se spună de către femeia cu care s-a culcat, că aceasta a făcut-o doar pentru a-i pedepsi pe altul.

— Nu-l pedepseam pe Mike, n-a fost chiar aşa.

— Am senzaţia că nu ştii de ce ai făcut-o. O şfichlui vocea lui. Te-ai comportat ca o femeie tipică, A fost ca şi cum mi-ai face un cadou şi după aceea ţi-ar pare rău.

Nataşa îl privi furioasă.

— Sunt pe aproape? o întreba el glumeţ.

— Cam aşa ceva, fu ea de acord.

— Am dreptul la o despăgubire, zise el şi ea fu forţată să zâmbească din nou.

— Aşa-i mai bine, constata ei. Primul lucru care l-am observat la tine, a fost modul în cdrs zâmbeşti. Rodeai prima dată când te-am privit. Nu prea ai mai râs de atunci, totuşi.

— Nu prea am avut de ce să râd, spuse Nataşa cu răceală.

EL dădu din cap, mormăind cu o expresie enigmatica.

— S-a terminat totul definitiv între tine şi Porter?… Ea suspină, aprobându-L. Nu mai este nicio cale de întoarcere? înfcebă el şi ea-i povesti despre mama lui Mike. E! o asculta cu atenţie, figura netrădându-i gândurile… Ghinion, spuse el într-un târziu, când între ei se lăsase tăcerea… Dar mă scuzi ce-ţi spun, însă el nu este

un adevărat bărbat dacă o, lasă pe maică-sa să-l dirijeze… Se uită la ceas… încă îţi pasă de el?… Nateşa nu răspunse. Simţi cum el o priveşte, dar ea nu-şi ridică privirea… Este târziu, zise el, totuşi mai putem găsi ceva de mâncare undeva, nu crezi? Acum, dacă s-o spart gheaţa…

Ea se sculă sub Imperiul unui impuls:

— Mulţumesc. Să pun o jachetă pe mine. Nu ştia de ce făcuse atâta caz, pentru că el avea dreptate şi din când în când, se puteau vedea în condiţii civilizate.

Luară – masa la un restaurant italian. Deşr era atât de târziu, localul era aglomerat, de parcă ar fi fost la sfârşit de săptămână. Pe lingui din mijloc cânta o mică orchestră şi zge moţul vioi al muzicii făcea ca orice discuţie că fie înţeleasă numai strigată în ureche.

Munca ră pepene şi şunca de Parma, urmată de spaghete cu ceapa, roşii şi sos de came. Vorbiră şi-şi zâmbiră unul altuia şi treptat Nataşa se relaxa, bucurându-se. Conversaţia lor se axa pe literatură, muzică şi teatru şi dacă, uneori, opiniile lor nu erau asemănătoare, contrazicerile nu fură făcute pe ton ridicat, între ei instalându-se un climat de înţelegere, în timp ce-şi prezentau gusturile unul altuia.

Nataşa îl plăcuse pe Lee încă din acea noapte când îl văzuse prima dată. Multe femei l-ar place, gândi ea privindu-l printre gene. Era un bărbat cu un puternic magnetism sexual, datorat nu atât înfăţişării-fizice, deşi era deosebit de atrăgătoare şi a puterii pe care o emana, ci în special privirii ochilor săi verzi, atât de agresiv de masculină şi plină de personalitate.

— Ţi-a plăcut? întrebă el, în timp ce o adusese la locuinţa ei, ceva mai târziu, în noaptea aceea.

— Da. Ochii ei erau zâmbitori.

Îi mângâie obrazul cu unul dintre degetele lui lungi.

— Eu n-aş recunoaşte în locul tău.

— Aşa să faci, zise ea amuzată.

— Piesa aceea despre care am vorbit… ţi-ar place s-o vedem? O să iau bilete. Săptămâna viitoare?… Nataşa ezită pentru o clipă şi ochii lui verzi o străfulgerară glumeţ… Să nu spui nu I îl ordonă el surâzând.

— N-am voie? întreba Nataşa.

El îşi scutura capul.

— În niciun caz. O să iau bilete.

Nu-şi dădea seama dacă-i nebunie sau înţelepciune, dar ştia şi ea că vrea să meargă, aşa că îi zâmbi.

— Mulţumesc.

— Eşti o fota buna, îi zise el înţelegător şi se urca în maşină.

O jumătate de oră mai târziu, când se urca în pat, ea încă mai zâmbea. Se simţea mult mai fericită decât fusese în ultimele două săptămâni. Era un sentiment liniştitor. Stinse lumina, ştiind că de data asta o să adoarmă şi căzu brusc într-un somn adânc.

Peste o săptămână, îi plăcu seara de teatru, îi plăcu şi baletul la care ei o duse în săptămâna care urmă. Când şi când, în timpul acestor săptămâni, Nataşa îşi manifestă protesta* împotriva acestor întâlniri regulate. Nu se simţea în largul ei. Nu voia să se lege de el. Era uşor atunci când cineva este mereu în prezenţa ta, să te ataşezi de el. Deşi nu discutaseră niciodată despre viaţa lui particulară, ea – şi închipuia că el se mai vede încă cu Laura Brennan şi din ceea ce ştia, mai avea şi alte femei. El nu ridicase niciodată vreun de get spre Nataşa. Între ei nu exista nimic de natură intimă. O trata mai mult ca pe osor” sau ca pe un prieten. Din multe puncte de vedere, acest lucru o liniştea, mai ales la început, dar uneori simţea o strângere de Inimă când el o trata ca pe un copil, mai ales dacă izbucnea în plâns.

Lee se simţea vinovat faţă de ea, presupuse Nataşa. E! nu-i spusese, dar ea ghicise ce se ascundea în spatele acestei insistenţe de a păstra această prietenie. Se simţea

responsabil pentru ea, ceea ce era drăguţ din partea lui, dar Nataşa îşi dorea uneori ca să nu-l mai fi întâlnit din nou, după acea noapte petrecută împreună. Din anumite motive, prezenţa lui îi complica viaţa. Nu putea să spună cu exactitate de ce.

CAPITOLUL VII

Într-o dimineaţă, în timp ce se ridica din pat, simţi din nou acea ameţeala. Mai avusese o dată sau de două ori o astfel de senzaţie, dar trecuse. Acum o apucase din nou şi de data asta dură. Îşi pierduse pofta de mâncare. Slăbise, în loc să se îngraşe şi faţa îi era palida mai mereu. La început, crezuse cât doar

O închipuire, dar mai apoi se convinsese că ameţeala care o apuca uneori era reală. La serviciu, se apuca de marginea biroului şi simţea cum se învârte camera cu ea. Privirea

I se înceţoşa. În urechi auzea zgomotul propriului ei sânge. Îşi încleşta mâinile de bărbie şi se lupta cu o senzaţie de leşin care dispărea după câteva minute.

Nataşa leşinase destul de des când era adolescenta. Unii oameni nu leşină; alţii cad ca muştele. Nataşa ura această senzaţie. Acum o recunoştea – uşoară pierdere a cunoştinţei, un nor care-i întuneca vederea şi mintea. Era groaznic să ştii că eşti pe punctul de a leşina. De câte ori mergea la dentist, prefera anestezia locală, celei generale, fiindcă pierderea cunoştinţei prin administrarea eterului, o îngrozea.

Când se întâmpla în biroul lui Nigel, acesta se îngrijora foarte tare.

— Stai jos, ce s-a întâmplat? Te-ai albit la faţa foarte tare. Ce este? întreba el, împingând-o către un scaun.

Ea-şi puse capul pe genunchi, tremurând puternic. Trecu un minut sau două până să şi-l ridice din nou.

— Eşti bolnava, constata Nigel speriat, trebuie să te duci la un doctor.

— O să mă duc, fu Nataşa de acord, cu o rezerva în voce…

— Se va duce numai dacă va trebui şi era sigura ca această senzaţie ciudata va dispare, aşa cum apăruse.

Nigel îi azvârli o privire glumeaţă.

— N-ar fi trebuit să fii… un pic mai grasă? întrebă el cu o expresie încurcata.

— Nu încă, răspunse Nataşa.

N-avea nicio idee despre cum ar fi trebuit să fie, dar ştia că slăbise, chiar dacă nu se cântărea. Hainele îi erau mult mai largi ca na între. Îşi spuse că asta era din cauză că nu mânca. Ciugulea doar din mâncare şi nu pentru că ar fi ţinut regim ci, pur şi simplu nu putea să vadă alimentele. Ideeo de o mânco o făcea să-i vină să vomite.

— Uite, o să dau telefon la un doctor, o informă neliniştit Nigel.

— Nu, nu te obosi. Diseoră o să mă duc la al meu.

— O să te duci? se îngrijoră el, privind-o în ochi.

— Nu te agita, Nigel, se forţa Nataşa să zâmbească.

— Sunt îngrijorat din cauza ta. N-arâţi prea bine.

— Mă simt bine, zise ea, dar când se întoarse în acea seară acasă, cu autobuzul, se simţi, foarte rău, crezând c-o să leşine.

Dip fericire, a doua zi era sâmbătă, aşa că ea nu trebui să se forţeze să se scoale la ora şapte, ca să se grăbească la serviciu. Putea să lenevească toată ziua. Niciodată nu-şi dăduse seama până acum ce înseamnă să ai întreaga zi pentru tine. Pleca din casă! a ora opt treizeci, ca să stea la serviciu până! a şapte seara şi adesea era atât de obosită şi fără vlagă că nici nu mai putea mânca, chiar dacă era flămândă. Weekendurile erau mult mai uşoare. Stătea în pat până la oro zece sau unsprezece, dacă-i plăcea, şi se odihnea dacă se simţea ameţită.

Sâmbătă era ziua ei de cumpărături, aşa că după ce şi le făcu, se întoarse acasă şi se foită să mănânce o omletă. Apoi, se hotărî să iasă la o plimbare pe malul râului. Vara trecuse. Copacii începuse-a să se desfrunzească. Prunzele cădeau în râu şi erau duse către mare. Pescăruşii agăţaţi de catargele corăbiilor scotecu strigate ascuţite. În lumina soarelui de toamna, blocurile, unde erau instalate birouri, sclipeau ca nişte aisberguri. Nataşa mergea agale, cu ochii pe cer şi peste râu, cu mintea pllnă de nelinişte. Nu dăduse niciun semn de viaţă familiei sale, încă. Deşi nu erau semne evidente, ea ştia că în scurt timp oamenii vor începe să observe, să şuşotească, să-şi pună întrebări. Cum o să suporte asta? Gândul de a fi subiectul unui scandal o îmbolnăvea.

Pe drumul pe lângă care trecea, se înşiruia Un şir de maşini. Privi absenta şi deodată sări ca arsă, când îl văzu pe Lee într-un taxi.

Stătea sprijinit într-un cot şi părul lui negru strălucea din cauza soarelui. Lângă el stătea Laura Brennan, într-o frumoasă rochie de jerse şi o jachetă asortată. Ea vorbea cu excitare, faţa îi era plină de viaţă şi în timp ce Nataşa o observa năucă, Laura îşi azvârli braţele în jurul lui Lee şi-l sărută. Văzu cum Lee o prinde de mijloc. Se întoarse tremurând, cu ochii înceţoşaţi şi nu mai văzu pe unde calcă. Intră drept într-un stâlp electric, se agăţă de ei, ciccâniturile din cap i se amplificară din ce în ce, până când leşină.

Următorul lucru pe care îl ştiu, era acela că gemea cu ochii închişi. Nu-şi putea aminti ce se întâmplase. Îşi deschise ochii, ameţiţi de soarele de toamnă. În jurul ei se strânsese lumea. Nu le putea vedea feţele, ci doar. vag contururile. Ochii el priviră împrejur alarmaţi şi încurcaţi când dădură de faţa încruntată a lui Lee.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el şi Nataşa fu atât de îngrozită să-l vadă, că-şi închise ochii la loc, prefăcându-se

că nu-l aude.

— Şi-a pierdut cunoştinţa, zise cineva.

— A leşinat, confirmă altcineva.

— Ar trebui chemată o ambulanţă, se auzi o alta voce.

— O s-o duc la doctor… Asta era Lee, cu vocea tare şi hotărâtă, împingându-l pe cel din jur, fără să ţină cont de părerilelor împărţite, dacă era bine să fie mişcată din ioc sau nu.

Lee curmă discuţia apucând-o cu hotărâre, o mână sub spate şi alta sub genunchi şi ducând-o la taxi. Ea ar fi protestat şi l-ar fi spus s-o lase Jos dacă ar fi avut puterea, dar senzaţia de ameţeală o cuprinsese din nou. N-ayea ce să facă, decât să se ţină strâns de el. Simţea ca şi cum s-ar fi scufundat într-o groapă.

Lee o puse jos, într-un colţ al banchetei din spatele taxiului. Motorul porni. Se trânti o portiera. O voce melodioasa întrebă:

— Ce’s q întâmplat?

— A leşinat.

— Unde mergem, şefu’? se auzi o voce bărbătească. La spital?

— Nu, răspunse Lee. Am să chem un doc* tor pentru ea, mai târziu. Aceeaşi adresă ca mai-nainte… Taxiul o luă din loc şi Lee adăugă… O să te las în drumul meu spre casă.

Nataşa nu era sigură dacă el vorbise despre ea sau despre cealaltă fata, dar încă nu-şi putea deschide ochii. Se simţea îngheţata, groaznic de îngheţata: mâinile şi picioarele erau ca şi când n-ar mai fi avut sânge, iar faţa supta.

— Arata îngrozitor, nu-i aşa? Cealaltă fata se mişca răspândind în jur un miros fin de parfum scump, care-i gâdila narile Nataşei… Este alba ca o coala de hârtie. Mi-ai

spus că o cunoşti?

— Da, este. O prietenă, răspunse Lee şi se auzi un chicotit.

— Oh, da? Nataşei nu-i plăcu insinuarea ce se putea ghici în voce.

— Da, zise Lee cu o uşoara grimasa.

— Mai bine aş merge cu tine, ca să te ajut în caz că ai nevoie, îi propuse Laura Brennan

Taxiul încetinise şi se opri.

— Nu, o să mă deslurc singur.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur, mulţumesc.

— Bine, tu ştii cel mai bine, vocea ei suna totuşi nemulţumita.

Laura se ridică în picioare. Arcurile canapelei scârţâiră. Se auzi zgomotul de neconfundat al unui sărut.

— Cu bine, zise ea cu voce joasă şi glumeaţă… Sper ca… făcu o pauză, continuând u o uşoara ironie… prietena ta… să fie bine. În locul tău aş duce-o cât aş putea de repede la doctor. Arata ca şi cum ar trebui să i se facă o transfuzie de sânge. Cred că nu te-ai transformat în vampir, Lee?

Se auzi trântitul portierei, înainte ca Lee să fi putut răspunde. Taxiul porni din nou şi Nataşa îl simţi pe Lee mutându-se mai lângă ea. Când maşina făcu o curbă, trupul ei se zdruncină şi el o cuprinse cu braţul. Nataşa se retrase, pufâind nemulţumită, se forţă să-şi ridice pleoapele. Lee o privea cu sprâncenele încruntate.

— Cum te mai simţi? Vocea lui era străbătută de nelinişte şi ea se forţă să zâmbească.

— Mai oir e

— N-arăţi deloc bine, râbufni el nerăbdător. Arăţi groaznic. Ce naiba ai făcut de ai ajuns în halul acesta?

— Am leşinat, asta-i tot. Era uşor nemulţumită. Nu

voia ca el să ţipe la ea. Se simţea prea stâbită ca să-i suporte agresivitatea masculina. În acest moment.

— De când eşti aşa?

Ea nu-l mai văzuse de zece zile, dar vocea lui mohorâtă suna de parcă n-ar mai fi văzut-o de luni de zile.

— Doar de azi, minţi ea fiindcă fi era frică să recunoască senzaţia pe care o avea de aproape o săptămână.

Uneori ajungi la un punct unde trebuie să faci faţă la tot ceea ce poţi suporta. La fel făcuse şi prima dată când aflase că este însărcinotă. Trebuia să treacă un timp de atunci, pentru o-şi aduna forţele cu care să întâmpine şi celelalte evenimente, ca de exemplu, să spună familiei despre acest lucru şi să face pregătiri în vederea apariţiei copilului. Acum, nu mai putea să facă faţa sterii de râu pe care o avusese săptămâna aceasta. Era foarte speriată de ceea ce ar fi putut să fie. Zăcea trează, îngrijorându-se, dar nu putea! un hotărârea de a merge la un doctor. Îi era teamă de ce-ar fi putut afla.

— Numai azi? se îndoi Lee, vocea lui lăsând să se înţeleagă că nu o crede.

Ea-şi feri privirea de aceşti ochi verzâl pătrunzători.

Tăcerea ei îl făcu pe Lee să se apropie şi mai mult de ea. Cu o voce încordata el Izbucni:

— Îmi vine să te bat pentru asta-i Eşti cea mai încăpăţânată… Se întrerupse, pentru ce ea tremura… Oh, Doamne, murmură el abia şoptit.

Taxiul se opri. Lee plaţi şoferului şi se întoarse s-o scoată pe «Naâaşa din maşină. E o reuşise să se strecoare singură şi stoteo pe propriile ei picioare. Lee o lud de mijloc. E o încerca să protesteze, dei îşi simţi picioarele moi.

Abia după ce Lee o conduşese în casă, începu e o să cerceteze locul unde se afla. Lee o ghidase de-a lungul unui hol larg cu tavanul alb, care dădea impresia de

spaţiu, lumină şi lux şi ea fusese concentrată tot timpul să se ţină pe picioare. Totuşi, dintr-o singură privire, încăperea o impresionase.

Lee o aşeza pe o canapea lungă. O privi plin de Iritare.

— Nu întârzii mai mult de un minut. Nu te mişca de aici I

Ea nu răspunse. El ieşi din cameră şi eo-l auzi formând un număr de telefon şi apoi vorbind. Nataşa nu asculta. Se uita de jur-împrejur cu ochi curioşi.

Mobilierul era un amestec de ultramodef.: şi clasic. Covorul era gros şi de culoare ruginie. Draperiile din catifea erau aurii. Pe o măsuţă neagra, lângă geam se afla un vas cu crizanteme. Canapeaua pe care era aşezată Nataşa era acoperită cu o cuvertură de culoare crem. O combină muzicală era aşezată lângă un perete, şi butoanele de crom străluceau în soare.

Lee se întoarse cu un pahar cu apă şi o făcu să bea puţin.

— L-am chemat pe doctor, spuse el. Este doctorul meu, prieten cu mine. O să fie aici n două minute.

El nu exagerase. Nataşa de-obla băuse apa, când acesta Intră în cameră. Era un tânăr cu păr blond şi faţă de şobolan, dar foarte plăcut de altfel şi Nataşa nu fu înfricoşată de ei. Nu comenta nimic, până când nu termină să o examineze. În timp ce-şi punea stetoscopul. În geantă, striga:

— Lee, poţi să vii acum.

Lee intra încetişor, uitându-se fix la Nataşa, apoi privindu-l pe doctor, îşi ridică sprâncenele:

— B?

— Nu pot să fiu sigur până nu-i fac câteva analize, dar cred că o să avem ceva necazuri, zise doctorul închizându-şi geanta cu zgomot

— Ce fel de necazuri?

— Este greu de spus până nu sunt sigur… începu doctorul, dar Lee îl întrerupse cu bruscheţe…

— Fortează-te, James. Cred că ţi-ai făcut o părere. Ce nu este în regulă cu ea?

El îl privi cu seninătate.

— Vrei să spun ceva numai pe ghicite? Aş putea să greşesc.

— Ne asumam acest risc. Spune-mi părerea ta neoficiala. N-o să-ţi cerem înapoi banii dacă o să greşeşti.

Tânărul râse:

— Din ceea ce mi-a spus ea, cred că ar putea să piardă copilul…

— Oh f striga Nataşa involuntar.

Nu se lăsase să cadă pradă îndoielilor, dar în adâncul sufletului ei se temuse şi acum, când temerile îi fuseseră exprimate în cuvinte, ştiu că nu voia să piardă copilul, oricât de râu s-ar fi simţit.

Doctorul o privi în graba:

— Nu fi neliniştita. Am spus că s-ar putea să-l pierzi, n-am spus că o să-l pierzi. Dacă o să faceţi cum o să vă spun, n-o să se întâmple nimic… Se uita la Lee… Odihna, spuse el. Ea trebuie să se odihnească. Are o instabilitate care mă îngrijorează. Este prea slabă şi, după cum arată, copilul n-a crescut cum ar fi trebuit. Trebuie să stea în pat până când va trece pericolul. Nu muncă. Nu îngrijorare. Odihnă şi pace a sufletului, de asta are nevoie în următoarefe luni, ca să poată păstro copilul.

Nataşa stătea întinsă, tremurând. Lee într – bă cu brutalitate:

— Ce înseamnă instabilitate?

— Este vorba de sarcină, explică doctorul. Mama nu este prea puternică. N-o să fie uşor. O să-i fac analizele de îndaia. Ar trebui infernată pentru teste. Te sun imediat ce

o să aranjez totul... scrise ceva pe un petec de hârtie şi-l întinse lui Lee... Fier şi vitamine. Este anemica. Urmăreşte-o ca să le ia.

Doctorul se îndreptă către uşă, urmat de Lee rare se uita cu coada ochiului la Nataşa.

Ea stătea privind în gol. Se simţea vinovată Ar fi trebuit să se ducă la un doctor mai repede. Îşi dăduse seama din start că ceva nu este în regulă. Nu fusese sigură, dar, oricum ghicise.

Lee se întoarse şi o privi.

— O să stai aici peste noapte, zise el cu e /oce care refuza orice discuţie în contradictoriu.

— Nu.

— Trebuie să te aşezi în pat, acum, îi or donă Lee fără să-i dea nicio importanţă. Se aplecă şi o luă în braţe ca pe un copil.

— Nu pot, se împotrivi Nataşa cu buzele-i tremurând... E! o câra în susul scărilor şi e o vorbea cu obrazul lui, fiindcă doar atât putea vedea din faţa lui, aşezată cum era, cu faţa pe umărul lui... Pot să stau în pat acasă Io mine. Nu pot să stau aici. Nu pot sta în pot tot timpul. Trebuie să mă duc la serviciu. Pu re-mă jos, Lee!

— Dă-mi cheia de ia locuinţa ta, ca să-l aduc lucrurile, spuse* el ca şi când n-ar fi au zit-o.

— N-ouzi ce-ţi spun? întreba ea, răsucindu-se ca şi cum ar fi fost într-un pat.

Lee se aşeza pe marginea unui pat şi arcu d! e scârţâiră. Înainte ca ea să-şi dea seame ce intenţionează el să facă, începu să-i descheie nasturii de la bluza verde cu care era îmbrăcată. Nataşa îl dădu mâinile la o parte, gemând.

— Ce-ai de gând să faci? Faţa ei se înroşise.

— Să-ţi scot hainele spuse el cu un zâmbet crispat... Şi nu-ţi fie teamă, pentru că eu ştiu cum arăţi şi nu mă vor

cuprinde poftele când o să te văd goală.

— Pot să mă dezbrac şi singură, ripostă ea.

El se ridică şi se apropie de uşă:

— Îţi dau două minute, după aceea o să mă întorc să controlez dacă ai făcut ceea ce ni spus.

Ea ezită câteva clipe, după care se grăbi să se dezbrace. Când el deschise uşa din nou, ea era în pat, cu cuvertura trasă până Io gât.

El o cerceta cu un zâmbet ironic.

— Foarte decent, o tachină Lee... întinse o mână... Cheile, te rog.

— În buzunarul de la jachetă, murmură ea

— Foarte frumos spus, spuse Lee după ce le găsi... Acum o să rămâi unde te afli. Să nu te prind câte îmbraci şi te dai jos din pat.

— Dar este ridicol! ţipa Nataşa, uitându-se ia el. Nu sunt un copil I

— N-aş paria pe asta. Se îndreptă spre uşă

După plecarea lui, ea începu să privească încăperea. Era o cameră foarte drăguţă şi feminină, în tonuri de roşu cu alb. Nu putea să rămână. De ce ar fi dorit? Văzuse doar cum o cuprinsese pe Laura, atunci când aceasta îl sărutase. Se vedea că cei doi se cunosc foarte bine. Nataşa auzise nota de intimitate din vocile lor şi le văzuse feţele. Lee era amabil pentru că se simţea responsabil faţă de e o, aşa cum or fi făcut dacă ar fi Io vit-o cu maşina, cu excepţia faptului că ceeo ce se întâmplase fusese mai mult vina ei decât a lui, fiindcă ea fusese aceea care-l sărise în

faţa. El nu putea fi blamat pentru faptul că până la urma totul fusese un dezastru pentru ea.

Era propria ei vina. Dacă nu s-ar fi simţit atât de bolnavă, s-ar fi ridicat din pat, s-ar fi îmbrăcat şi ar fi plecat, dar închise ochii din cauza slăbiciunii, dându-şi seama că se simţea prea rău pentru a fi în stare să facă

toate astea.

Auzi pe scări paşii siguri şi repezi ai lui Lee şi inima-i sări din piept, iar respiraţia $ se opri.

Intră în cameră şi-i studie faţa cu ochi pătrunzători.

— Deja arăţi mai bine, spuse el surprins. Ai mai multă culoare în obraji.

Culoarea îi revenise în momentul în care-i auzise paşii, dar înlătură acest gând.

— Aş putea să mă duc acasă, acum, zise ea cu mâinile încleştate pe cearşaf.

— Nu poţi, o lămuri Lee. ţi-am adus lucrurile.

— Oh, rămose ea cu gura căscată. Ai fost foarte rapid.

El deschise valiza şi răscoli prin grămada de haine.

— Uite, scoase o cămaşă scurtă de noapte… îmbracă-te cu asta.

Ea stătea lungită pe spate şi pe faţă i se citea dezaprobarea. Îl urmărea cu mâinile strânse în continuare pe cearşaf. Lee se uită

Io ea cu ochi înneguraţi brusc. Când se mişca, ea tresari.

— Opreşte-te! îi spuse el supărat, aplecându-se spre ea şi mărindu-i starea de nelinişte.

— Cum să mă opresc?

— Opreşte-te de a te mai necăji şi a deveni isterica la ideea că sunt în dormitor cu tine şi tu eşti goala sub cearşaf, zise el nemulţumit.

Îşi ridică ochii şi-l privi încurcată, cu ochi neliniştiţi.

— Nu sunt necăjită I

— Ba da, eşti. Întotdeauna eşti, în prezenţa mea. Sari în sus ori de câte ori pun un deget pe tine. Crezi că n-am observat? Dacă sunt la mai puţin de zece metri de tine, arăţ» speriată.

— Nu-mi uşurezi situaţia ţipând aşa la mine, suspină

Natașa, strângând cearșaful și mai tare.

— Nu țip, mormăi el.

Ea se sprijini de perne și el se așeză pe marginea patului cu ochii scăpărând de mânie. Când se apropie de ea, Natașa scoase un mic țipăt de spaimă. Mâna lui se apropie de cearșaf și-l smulse cu violență dintre degetele ei încleștate. Ea încercă să se acopere din nou, dar el o împiedică. Ochii strălucitor ai lui Lee, cu pupilele mărite, se plimbau peste trupul ei, cercetând-o cu curiozitate.

Sub insistența privirii, ea înțepeni, transfer; mândru-se într-o statuie și respirația îi deveni neregulata

— Oprește-te, șopti ea, tremurând.

— De ce naiba aș face-o? murmura ci fora a o privi.

Când încercă să o atingă cu mâna, ea-l dădu Io o parte, plină de o spaimă ciudată. Se simțea nervoasa, înfricoșată, tulburata, pentru că sexualitatea degajată de el stârnise un răspuns necontrolat în adâncul ființei ei și-i ara frica să-l lase s-o atingă din nou. Nu putea suporta gândul de a face dragoste cu el. Ideea o înspăimântă.

Lee o prinse de încheietura mâinii și-i duse mâna ia spate cu hotărâre. Se apleca peste ea, țintuind-o de pat cu greutatea trupului lui.

— De ce ești atât de speriata? murmura el. În noaptea aceea nu erai deloc speriată Nu te mai uita la mine ca la un monstru!

— Lasă-mă, zise ea să oită, uitându-se în ochii lui întunecați.

Apoi, întregul ei trup înțepeni simțindu-i mâna care se plimba de-a lungul sâniloi goi, cuprinzându-i în palma și „mângâindu-i încet, încet cu degetele lui lungi. Sfârcurile se întăriră sub această mângâiere și ochii Netașei se închiseră fără voia el. O clipă mai târziu, gura lui Lee se apropiase de a ei și o pătrunse un fior, simțurile-i răspunzând sălbatic. Cu mâna liberă, ea începu să-i pipăie brațul.

gâtul, părul. Sărutul pasion-al deveni cald, blând şi mâna lui îl pârâst sânii, pentru a aluneca de-a lungul coapselor.

Lee să smulse de lângă ea răsuflând din greu. Îi privi faţa roşie cu ochii lui umbriţi de gene.

— Vezi? o întrebă el cu o voce joasă şi răguşită şi zâmbind în colţul gurii… N-a fost chior atât de râu, nu-i aşa? Te poţi considera în siguranţă sub acoperişul meu, Nataşa. Te doresc, nu mă pot preface că nu te doresc. Dar nu sunt înclinat să comit un viol, aşa că poţi să dormi singură în patul tău, fără a-ţi fi frica că o să năvălesc în cameră şi o să sar pe tine înainte de a avea timp să ţipi şi să scoli toată casa în picioare… Se ridică şi-i întinse cămaşa de noapte… Nu te mai chinui să te acoperi de fiecare dată când mă apropii de tine, spuse el, şi se îndreptă spre uşă… Se opri cu spatele la ea… Ai putea mânca ceva?

— Nu, mulţumesc, şopti ea ca un copil cu minte, tremurând din cap până în picioare.

— Puţin ceai sau cafea?

— Nu, mulţumesc, o să dorm puţin, spuse ea înghiţind în sec.

Lee ieşi şi închise uşa, şi ea – şi trase cămaşa de noapte şi se culcă la loc, acoperindu-se din nou. Se ura. Ştia că atunci când Lee o îmbrăţişase, sărutând-o şi mângâir. d-o. tânjise după mult mai mult decât făcuse el şi pentru asta se dispreţuia. Lee îi demonstrase că putea s-o sărute, fără să meargă mai departe; era în siguranţă în casa lui. N-avea de ce să-i fie teamă. Dacă l-ar fi invitat să continue, el ar fi făcut-o. Nu era chiar atât de neexperimentată ca să nu-şi dea seama că îl excitase. Bineînţeles că ea nu-şi închipuia că pentru el ar fi fost ceva mai mult decât atracţia pe care ţi-o inspiră o fată goală pe care o ai în braţe şi eşti bărbat. Dacă l-ar fi lăsat pe Lee s-o posede din nou, mai târziu i-ar fi părut râu. Ultima dată

când se întâmplase, ea spusese că fusese nefericită, disperată şi băuse prea muită şampanie. De data aceasta nu avea nicio scuză. De data aceasta, ea se înmuiase la gândul de a face dragoste cu ei. Tânjise ca el să meargă mai departe. Îl voise cu o dorinţă dureroară, pe care încă o moi simţea în interiorul trupului.

CAPITOLUL VIII

Peste câteva zile avu rezultatul testelor. Stătuse doar o zi în spital, după care Lee o adusese înapoi acasă la el, în ciuda protestelor ei. Rezultatele apărură în ziua următoare. James, prietenul lui Lee, veni şi se aşeza în dormitorul confortabil, îi luă mâna şi o privi zâmbind:

— Cred că vom reuşi, zise e glumind.

Nataşa îl privi plină de speranţa:

— N-o să pierd copilul?

— Dacă o să fii cuminte şi o să faci ce-ţi spun, nu. Trebuie să-ţi întrerupi serviciul şi să stai în pat mai tot timpul, până la şase luni. După acest interval, perioada periculoasa va fi depăşită.

Ea-l privi pălind:

— Dar eu nu pot…

Fruntea lui se încrunta:

— Mi-e teamă că o să trebuiască, Nataşa. Este foarte important ca să urmezi instrucţiunile cu exactitate.

— Le va urma, spuse Lee sec. El stătea acolo şi asculta cu o faţă foarte serioasă.

Nataşa privi nervoasă spre el. James stătea în picioare, zâmbind.

— Fii fată de treabă, o sfătui el, şi totul va fi în regulă. Nu-i aşa că vrei copilul?

Ea dădu din cap. Sigur că îl voia. Se obişnuise cu gândul. La început îi repugnase ideea, dar în ultimele săptămâni, dorinţa de a avea un copil se înrădăcinase adânc în ea. Când era singură o năpădeau întrebările. Cum

va arăta copilul? Va fi fată sau băiat? Cum să nu te întrebi şi cum să nu fii curios despre un lucru care se plămădeşte în tine? Micuţa sămânţă din interior urma să fie într-o zi o fiinţă omenească, un copil, copilul ei şi interesul ei creştea cu fiecare zi ce trecea. Acum, gândul de a-l pierde o făcea să sufere.

Lee ieşi cu James şi se întoarse singur. Stătea uitându-se la ea, care-şi fixase privirea tulburată pe unul din pereţi.

Ea zise încet şi rar:

— Presupun c-ar trebui să mă duc acasă la părinţi.

Avea altceva de ales? Nu putea să-şi moi plătească locuinţa dacă nu lucra.

— Nu, spuse dintr-odată Lee şi ea-l privi uluită.

— Trebuie. Nu văd altă cale.

— Există, o lomuri Lee cu bruscheţe. Te vei mărita cu mine.

Nataşa îl privi şocată.

— Nu, zise ea dintr-odată, fără o s-o gândi cu vocea plină de amărăciune.

Lee o privi mânios.

— Nu te certa cu mine. Hotărârea mea este luată.

— Hotărârea ta... nu încerca să-mi dai ordine şi să mă împingi de la spate! izbucni ea, tremurând de furie şi jignire.

— Amândoi ştim că asta este calea pe care trebuie s-o urmam, şuieră el printre dinţi. Uită-te în oglindă. Te-ai şi albit la faţă. Ştii foarte bine că nu poţi apare aşa în faţa părinţilor tai. Alte fete s-ar prezenta în faţa lor cu indiferenţă şi ar spune: „ia ghiciţi mamă şi tată, ce aştept eu?” Dar tu nu poţi, Nataşa. Tu stai aici şi te consumi toată, numai la ideea de a-i vedea; ai figura cuiva care este gata să se azvârle de pe nişte stânci. N-am de gând să asist la această autotortură a ţa, când pot foarte uşor să-i pun

capăt.

— Dar am mai discutat despre asta, spuse ea nenorocâtă. Tu nu vrei să te însori cu mine. au un vreau să mă mărit cu tine.

— Ceea ce vrea fiecare dintre noi, nu se discuta, spuse el cu brutalitate şi apoi o privi fixe cu o faţă severa. O să fac o învoială cu tine. vorbi el. O să ne căsătorim. Tu o să faci copilul. Apoi. dacă o să mai vrei, o să divorţam. În acest fel, sunt rezolvate toate problemele legate de viitorul apropiat şi dubiile pe care le ai în legătură cu căsătoria. În clipa în care unul dintre noi va voi să devină liber, nu va avea decât să-şi exprime dorinţa.

Nataşa îşi feri privirea, încruntându-se. Îşi chinuia mintea pentru a lua o hotărâre. Era foarte tentant, nu putea să nu recunoască. Lee, bineînţeles, avea dreptate. Asta ar fi o rezolvare a problemelor imediate. Sigur că se nişte au şi alte probleme, dar nefiind atât de urgente, n-avea de gând să se gândească Io e e, în acest moment.

— Ne în voim? întrebă brusc Lee.

Ea-l privi mişcându-şi buzele. După un minut, aproba dând din cap:

— Dacă nu-ţi pare rău că ai făcut această ofertă, adăugă ea cu un mic zâmbet.

— Sunt sigur de asta. Îşi crispa gura şi se uită în altă parte… Vrei să-ţi inviţi şi familia la nuntă?

Repede, ea – şi scutură capul. Cu puţin timp în urmă, gândul de a se mărita fără a le spune părinţilor ar fi tulburat-o de-a dreptul. Ştia cât ar fi fost de răniţi, supăraţi şi nemulţumiţi, dai această căsătorie nu era una adevărată; era o prefăcătorie, o mascaradă şi Nataşa nu-şi dorea ca familia ei să fie prezentă. N-ar fi putut suporta ideea de a sta în faţa lor prefăcându-se, cu un zâmbet de mireasă fericită.

Întâlni privirea lui Lee şi văzu că el înţelesese motivul refuzului ei. Îi citise gândurile. Faţa î; era supărată.

— Bine, zise el fără niciun fel de comentariu. Acuma, n-o să poţi fi lăsată singura toată ziua şi eu o să trebuiască să mă duc la serviciu. O să aduc pe cineva, care să stea în casă – o veche prietena de a mea, Lucy Truscot, care a fost colega de şcoala cu mama mea. Ea este văduvă şi, uneori, lucrează pentru mine, nu pentru că ar avea nevoie de bani, ci pentru a avea o ocupaţie. Ea va fi cu ochii pe tine şi va supraveghea şi casa.

— Nu vreau să faci aranjamente speciale pentru mine, protestă Nataşa cu faţa necăjită. Nu vreau să-ţi complic viaţa… şi aşa mă simt suficient de vinovată.

— N-ai niciun motiv ca să te simţi vinovată Lucy o să fie bucuroasă să facă ceva.

— Dar… începu ea şi el o întrerupse cu nervozitate. x

— Nu mă contrazice. Am hotărât deja.

Nataşa se ridică în şezut, cu umerii goi şi palizi, în cămaşa albastră de noapte.

— Trebuie să ţipi întotdeauna la mine? Ce te face să crezi că poţi să iei hotărâri în locul meu, de parcă aş fi un copil? Ce! puţin ar trebui să te prefaci că le discutăm împreună

— Bine, spuse el aşezându-se pe pat cu o mişcare de nerăbdare. Să discutăm. Vreau să am pe cineva aici, pentru că eu sunt plecat mult timp. Aş fi foarte îngrijorat şi nu m-aş putea concentra asupra muncii, dacă te-aş şti singură… Nataşa îl privea cu gura căscată… Lee o privi cu sprâncenele ridicate… Este rândul tău acum, zise el ironic. Ce-ai de spus?

Ea se mişcă neliniştită, în pat.

— Ce-aş putea spune? Apreciez asta.

— Amabilă ca întotdeauna, murmură el strâmbând din buze.

— Îmi pare rău, spuse ea. Mulţumesc, Îţi sunt recunoscătoare, scuză-mă dacă am fost lipsită de amabilitate.

El zâmbi cu ochii plini de veselie.

— Trebuia să mă gândesc. Crezi că am putea face un alt târg?

Nataşa îl privi cu îngrijorare:

— Ce fel de târg?

— N-ai vrea să încetezi să-ţi pul tot timpul întrebări şi să accepţi că, pentru moment, suntem amândoi implicaţi? îmi dau seama că nu vrei să accepţi nimic de la mine, dar împrejurările sunt împotriva ta, Nataşa. Vrei sau nu, o să fii nevasta mea şi trebuie să stai în pat câteva luni. Încearcă să ai răbdare, încearcă să nu te mai frământi... îi zâmbi din nou... Bine?

— Bine, îl aprobă ea... Ce altceva ar fi putut să spună?

James o vizita din nou, în ziua următoare, co să fie sigur că ea îi urmează instrucţiunile, spusese el. Se aşeză pe marginea patului şi ascultă bâţâife inimii copilului, ca apoi să se ridice şi să spună:

— Bate ca o tobă. Nu te nelinişti, e) este acolo.

— Sau ea, îi reaminti Nataşa.

— I s-o stabilit sexul? întrebă Lee, Intrând în cameră.

— Nu ştiu ce este, recunoscu James, dar în orice caz, se comporta normal.

— Ne căsătorim, îi zise Lee. Nataşa poate să se scoale din pat pentru o oră?

— Nu mai mult, insistă James. Şi să o ţii aşezată pe un scaun, dacă poţi. Apropo, sunt Invitat?

James nu păru surprins sau curios şi Nataşa: ore se înroşise toată, îl plăcu şi moi mult* din cauza asta.

— Bineînţeles, dar să nu te prind cu vreun cadou, dacă te gândeşti cumva la aşa ceva I zise Lee.

— Mă gândeam la o sfoară de întins rufe, spuse James închizându-şi trusa.

— Ce? începu să râdă Lee.

— Un cadou util, îi explică James. Poţi s-o legi cu ea pe Nataşa în pot şi opot, după ven teo copilului, s-o foloseşti io întinsul scutecelor.

— Scutece? repeta Lee cu o grimasă.

— Copiii le folosesc, spuse James făcând cu ochiul Nataşei. ia te uită la el, acum se întreabă dacă nu este căzui să se răzgândească Există peva în legătură cu aceste scutece, care nu-i convine.

— Nu este cazul, negă Lee zâmbind.

— Nu văd asta, spuse James, mosurându-l din cap până în picioare.

— Ce nu vezi? întreba Lee, cu o sprânceană ridicata.

— Pe tine, schimbând scutecele unul copil.

— Niciodată, spuse Lee foarte serios… Se întoarse către Nataşa cu ochi zâmbitori… Nu-I aşa că n-o să-mi ceri asta? Sunt un bărbat rezonabil, dar cred că o să pitesc frânghia undeva şi asta numai şi numai din cauza scutecelor.

— O să-mi amintesc asta, promise ea, zâmbindu-i la rândul ei. Nu crezi că ai o atitudine discriminatorie? Dacă femeile ar avea o asociaţie…

Lee o întrerupse cu faţa plină de amuzament.

— Dacă bărbaţii ar avea o asociaţie, ar cere o linie de demarcaţie a drepturilor şi poţi să fii sigură că schimbarea scutecelor ar cădea în atribuţia ta.

James, care se îndrepta spre uşă, cu trusa într-o mână, întrebă:

— Oricum, când este nunta?

Lee se întoarse spre el.

— Tocmai am aranjat. Am reuşit să aranjez ceremonia pentru marţea viitoare, la ora unspre7 ece şi un sfert. Spune-mi dacă ai să poţi veni.

— O să fac în aşa fel încât să pot, spuse James ieşind din cameră. Merită să vin să văd cum îţi pui laţul de gât

— Nu huli, dacă n-ai încercat încă. Lee ieşi din cameră după el.

Nataşa auzi conversaţia lor vesela şi prietenească, în timp ce coborau scările, dar nu asculta, pentru că era ocupata să înţeleagă modul degajat în care Lee anunţase că aranjase deja data şi locul căsătoriei. Una era să fii de acord ca să te căsătoreşti şi alta să ţi se spună că totiH a fost aranjat. Lucrurile căpătaseră o perspectivă nouă. Acum căsătoria era reală şi stabilea un lucru ce urma să se împlinească.

Îşi duse degetul la buze şi începu să şi-l muşte gânditoare. Nu era încă sigură că-i plăcuse modul în care el îşi formulase anunţul. Aran –, jose o scurtă ceremonie la ora unsprezece şi jumătate? Fără îndoială că totul se va petrece între pauza lui de cafea şi masa de prânz. O mică pacoste într-o zi obişnuită de lucru… Căsătorie, masă de prânz, şedinţă de conducere ia ora trei după-amiază etc… Parcă vedea agenda lui de lucru din acea zi.

Nu se aşteptase la fraze romantice sau buchete de flori roşii, dar simţea o strângere de inimă pentru modul în care-i zvârlise remarca lui James. Nici măcar nu se uitase la eu. Ei nu-i spusese deloc. Fără îndoială, că dacă James n-ar fi întrebat, Lee ar fi uitat să-i spună şi ar fi anunţat-o. În ziua respectivă, la micul dejun: „Apropo, să fii la nunta noastră, astăzi o oră unsprezece şi un sfert. Ai să vii, nu?!!

Îl auzi întorcându-se. Când îl văzu în cadrul uşii, îi zâmbi forţat.

— E-n regulă? o întrebă Lee şi ea-l asigură de acest lucru.

Ei se uită ia ea într-un mod ciudat, dar nu spuse nimic. Poate că şi o crezuse pe cuvânt sau poate, gândi ea bosumflata, fusese doar politicos cu *ea* şi de fapt nici nu-i pasa în realitate.

În acea după-amiază, îl suna pe Migei.

— Ce mai faci? o întreba Nigel plin de solicitudine.

— Mă simt mult mai. bine, spuse ea cu grijă, pregătindu-se să-i spună bomba, dar el continuă să vorbească fără a o lăsa să mai spună ceva.

— Atunci totul este bine. Locul este foarte plicticos femă tine. Trebuie să răspund singur la telefon. M-am săturat până în gât. Când vii înapoi?

Ea se lansă într-o serie de scuze şi explicaţii şi el o întrerupse neîncrezător:

— Ce spui?

— Mă căsătoresc, spuse ea grăbită, fericită că Nigel n-o vede deoarece se înroşise la fată.

— Cu cine? întrebă Nigel.

Ea – i răspunse şi ei o întrerupse ţipând:

— Lee Farrell? Te măriţi cu Lee Farrell? Glumeşti! Aş fi jurat că nu este genul de om care să se însoare. Se mai întâmplă şi minuni! Probabil este vorba de ochii acela minunaţi ai tăi Felicitări, draga mea I

— Mulţumesc, zise ea cu o voce înăbuşită

Nigel tăcu o clipă, după care spuse ţâfnos:

— Sunt bucuros că s-a aranjat. A fost greu. Unele fete poate s-ar fi descurcat, dar eu mă întrebam cum o să faci tu… Nataşa nu3 răspunse şi după altă pauză, Nigel continuă… Am fost recent la locuinţa ta, cu nişte fructe. Mă tot întrebam unde eşti, când am, constatat că nu te găşesc.

— Sunt acasă Id Lee.

— Văd… Nigel părea amuzat… Pe când nunta?

— Săptămâna viitoare.

— Pot să vin şi eu?

— Sigur că da, răspunse Nataşa, întrebându-se cum va reacţiona Lee când va afla că l-a invitat pe Nigel.

În fond şi la urma urmei, el îl invitase pe James şi chiar dacă urma să fie o căsătorie civilă rapidă, va fi drăguţ să aibă în jurul ei pe cineva care o cunoştea.

Când îi povesti lui Lee, acesta o privi – dezgustat.

— Nebunul bla?

— Poate să fie foarte-amabil.

— Poate să fie şi un idiot, ceea ce şi este, zise Lee cu răceală în glas. Vrei să mai inviţi i pe altcineva?

— Nu, pe nimeni, scutură ea din cap.

Lee o privi cu ochi indescifrabili, dar nu comentă nimic. Nataşa se întreba ce-o fi gândind fi… că ea are puţini prieteni? Era destul de udevorat. Avea cunoştinţe, dar ea „nu era genul expansiv. Ea nu se împrietenea prea uşor şi în Londra, cei pe care-i cunoscuse păreau într-o mişcare continua Oamenii veneau şi plecau. Londra era un oraş fluvial. Din toate timpurile, oamenii se îngrămădiseră, ca apoi să se retragă, lăsând în unuia lor doar rămăşiţe ale celor care fuseseră striviţi de valuri.

— Eşti sigură că nu vrei să-ţi inviţi familia? întrebă el. Cred că-ţi dai seama că o să se simtă jigniţi.

— Ştiu, îl aprobă ea. Dar le-aş face şi mai mari necazuri, dacă le-aş spune că trebuie să mă mărit în grabă, ca acum. Este mai bine să-l e comunicăm pe urmă şi să nu le dau ocazia să mai discute.

Lee o studie, cu o expresie pătrunzătoare:

— Ar putea să încerce să te facă să te răzgândeşti?

Ea dădu din cap.

— Ştiu ce s-ar întâmpla. În minutul în care le-aş spune, mama mea ar începe să mă descoase. Apoi, ar incerda să mă convingă să fac o nuntă „cumsecade” în concepţia ei, cu tot dichisul. Şi dacă i-aş spune că nu pot aştepta ar vrea să ştie de ce.

Gura lui Lee se crispă supărată:

— Nataşa, mai devreme sau mai târziu, tot o să afle.

— Ştiu, recunoscu ea. Dar în acest mod, va fi mai uşor pentru ea şi pentru ei toţi. N-o să trebuiască să fie aici şi să se prefacă, să fi «etinda că sunt fericiţi, când de

fapt, înăuntrul iar ar fi foarte necăjiţi.

El o observa.

— Îmi dau seama. Poate că ai dreptate.

Telefonul suna, el se ridica în picioare şi coborî scările. „Laura”, îl auzi ea spunând, cu o voce caldă şi plăcut surprinsă. Nataşa simţ» o înţepătura în inimă. Se grăbi să-şi spună că totul se întâmpla, nu din cauză că se simţea geloasă sau jignită, ci datorită faptului că-i ruina lui Lee şansele de fericire cu Laura Brennan. Simţea el oare mai mult decât recunoştea, pentru Laura? Vocea lui sunase atât de bucuroasă când o recunoscuse pe Laura…

— Laura, nu fi absurdă, îi spuse el râzând şi Nataşa îşi muşcă buzele pentru a nu izbucni în plâns.

Auzi clinchetul receptorului, când acesta fusese pus jos. Îşi trecu o mână tremurătoare pes – e ochii umezi, auzindu-l că se întoarce.

Surâsul larg pe care şi-l compuse, nu-l convinse pe Lee. O privi pătrunzător.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse ea cu o voce artificială. Cine era la telefon?

— De ce? întrebă el ascuţit.

Ea dădu din umeri.

— Mă întrebam, doar.

— N-a fost pentru tine, spuse el nervos şi Nataşa îl privi surprinsă.

— Nu de asta m-ai întrebat? zise el cu ochii întunecaţi… Ce sperai? Ca Porter să-şi fi dat seama că nu poate trăi fără tine şi să vină sa te convingă să te întorci toi el?

— Nu, răspunse ea, brusc supărată pentru că ei menţionase numele lui Mike.

Nu se mai gândise la Mike de sâpiomâni întregi. Nu voia să reînvie amintirile supărătoare. La început, de câte

ori nu se ferea, amintirea lui îi apărea în minte, dar cu timpul, ea ss estompase din ce în ce mai tare. Se convinsese cu această ocazie că ochii care nu se văd se uită. Dacă eşti tare, poţi să supravieţuieşti, şi fără Iubire. Este un sentiment pe care-i scoţi greu din suflet, dar dacă eşti hotărât, până! a urmă reuşeşti. Nataşa poate uitase principiile morale în care o crescuseră părinţii ei, în acea noapte, dar ele fuseseră acelea care o ajutaseră să uite. Refuzase1 să se mai gândească la ei şi, cu timpul, efectul aşteptat se produsese.

— Dacă Porter te-ar fi iubit cu adevărat... începu Lee. şi ea i-o tăie scurt, cu faţa şi vocea mânioase.

— Nu vreau să vorbesc despre el!

— Crezi că nu ştiu ce simţi pentru el? întrebă Lee. Deşi faţa-i era Inexpresivă, vocea îi vibra de furie. De fiecare dată când stai aici privind în gd, ştiu ce ai în minte. De ce nu vezi realitatea? Nu te-a iubit suficient ca s-o pună la punct pe maică-sa şi tu-ţi pierzi timpul visând la el.

— Nu visez l în vocea lui fusese o brutalitate care o jignise pe Nataşa şi ea ţipa acum la el, la rândul ei.

— Atunci ce este în neregula? întreba Lee pe o voce seacă şi ea privi în pământ, pentru că nu putea să-i spună adevărul şi-i era frica să nu 1 se ghicească sentimentele după expresia ochilor.

Nu era încă sigură ce fel de sentimente erau. Simţise o durere, dar nu ştia de ce. Nu era ataşată emoţional de Lee Farrell, îşi zicea ea. M-avea niciun fel de drepturi asupra lui, în afară de faptul că Intrase în viaţa lui, ca urc somnambul înclinat spre autodistrugere. De ce at fi interesat-o dacă vorbea cu alta femeier râzând în mod intim?

Lee traversă camera şi se aşeză pe pot. Îi apucă. gâtul cu o mână, cu degetele lui reci pe pielea ei caldă şi-i întoarse faţa spre el. N-o durea, deşi degetele. lui o ţineau cu tărie. Totuşi, Nataşa se simţi datoare să izbucnească:

— Nu I Lasă-mă în pace 1

Strânsoarea se accentuă. Văzu cum în ochi îl apare o flacără de mânie, îi aplecă faţa spre el şi ea începu să răsufle cu greu, când gura lui o zdrobi cu sălbăticie pe a ei. Încercă să-l împingă cu ură. Îşi dădu seama că el vrea s-o rănească în mod intenţionat. Era un fel de pedeapsă. Încercarea ei de a se da la o parte îl înfuria şi mai tare. Îi luă faţa între mâini şi o sărută cu sălbăticie, neîncercând să ascundă asta.

Mâinile Nataşei se înfi speră în umerii lui. Era atât de jignită şi furioasă că începu să se lupte de-a dreptul, îl împingea cu mâinile, îşi răsucea capul în toate părţile şi se lupta să scape din încleştarea lui”.

Reuşi în cele din urmă. Mâinile lui o lăsară şi ea căzu pe perne şi-şi puse o mână peste gura rânită. El se sculă şi se duse la fereastră, întorcându-se cu spatele la ea. Respira greu, corpul îi era încordat şi mâinile i se încleştaseră de ramele geamului.

Nataşa zăcea tremurând în pot, uitându-se cu amărăciune la ceafa lui.

— Niciodată… niciodată… să nu mai îndrăzneşti să mă atingi… murm ură ea răguşită… N-aş putea să mai suport.

Lee nu răspunse şi nu se mişcă pentru câteva clipe. Ea auzi cum i se încetineşte respiraţia şi, în cele din urmă, se întoarse şi ieşi din cameră, în tăcere.

CAPITOLUL IX

Lucy Truscot puse stăpânire pe casă, ziua următoare. Nataşa o plăcu de la prima vedere. Era uşor s-o placi pe Lucy. Avea o faţă care zâmbea chiar şi când era serioasă. Ochii îi erau plini de căldură şi o interesa orice şi oricine. Micuţa, stâbuţă şi vioaie, se învârtea prin casa ca o vrâbiuţă ce se plimba prin grădina ciripind. Părea să creadă că Nataşa, stând în pat toată ziua, are nevoie să afle ce se petrece în exterior, iar misiunea lui Lucy în viaţa

era să comunice noutăţi oricui o asculta. Încă din prima dimineaţa, Nataşa îşi dădu seama cân-o să sufere din cauza plictiselii, cu o astfel ele companie.

— Vrei o ceaşcă cu ceai? Se repara drumul. Auzi ciocanele? O să ne îmbolnăvim de durere de cap. Am văzut că se pictează numerele de la case. La patruzeci şi trei, au pictat într-un roz oribil. L-am întrebat pe cel care vopsea ce culoare este şi mi-a spus că-i ametist. Ameţişi! S-o creadă ei! Ce părere ai de o bucată de peşte la prânz? O să ţi-l fac cu ciuperci.

Pentru copil este foarte bine să mănânci peşte şi lapte.

În timp ce vorbea, se învârtea în jurul patului, trăgând aşternuturile, ridicând o revistă care căzuse, aranjând cutele draperiilor. Lucy nu stătea niciodată locului şi rareori tăcea din gură.

— Îmi place peştele, recunoscu Nataşa ruşinată. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Telefonul... spuse Lucy şi zbură spre ved cu picioruşele ei subţiri.

Avea părul alb, care-i cădea în şuviţe pe frunte şi nişte ochi foarte jucăuşi. Nataşa privi după ea şi-şi dori să aibă ce răspunde şuvoiului de vorbe al lui Lucy. Uneori era atât de greu să-i araţi „cuiva cât placi, mai ales când nu prea aveai ce să-i spui. Trebuia să te rezumi la a-i zâmbi şi în cazul Nataşei, care era atât de ruşinoasa, era greu chiar să şi zârhbegscă.

Lucy se întoarse.

— A fost Lee, spuse ea, şi Nataşa o privi cu nervozitate.

— Oh I De ce a sunat?

— Doar să se convingă că eşti bine, răspun» se lucy luându-i ceaşca, i-am spus că te simţi bine. Îşi face prea multe griji – aşa făcea şi când era copil. Este un perfecţionist, care întotdeauna vrea ca lucrurile să

decurgă aşa cum doreşte el. i-am spus ca viaţa nu-i chior aşa. Este. bine să fii un visător, dar uneori trebuie să ai încredere şi în alţii.

Nataşet se încrunta încurcată. Lucy continua Oare ce însemna asta? gândi Nataşa. Vrusese să spună că Lee ar trebui să aibă încredere în ea? Lee… un visător? Nu prea i se potrivea. Era mult prea sigur de el însuşi că poate să-şi facă viaţa după cum îi convine, ca să fie considerat un visător. Nataşa, da, era o visătoare. Ea era o fiinţa închisă. Îşi petrecea o grămadă de timp pierdută în propria ei lume şi de multe ori era şocată să constate, atunci când cobora în realitate, că ceilalţi acţionează în alte feluri decât ea.

În dimineaţa nunţii, tocmai se îmbrăca cu ajutorul grijuliu al lui Lucy, când auzi pe cineva bătând în uşă. Nu era o bătaie politicoasă. Semăna mai curând a bătaie cu pumnii şi Lucy privi în sus cu gura căscată.

— Ce înseamnă asta? Parc-ar fi o mitralieră să nu fie vreun necaz.

Nataşa se simţea foarte rău şi era profund tulburată. Nu se mai dăduse jos din pat de zile întregi şi picioarele îi erau nesigure. Nu-şi dădea seama de motivul pentru care tremura aşa da tare, când Lucy îl trase fermoarul de la.ro. chiar ei de lână crem.

Povestea cu rochia fusese o chestie de.com promis. Lee îi spusese, plin de degajare, că ar putea să se îmbrace în alb, dar Nataşa refulase. neputând suporta ideea unei rochii albe. Avusese această rochie printre toaletele ei; era mulată pe corp, cu guler înalt, mâneci scurte şi cu un şir de nâsturaşi din perle, în faţă.

La parter, cineva ridică vocea. Lucy îşi întinse gâtul ascultând cu curiozitate.

— Cine o fi? Gneva este foarte nervos… Se întoarse şi o văzu pe Nataşa ţinându-se cu amândouă mâinile de măsuţa de toaletă, albă la faţă… Scumpa mea fată, ce s-a întâmplat? Aşază-te repede jos. Eşti pe punctul de a leşina?

Doamne-Dumnezeule, ce culoare ai!

Lucy o ajută să se aşeze pe un taburet. Era vocea lui Mike, gândi Nataşa. De ce ţipa la Lee? De ce este aici? Ce se întâmplă?

Lucy era împărţită între dorinţa de a afla ce se petrece la parter şi grija faţă de afbirea bruscă a feţei Nataşei. Se aplecă spre aceasta şi începu să-i frece mâinile îngheţate.

Amândouă auziră „sunetul unui obiect greu care loveşte podeaua. Apoi urmară nişte zgomote înfundate şi trântitul uşii de la intrare.

— Foarte frumos, n-am ce zice! exclamă Lucy gata s-o ia din loc… Jâai revenit, dragă? Vrei să aduc doctorul?… Nataşa îşi scutură capul, dorindu-şi ca Lucy să fi fost mai liniştită, ca să poată auzi ce se întâmplă jos… Eşti şi gură? întrebă ea, aproape convinsă.

— Mi-am revenit, spuse Nataşa.

Sunetele de la parter se potoliseră. Se lăso se tăcere. Ce se mai întâmplă oare acum?

— Mă întreb despre ce o fi vorba? să minună Lucy, murind de curiozitate să afle ce se întâmplă, dar simţind c-ar trebui să stea şi cu Nataşa, faţa ei fiind mea plină de confuzie…

O să te simţi destul de bine ca să faci faţă? Vrei să se amâne pana când o să fii mai zdravănă?

— Nu, sunt aproape bine. Mi-a venit să leşin. Nu-i spune lui Lee, să nu se necăjească.

Nataşa nu mai voia să fie pusă din nou în faţa gnor evenimente neprevăzute. Din punct de vedere psihologic, era pregătită să se căsătorească acum. Ştia că dacă s-ar fi stabilit un alt termen, ar fi trebuit să treacă din nou prin toate stările astea. Cel mai bine era să continue.

Lee intră în cameră. Era îmbrăcat într-un costum de culoare neagră, cămaşă aibă şi cravată vişinie. Aşa cum arăta, părea a fi în drum spre serviciu, gândi Nataşa, nu în

drum spre oficiul de căsătorii. Niciunul dintre ei nu părea să se ducă la un astfel de eveniment. Totul era o farsă, o farsă sinistră.

— Gata? o întrebă el cu răceală, privind-o pieziş printre genele lui negre şi dese.

— Da, zise ea răguşită.

— Ce-a fost tot zgomotul ăsta? întrebă Lucy cu o privire curioasă.

— Nimic important

— Se auzea ca şi cum ar fi început al treilea război mondial 1 zise Lucy încercând să-l tragă de limbă.

— Chiar aşa? Lee nu spuse nimic în plus. O luă pe Nataşa de braţ, cu degeţele lui lungi… Poţi să mergi?

— Sigur că pot, îl asigura ea, plecându-şi privirea şi cu faţa încă palida.

Oare ce se întâmplase? Nimic important, spusese Lee, dar de fapt ce vrusese el să spună cu asta? De ce venise Mike? Ce fusese între ei? Nu putea să-l întrebe, deşi ea era foarte curioasă, mai ales în faţa lui Lucy care-l privea plină de satisfacţie.

— Ce cuplu frumos sunteţi! zise ea şi Nataşo simţi o strângere de inimă.

Se uita la Lee pe furiş şi-l descoperi privind-o cu o expresie enigmatica pe figură, cu buzele strânse, trăsăturile încordate şi ochii lui verzi lipsiţi de expresie.

Totul se petrecu foarte repede. Atâta se chinuise ca să ia o hotărâre şi să accepte decizia lui Lee, Iar acum totul se terminase mai-nainie ca ea să-şi dea seama că a început. Erau în drum spre casă când Nataşa realiză că, ce puţin pentru moment, era nevasta lui Lee şi pe mâna stângă avea inelul de cununie de Io el.

La ceremonie fuseseră câţiva invitaţi şi ocv ma, aceştia îi urmau în maşinile lor. Lee şi Nataşa erau în maşina cea lungă şi neagră. Lee1 conducea cu faţa atentă

la circulaţie. Eo-i privi mâinile puternice care ţineou volanul şi brusc se încruntă, observându-l o julitură Io una din mâini.

— Ce-ai păţit la mână?

Faţa lui Lee era neclintită.

— Nimic.

— Al o julitură… Dar nu era numai atât, remarcă ea. Şi cealaltă mână era lovită… Ce se întâmplase? Nataşa privi îngrijorată… A fost Mike, nu-i aşa? Ce s-a petrecut?

V6 zu cum iş tresare un muşchi în obraz. Buzele lui se strânseră.

— Voia să te vadă.

— Oh!… după o pauză întreba cu o voce joasă… De ce?

— De ce crezi?

Lee luă o curba prea strâns şi cauciucurile scrâşniră. Ea – văzu cum capetele pietonilor se întorc după ei. Conducea mult prea repede.

— Încetineşte, spuse ea nervoasă… Se n-îo la el cu coada ochiului şi văzu că reduce viteza… Ce-o spus Mike? îl întreba ea grăbită, urmărindu-l pentru că era neliniştită şi uimită din cauza comportării lui.

Lee era furios. De ce? Ce făcuse Mike co să-l înfurie aşa de tare?

— Are vreo importanţă? L-om trimis Io plim bare, o lămuri Lee şi ea avu impresia ciudata că vocea lui sună războinic. A plecat de-o bî neîeo, continuă el, mai mult ca o constatare.

Nataşa rămase fără replica.

— L-oi expediat fârc să-mi dei ocazia să-mi spun punctul meu de vedere, dacă vreau să-i văd squ nu? Cum de ai îndrăznit? Ce dreptul crezi co ai, ca să faci ceea ce ai făcut? El venise să mă vodă pe mine, nu pe tine. Ar fi tre’ huit să mă întrebi…

— La ce-ar fi folosit? Te-ar fi supărat din nou. Ai spus că totul s-a terminat şi că n-ai mai putea să te măriţi cu el. A. avut şi el ocazia şi i-a dat cu piciorul.

— Nici măcar nu mi-ai cerut părerea…

— Am făcut ceea ce am considerat că este mai bine pentru tine, i-o tăie Lee. Trase maşina în faţa casei şi se întoarse pentru a o privi… Uită-i pe Porter I Este timpul să-ţi dai seama că nu mai există întoarcere. Ţi-a întors spatele, Scoate-tM din cap!

— Nu-mi da mie ordine!… Paloarea feţei i se schimbase într-o roşeaţă de enervare. Ochii îi erau prea strălucitori din cauza lacrimilor vărsate… Nu ştiu cum ai putut să faci aşa ceva I Nu poţi să hotărăşti în locul meu, pe cine la văd şi pe cine nu. Nu sunt proprietatea ta şi nici nu sunt un copil. Sunt o femeie.

— Discutabil, zise el cu un zâmbet, în care Nataşei i se păru că vede o oarecare cruzime.

Celelalte maşini se apropiau. Lee ieşi afară, înconjură maşina şi veni s-o ajute să coboare. Nataşa se forţa totuşi să zâmbească, dar era un efort foarte mare, aşa că nu se supără deloc când James, după ce-i permise să bea o cupă cu şampanie, îi ordonă să se ducă înapoi în pat.

Mica ieşire o obosise. Adormi devreme, în acea seară, şi visă toată noaptea. Unul dintre vise se transformă într-un coşmar. Se trezi transpirată, tremurând, în camera cufundată în întuneric. Rămase cu ochii larg deschişi, cuprinsă de spaimă. Cineva se mişca în camera şi ea scoase un ţipăt de frică, dar lampa de la capul patului fu aprinsa şi în lumina el văzu figura îngrijorata a lui Lee.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ţipi? Coşmar? Stătea alături de pat, privind-o fix.

Ea stătea în şezut, cu aşternuturile căzute şi era atât de tulburata, că nu-şi mai dădea seama că este în prezenţa unui bărbat, ci în prezenţa reconfortanta a altei fiinţe omeneşti.

— Aşa cred, murmură ea stângaci.

— Despre ce visai?

Ea-şi chinui mintea, cu faţa încurcata, să-şi amintească ceea ce o înfricoşase şi o necăjise atâta. Toate întâmplările din coşmar îi dispăruseră din memorie. Rămăsese doar senzaţia pe care o simţise în vis şi anume aceea de a fi singură şi părăsită.

Spune-mi, o îndemnă Lee, aşezându-se pe patul ei şi luându-i amândouă mâinile îngheţate.

— Nu pot să-mi amintesc.

— Poate că nu vrei să-ţi aminteşti, spuse Lee ciudat, cercetându-i faţa.

— Poate că ai dreptate, fu ea de acord, forţându-se să zâmbească… Mă simt bine acum, spuse ea, dându-şi brusc seama că erau singuri, era noapte şi ea se afla în pat.

Privirile lor se întâlniră. Lee îi zâmbi ironic:

— Nu te poţi opri din tremurat, constată el. Eşti în siguranţă cu mine.

— Nu tremur, îi contrazise ea, văzând privi rea lui sarcastică… Dacă tremur, tremur de t ftQ»

Cămaşa el de noapte era făcută dintr-un ma îeriai roz subţire. Umerii şi o parte a sâniio* erau neacoperiţi. Bretelele subţiri care susţineau corsajul, mai mult scoteau în evidenţa decât să ascundă pielea ei al bă şi mătăsoasă

Ochii lui Lee o măsurau şi ea încercă să-şi tragă mâinile din mâinile lui, pentru a se acoperi cu aşternuturile, dar ei nu-i dădu drumu’ 5$ un zâmbet îi înflori în colţul gurii.

— Îţi stă bine ca gravidă, spuse el. Eşti şi n-ai frumoasă. Pielea a capotat o înfăţişare. «ătâsoasă.

Într-un târziu, îi lăsă mâinile ca să-i atingă umerii, uşor, cu buricele degetelor, urmărind conturui caâd ai pielii. Nataşa stătea nemişcată, ruşinata şi neliniştită, cu genele coborâte şi cu inima bătând de să-i spargă pieptul.

Nu încerca să-i dea mâna ta o parte. Îi simţea privind-o şi nu mişca, cu fiecare nerv din trup încorda fa maximum.

Lee se mişcă pe pat şi ea sari ca arsă. Ei î: orinse privirea nervoasă, cu faţa lui indescifrabilă. Când degetele curioase începură să ai u nece în jos, spre sâni, ea – şi puse mâna instinc tiv ca să-i oprească, dar ei o apucă de încheietură şt, fără un cuvânt, i-o dădu la o parte. E o tresări şi-şi aplecă ochii. Înfricoşată de senzaţiile provocate de aceste degete care-i mângâiau sânii.

— Nu te speiio, şopti Lee răguşit. Num nevoie să te simţi vinovată că: mi doreşti mângâierile. Nu-i aşa că doreşti?

— Nu, răspunse ea în mod automat, forţându-se să pară rece şi furioasa. Nv te doresc.

Mincinoasa, râse el, dar în vocea lui se înţea şi o nota ascunsa de excitare. Crezi că eu nu te simt?

Se apleca înainte, respirând cu greutate şi «a simţi cum gura lui îi atinge gâtul, alunecând senzual peste piele. În tot acest timp, degetele lui seducătoare îi transmiteau senzaţii intense de-a lungul traiectelor nervoase.

Nataşa-şi ţinu respiraţia. Îşi deschise gura pentru a protesta, dar propriul ei mod de o reacţiona era mult prea puternic. Cuvintele de respingere îi muriră pe buze. Ochii i se închiseră şi capul îi căzu pe spate. În timp ce buzele lui îi mângâiau pielea. Trupul ei se «v muie într-un abandon total, împotriva căruia se simţea neajutorată. Propria ei dorinţa, apăruto din subconştient, o copleşise, Io fel ca în primo noapte. Nataşa fusese învăţată de r. opil să reziste tentaţiilor şi propriilor ei slăbiciuni, dar Lee reuşise să-i străpungă operarea, în mod deliberat, şi ea uitase că or rehul să-l opreoscă.

Cum lui se lipi de o ei şi ea se agăţa de el, cu disperare, sărutându-i Iq rândul ei, fâro niciun fel de reţinere. Mono încolăcită după gâtul lui simţea bâta ia rapidă a pulsului sub degete, iar trupul devenise ascultător

în mâinile lui. Înecata în valuri de dorinţa, uitase complet orice alt gând. Mişcările agitate şi înfierbântate ale trupurilor lor deveniră şi mal febrile. Inima lui Lee se auzea bătând ca un ciocan, şi respiraţia îi devenise aproape dureroasă. Deodată, el o dădu la o parte şi sări din pat, trăgând aer cu putere în piept şi uitându-se la ea cu o privire arzătoare.

— Nu putem, zise el cu mâinile spânzurate de-a lungul corpului... Nataşa zăcea tremurând, pierdută în intensitatea senzaţiilor erotice, care o făceau incapabilă să gândească... James mi-a spus c-ar fi periculos, continua el. M-a avertizat să nu mă culc cu tine.

Vorbele avură asupra ei efectul unui duş rece. Furtuna de senzualitate din interiorul ei se potoli, fiind înlocuită de ruşine şi nemulţumire. Îşi întoarse faţa roşie din dreptul privirii gânditoare a lui Lee.

— Nu mă privi aşa! răbufni Lee, cu glasul plin de mânie. N-ai de ce să te simţi ruşinată. Acuma suntem căsătoriţi. Asta te necăjea înainte, nu? Am legalizat, aşa cum părea să ceară mintea ta îngustă, aşa că nu-i – nevoie să te uiţi la mine cu privirea asta acuzatoare. Nimeni n-o să-ţi mai ceara socoteală acum, pentru că îţi dai frâu liber pornirilor. Nu mai sste nevoie să te simţi vinovată.

— Asta crezi că este? întrebă ea cu amărăciune, dându-şi seama că el nu înţelesese.

Faptul că mi-ai pus un inel în deget, nu face din mine proprietatea ta. Asta este doar o problemă formala. Este nevoie de mult mai mult.

— M-ai dorit chiar acuma, o luă Lee peste picior cu o privire plină de ironie. Nu încerca să negi. S-a văzut clar.

Ea se simţi pătrunsă de umilire. Fără îndoială, era adevărat. Nu îndrăznea să se uite la d. Tot ceea ce simţise în braţele lui, se stinsese.

— Nu este adevărat, şopti ea. Nu înţelegi? Credeam că ar trebui să fie un act de dragoste, nu unul de pofte

carnale.

— R N-a fost vorba de pofte carnale, şuieră Lee cu o voce ameninţătoare. Nu mai folosi astfel de cuvinte.

— Ce a fost atunci? întrebă Nataşa stântenită. Cu siguranţă că n-a fost vorba de dragoste, noi nu suntem îndrăgostiţi unul de celălalt.

— A fost… se întrerupse pentru o clipă şi ea-l auzi respirând neregulat… Reluă apoi cu forţă… A fost dorinţă, Nataşa, care este ceva foarte diferit. Tu eşti o fată foarte frumoasă şi eu te doresc. Poftele sunt un cuvânt ce reprerinţă o stare de emoţie urâtă. Nu ştii încă asta? Poftele carnale sunt un fel de ură mascată. Dorinţa este o reacţie normală la frumuseţe.

— A voi ceva nu înseamnă că ai dreptul să iei, şopti Nataşa plină de confuzie.

— Cred. ca acuma eşti foarte tulburata, Nataşa, zise Lee glumind amuzat. Nu ştii încă ce vre! şi nu eşti gata să recunoşti, chiar dacă ctf început să-ţi dai seama. Dacă nu vre! să te ating, n-o să te ating, dar încearcă să nu mai fi atât de nervoasă cu mine. Îmi vine să-ţi fac ceva ca să oi motive adevărate de nervozitate… Nataşa se uita în altă parte, tremurând, pulsul bătându-i cu putere, sub pielea înroşită… Poate dacă ai putea să fii mai relaxată în prezenţa mea, am depăşi aceste momente dezagreabile… Ea-l privi printre gene, cum deschide uşa… Crez» că o să poţi dormi, acum? o întrebă el liniştit

— Do, mulţumesc, răspunse ea, şi el ieşi

Ea rămase zăcând mult timp în cercul de lumină ol veiozei, înainte de a o stinge şi o adormi.

Câteva zile mai târziu, Lee o întrebă brusc dacă ia – a spus ceva părinţilor ei despre căsătorie, Notaşo scutură din cap. N-avusese târla să-şi ia inima în dinţi şi să le spună.

— O să trebuiască să-l’s spui cândva.

Ea fu de acord cu el.

— Ştiu, dar când o s-o fac, o să se repeadă la Londra să vadă ce naiba se petrece.

El zâmbi, cu o uşoară încântare în ochi.

— Eşti ca un struţ. Mai devreme sau mai târsiu tot o să afle despre căsătorie şi despre copil.

— Ştiu.

— N-ai vrea să mă duc până acolo şi să-l văd? se oferi el şi ea fu tenta tă să accepte, clar în final, scutura din cap.

— Este responsabilitatea mea.

Ei dădu din umerii lui largi, urmărind-o gânditor.

— Invită-i să vină aici pentru câteva zile. Trebuie sunt cunosc.

— Dacă ar fi fost o căsătorie adevărată… începu ea şi Lee îşi încrunta sprâncenele într-un o mod ameninţător.

— Este adevărată, se răsti ei. Am certificatul de căsătorie cu care pot să dovedesc. Tu porţi inelul meu de cununie şi aştepţi copilul meu. Cât de adevărat vrei să fie?

Nataşa îl privi surprinsa, cu ochii măriţi:

— Nu son la mine! Ştii. bine ce vreau să spun!

— Nu ştiu, îi zise Lee încordat. Niciodată n-am ştiut ce naiba ai în cap. Cred că nici tu nu ştii. Ca marea majoritate a femeilor, eşti

O persoană total de neînţeles. Mă uit câteodată la tine şi mă întreb ce-o fi în capul a! a

01 tău. Indiferent ce este, rezultatul întrece orice închipuire.

Când şuvoiul de vorbe mânioase se opri, Nataşa trase aer adânc în piept şi spuse pline de indignare:

— Ce-am spus de te-ai înfuriat aşa? Spui că eu depăşesc orice închipuire, dar tu cum crezi că eşti?

El se linişti vizibil şi-i zâmbi cu ochii lui autoritari.

— Îmi pare rău. Sunt un biet bărbat care nu înţelege, asta-l tot şi uneori îmi vine să înnebunesc.

Ea râse.

— Credeam că chiar ai înnebunit I

— Oh, asta n-a fost nimic. Ar trebui să mă vezi când am draci.

— Nu, mulţumesc. De altfel am văzut des –, tul, glumi ea.

Gura lui Lee îşi largi zâmbetul:

— Nu mă provoca, scumpo, pentru că încă n-ai văzut nimic.

Când zâmbea aşa, ea-l plăcea, îl plăcea chiar foarte mult şi simţea o uşoară nerăbdare la gândul de a:! prezenta familiei sale ca pe soţul ei. Ei nu fuseseră chiar foarte impresionaţi de Mike. Îl plăcuseră, este adevărat, dar Nataşa ştia că ei vor fi încântaţi când îl vor cunoaşte pe Lee. În special Lânda, gândi ea, nedisplăcându-i ideea de a vedea faţa neîncrezătoare a surorii ei, la vede rea lui Lee, când îşi va da seama cu cine s-o măritat ea.

Îl privea printre gene, cu pulsul zbătându-i-se la gât. Era foarte chipeş, gâr. de ea Soarele de toamnă îi lumina pometii, dând bronzului o strălucire aparte şi făcând-o pe Nataşa să se întrebe ce ar simţi, pipăindu-i Dacă mariajul lor ar fi fost altceva decât o chestiune de convenienţa ea ar fi putut să-l atingă, să-şi plimbe degetele de-a lungul pometilor obrajilor, să-i simtă mătasea şi căldură pielii.

— Deci o să le scrii odată şi odată? întreba el, iar ea-i urmarea gura, fascinata, amintindu-şi. cum o privise în noaptea în care se întâlniseră, observând din nou senzualitatea exploziva ce se degaja din linia ei... Iar visezi?

De data asta, vocea lui nu mai era furioasă. Se distingea chiar o notă de amuzament. Ea-şi ridică privirea, ce fusese până atunci absorbită în studierea gurii lui şi-i întâlni ochii zâmbitori.

— Da, o să le scriu. Eşti sigur că vei să-i vezi aici?

— Sunt sigur, îi replică el. Eu nu am părinţi şi am fost copil unic. Nu prea am familie şi ne fi fericit să-i cunosc pe

ai tăi.

— Ei sunt extraordinari, exclamă ea şi Lee zâmbi.

— Nu mă aşteptam să aibă» trei capete I

Nataşa râse.

— Voiam să spun…

— Ştiu ce vrei să spui. Vocea lui era blândă M ea-i privi ochii, cercetător.

— Îi iubesc foarte mult, spuse ea cu o voce abia şoptită.

Îşi dădu seama c-ar fi dorit ca ei să-i place lui, voia ca ei să-l plecă. Nu-şi dăduse seamo până acuma cât era de important acest lucru.

El o aproba cu o faţă grava:

— Şi ei te iubesc pe tine?

— Da.

— Nu te frământă, o încurajă el ca şi când i ar fi citit gândurile. O să fie totul bine, Dacă te iubesc, o să te înţeleagă şi o să te ierte.

Când se aşeza să scrie scrisoarea, ea se întrebă dacă el are dreptate. Familia ei o va înţelege şi o va ierta? îi trebuiră ore întregi ca să pună totul pe hârtie. Potul era plin de cocoloaşe de hârtie, în momentul în care ea – reuşise să explice totul, în felul ei cinstit. Bineînţeles că nu intrase în detalii şi nu explicase mersul exact al evenimentelor. Fusese prea preocupată de a redq părinţilor situaţia prezenta şi motivele pentru care se măritase fără a-i anunţa.

Lee intrd ceva moi târziu şi văzu cocolooşele de hârtie:

— A fost greu?

Nataşa se strâmbă, buzele ei rozalii înereţindu-se.

— N-a fost uşor.

— Dar acum pot s-o pun la poştă, nu-i aşa? întreba el luând scrisoarea şi cântărind-o în palmă.

— Da, răspunse Nataşa, poţi s-o expediez!... Cu cât va ajunge mai repede, cu atât moi bine, îşi spuse e o Era foarte nervoasa Io gândul că părinţii vor căii ceea ce le scrisese.

Dge-3 Lee n-or expedia scrisoarea, ea ar rupe-o. Regreta că n-a rupt-o, dar apoi îşi zise e ar fi fost o atitudine laşă... Expedâaz-o, spuse ea răguşit şi Lee o privi pătrunzător, se aplecă peste ea şi o sărută pe frunte ca şi cum ar fi fost un copil.

Fusese un sărut liniştitor şi blând, fârâni mic semnificativ în ei Nataşa îi zâmbi ruşinata şi e! se întoarse şi ieşi

CAPITOLUL X

James se întoarse spre ea, cu soarele strălucindu-i în pâr, şi o întrebă grijuliu:

— Ţi-ar place să te dai jos din pat pentru o oră, zilnic?

Ideea o încântase şi figura i se luminase, iar el râse văzându-i expresia.

— Da, te rog, chiar aş putea?

— Dacă te comporţi bine, spuse el cu vocea aceea uşor dojenitoare, pe care o întrebuinţa când făcea pe doctorul. Poţi să te îmbraci şi să stai într-un fotoliu, jos, la parter, un ceas pe zi. Dacă nu vor apare niciun fel de complicaţii, o să mărim durata.

— Mulţumesc, zise e o cu răsuflarea tăiată ca şi cum i s-ar fi făcut un cadou frumos şi lames o privi amuzat... Era un tânăr amabil, uşor ocrotitor uneori, şi o trata pe Nataşa de parcă ar fi fost mai mult copil decât femeie, dar ei nu-i păsa... M-am săturat de stat înnat, se plânse ea şi el o aprobă.

— Cred că te-ai săturat.

— Este aşa de plicticos.

— Îmi imaginez, fu el de acord. Totuşi, câteodată mi-

aş dori şi eu un pic de stat în pat. Arareori am norocul să stau în pat, şi asta doar noaptea.

— Tragic, glumi Lee, intrând în cameră şi zâmbindu-i prietenului său. Mi se rupe sufletul pentru tine.

— Măgarule, ÎI gratula James strâmbându-se la el. Muncesc peste puteri şi uite de ce mulţumiri am parte I Nu ştiu de ce mal fac treaba asta.

— Eşti un sfânt, zise Lee. De ce eşti atât de modest şi nu recunoşti?

— Să-ţi aminteşti şi tu, Notaşo, numai o oră şi fără emoţii… Se uită în direcţia lui Lee, De niciun fel, adaugă el cu guro încreţită.

— Sadicule, râse Lee, dar chiar dacă râsese, pe faţa lui se vedea o oarecare severitate, după plecarea lui James.

Nataşa ştia că faţa îi este roşie. Mica investigaţie pe care i-o făcuse James o făcuse să se simtă uşor jenată şi privirea severă o lui Lee nu-i micşora starea se nelinişte. Pentru a-şi masca tulburarea, începu să vorbească repede.

— Ge crezi c-a spus James? Mi-a dat voie să mă dau jos din pat o oro şi să stau într-un fotoliu.

— Splendid, zise Lee cu căldură, zâmbindu-i. Este clar, cura de odihna pe care ţi-a recomandat-o îşi face efectul. Te-ai mai colora* şi Io faţa în ultimele zile;

— Mă plictisisem în pat. O să fie grozav se merg jos şi să mă simt din nou normala.

— Eu niciodată nu m-am plictisit în pot, glumi Lee privind-o printre gene.

— Ea se prefăcu că nu înţelege, încercând să-şi reprime orice senzaţie pe care i-o provocau aceşti ochi verzi.

— Nu te duci azi la lucru?

— Mi-om luat o zi liberd, îi zise el. Ăsta este lucrul cel mai grozav când eşti şei Nu te bate nimeni la cap şi faci ce

vrei… O privi, cu mâinile băgate în buzunare… Ar trebui să încerci şi tu câteodată. Nu te mai comporta ca un iepuraş fricos şi fă ceea ce vrei.

Nataşa îl văzu strălucirea ochilor acoperii de gene şi-şi dădu seama că amuzamentul lui ascundea altceva. Lee încerca s-o facă se reacţioneze într-un anume fel şi ea era hotărâtă să nuri dea satisfacţie.

— Vreau să mă sco! şi să cobe-i pentru o oro, se prefecu e e că nu înţelege aluzia.

E! dădu din umeri.

— Bine.

Îi întinse halatul de caso şi dădu la e porte cuvertura. Nataşa îşi scoase picioarele afară din pat şi se ridică în picioare, clătinându-se uşor când îşi simţi tălpile pe podea. Lee o cupiinse cu braţul şi ea simţi cum îi plesnesc plămânii şi o doare pieptul când inspira profund. Îşi feri faţa. dar el o studia indeap oape, dându-şi seama cât este de tulburata.

Ei voia să-i smulgă o mărturisire, pe care ea nu voia s-o facă. De câte ori era pe cale să-şi dea seama de ceea ce voia Lee de la ea, refuza să se mai gândească, înfricoşată să-şi mărturisească chiar ei însăşi. Ştia că-i dăduse tot ceea ce vrusese, în acea noapte, în care se întâlniseră, şi Lee voia ca ea să continue. să-i dea acea emoţie fără nume, ace* răspuns senzual, de care Nataşa se simţea atât de ruşinată şi atât de vinovată.

Vinovăţia o chinuia ori de câte ori îşi amintea ceea ce simţise. Lee fusese furios şi-i spusese să nu întrebuinţeze cuvinte urâte, dar „poftă carnală” fusese denumirea exactă a ceea ce simţise ea, pentru că în acea noapte nu era îndrăgostită de el. Îl iubea pe Mike atunci. În timp ce stătea în fotoliu! adânc de lângă fereastră, avu un uşor şoc când îşi dădu seama. Îl iubise pe Milce, dar asta fusese odată. Acum nu-l mai iubea. Nici măcar nu-şi dăduse seama cum murise dragostea; treptat, sentimentul se

spulberase. Era ceva dureros în a recunoaşte asta. Absenţa lui Mike îi diminuase dragostea pentru el şi-i ridicase o serie de întrebări despre dragoste. Dacă ea-l iubise pe Mike numai când fusese în preajmă, atunci asta fusese o dragoste adevărată?

— La ce dracu' te mai gândeşti? întrebă Lee iritat, şi ea-l privi surprinsă, cu ochi uimiţi.

— Mă gândeam! îmi pare rău.

— Asta nu-i un răspuns, mormăi el. Dar tu niciodată nu răspunzi, nu-i aşa? Vreau să zic, nu răspunzi la întrebâri. Ocoleşti răspunsurile mai mult decât oricine. N-am ci o fărâmă de nerv, Nataşa… întrebarea lui fusese plină de nemulţumire şi ea se cutremura, încruntându-se… Oh, se pare că ai capotat ceva curaj, continua el… Te ascunzi de tine însăţi pentru a nu în Tunta lucrurile când ştii că trebuie, aşa cum ar trebui de exemplu să le spui şi părinţilor tăi adevărul. Dar tu trebuie să fii forţate ca să priveşti adevărul în faţă, nu-i aşa? D" fapt, laşitatea ta este înnebunitoare.

Obrajii ei erau roşii.

— Chiar aşa?

Se simţea jignită şi supărată, dar refuza să-i facă jocul. Îşi dădea seama de ce încearcă să o provoace şi nu voia să cacă în cursă.

— Ai fost condiţionată, îi zise el încordat.

— Eu? Presupun că toţi suntem, ripostă Nataşa uşor. Într-un fel sau altul, în special femeile. Suntem crescute şi ni se bagă în cap că femeile sunt aşa sau aşa şi nu trebuie să îccă decât asta sau aia. Nimeni nu ne lase să creştem şi să descoperim singure. Începem să fim condiţionate chiar din leagăn.

— Vorbim despre lucruri diferite, spuse Lee iritat. Te simţi vinovată din cauza celor întâmplate între noi, nu-i aşa? Asta este greşit la tine. De câte ori te privesc, o vând pe faţa ta. Porţi în spinare o mare doză de vinovăţie şi nici

măcar nu încerci să te debarasezi de ea. Parcă ţi-ar face pââcere s-o duci.

— Nu-mi place, ripostă ea în cele din urmă, cu ochii furioşi. Mi-aş dori să pot uita.

— Deci, recunoşti ce simţi, zise Lee cu amară satisfacţie. Cel puţin, înseamnă ceva.

— Dar n-am negat niciodată asta. Da, mă simt vinovată. Asta încerci să mă faci să spun? Bine, mă simt vinovată, vinovată, vinovată.

Vocea i se ridicase şi cuvintele umpluseră încăperea. Auzindu-se, Nataşa simţi cât se face rău din cauza emoţiei de necontrolat ce răzbâiea din e! e. Îşi! închise gura, înghiţind cu greutate şi-şi înlătură privirea din faţa lui.

— Te-am mai întrebat o dată şi n-am primit un răspuns spusfâcâtor. Lee o privea drept în faţă, forţând-o să se uite la el… Te simţi vinovată din cauza lui Porter? Sau pentru că creze că nu a fost bine să te culci cu mine?

— Ce diferenţa ar fi? întreba ea şovăitoare.

— O mare diferenţă, îi explica Lee. Dacă be simţi vinovată din cauza lui Porter, aş putea înţelege, dar dacă te dispreţuleşti din cauză că av-ai vrut, lucrurile se schimba.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. murmură Nataşa.

— Ştiu că nu vrei. – încerc! să eviţi subiectul, de fiecare dată când îi aduc în discuţie.

— Atunci de ce nu mă laşi în pace? se râţc-i ea, tremurând.

— Nu pot, de aceea, o privi ei pătrunzător. Trebuie să ştiu. Dacă n-are nimic de o face cu ceea ce simţi faţa de Porter…

— Bineînţeles co are, îl întrerupse e o, pentru că îi era frica de sfârşitul acelei fraze, de altfel nu ştia prea bine de ce era atât de înfricoşată de ceea ce urma el să spună… L-am iubit pe Mike.

— Dar niciodată nu te-ai culcat cu el, spuse Lee cu rapiditate şi ea simţi cum i se opreşte inima în loc.

Îşi îndrepta privirea departe de ochi) în care o urmăreau.

Lee aştepta. Apoi, zise:

— Te-oi culcat? întrebă pe un ton încordat... N ataş a îşi ţinea ochii în jos... Atunci de cek Nataşa? întrebă Lee. Tonul lui devenise moi blând şi glumeţ. De ce nu l-ai lăsat să se culce cu tine? Dacă erai înnebunită după el şi plonificoserăţi să vă căsătoriţi curând...

— Am preferat să aştept...

El râse şi ea se înroşi şi mai tare.

— Foarte neconvingător. Vocea lui era şoptită. Şi pariez că n-oi avut insomnii din cauza asta, nu-i aşa? Chiar dacă urma să te măriţi cu el, nu mureai de dorul de a face dragoste cu el. Erai pregătită să aştepţi mult şi bine Nu erai grăbită, oşa-i? Nu prea te interesa. de fapt.

— Nu discut cu tine despre relaţia mea cu Mike I

Ar fi vrut să se ridice şi să plece, dar se temea că n-o vor ţine picioarele. Tremura şi-şi simţea genunchii moi.

— Nu-i aşa că am ghicit? Nu-l doreai pe Porter în modul acesta.

Era furioasa pe e! că forţa discuţia şi refuza să răspundă la întrebări de genul acestora, pentru că erau prea periculoase.

Lee aşteptă până când îşi dădu seama că ea n-are de gând să-i răspundă. Spuse pe un ton sever:

— Să lăsăm discuţia deschisă. Ai nişte noţiuni foarte ciudate despre dragoste şi sex. Ţi-ai spus cât iubeşti pe Porter şi te hotărâseşi să te căsătoreşti cu el şi să-ţi petreci tot restul vieţii alături de el, fără a fi, totuşi, atrasă de el din punct de vedere sexual.

— N-ai niciun drept să spui asta! Ce te face să crezi că eşti expert în astfel de probleme? Nataşa devenise

incoerentă.

— Faptele vorbesc. Te-ai întâlnit cu Porter vreme de luni de zile, ai pretins că eşti îndrăgostită de el, dar nu l-ai lăsat niciodată să te atingă, cu excepţia câtorva sărutări sporadice. Totuşi, în câteva ore de la întâlnirea cu mine, ne-am trezit amândoi în pat… Ea-şi acoperi faţa cu mâinile, pentru a-şi ascunde roşeaţa, dar Lee se aplecă şi-i îndepărtă mâinile cu degete necruţătoare… Nu te ascunde Acesta este purul adevăr şi cu cât mai repede o să-l recunoşti, cu atât va fi mai înţelept pentru tine.

— Complici totul, se burzului ea şi el clătină din cap, cu ochii fixaţi asupra ei.

— Te-am dorit din prima clipa în care te-am văzut şi tu ai simţit la fel. Sunt sigur că dacă ai fi fost mai zdravână, n-ai fi recunoscut niciodată, nici faţa de tine însăţi, dar erai pe jumătate beata şi sistemul tău de autoapârare cedase.

— Nu-mi mai aminti, bombăni ea. Crezi că sunt mândră de asta?

— Observ că nu eşti, spuse Lee. Te simţi foarte vinovată.

— Dacă ştii asta, de ce mă tot împungi? întrebă ea mâhnită.

— Ca să aflu adevărul. Trebuie să-l aflam până la urmă, nu crezi? Cel puţin, ai recunoscut că nu erai chiar îndrăgostită de Porter.

— N-am spus asta!

— N-ai fost îndrăgostită, este foarte clar. Dacă l-ai fi iubit din tot sufletul, l-ai fi dorit… şi tu nu l-ai dorit… Lee făcu o pauză şi ea-l auzi răsuflând adânc… M-ai dorit pe mine, spuse el răguşit şi ea se scutură ca o frunză, la auzul vocii lui… Insistenţa lui o condusese în final, la adevăr, Nataşo fiind obligată să recunoască faţă de ea însâşi, că dacă nu l-ar fi dorit, ar fi putut face orice ca să-l împiedice… Eşti ruşinate, dar exact aşa ai simţit, spuse

Lee, dar ea abio îl auzi, obsedată de adevărul cu care el tocmai o confruntase.

Era îndrăgostită de el. Nu ştiuse ce i se întâmplase în acea noapte. Îl privise în ochii lui verzi, îl văzuse extraordinara virilitate şi fără să-şi dea seama, răspunsese invitaţiei cu nerăbdare, ca orice femeie în locul ei.

În acea noapte, răspunsul fizic fusese complet Sângele ei îi arătase ceea ce mintea refuza să recunoască. Trupul îi dictase toate acţiunile şi ea se topise în braţele lui, într-un abandon total, fără a-i mai pasa de ziua de mâine. Chiar de atunci, conştiinţa o mustrase pentru că se lăsase prada dorinţei şi ea se simţise prea vinovată ca să-şi dea seama că, de fapt, dorinţa sexuală este primul semn al unei mari atracţii.

— Într-o zi, o să trebuiască să recunoşti asta, zise Lee liniştit, urmărindu-i expresia feţei… Ea n-avea de gând să-i destăinuie ceea ce gândeşte… încetează să te mai simţi vinovată şi încetează să mă mai urăşti, o sfătui Lee.

— Nu te urăsc, şopti ea şi-l simţi cum se apropie de ea, dar se opri brusc, fiindcă sunetul telefonului îi făcu pe amândoi să tresară.

Lee înjură în surdina. Se întoarse şi se îndrepta către uşă. Îl auzi cum ridica receptorul şi ţârâitul enervant se opreşte.

— Alo? Oh, Laura, exclamă el şi Nataşa-şi închise ochii simţind un ghimpe în suflet.

O uitase pe Laura Brennan. Le uitase pe toate celelalte femei care trecuseră prin viaţa lui. Putea el să fie primul bărbat faţa de care ea simţise ceea ce simţise, dar ştia că expetion [a sexLK? lă a lui Lee era cu mult prea mare. Pentru el, ea nu însemna acelaşi lucru. El vedea lucrurile diferit.

Lee râdea de ceva.

— Este formidabil, dragă! îl auzi ea spunând şi-şi muşcă buzele.

Nataşa mai învăţase câte ceva despre atitudinea faţă de sex, de când lucrase în agenţia de publicitate. Observase cu neplăcere cum Nigel se învârtea printre femei frumoase ca şi cum ar fi fost obiecte de consum. Fete ca Son ia Warren priveau totul în felul lor. bucurându-se de libertatea sexuală la fel ca şi bărbaţil, dar Nataşa nu putea privi lucrurile Io fel. De aceea se simţea atât de vinovată din cauza lui Lee. Culcându-se cu el, fusese un şoc extraordinar pentru conştiinţa ei. Se dispreţuia pentru acest fapt. Chiar şi acum, când îşi dăduse seama cât iubeşte, nu putea să se ierte, deoarece ştia că Lee n-o iubeşte, Lee o dorea, l-o spusese clar şi chiar dacă nu l-ar fi spus-o, se observa din modul în care o privea, ori de câte ori rămâneau singuri.

Dar Lee dorise şi alte femei şi le avusese, ca apoi să le uite, Nataşa refuza să-l lase s-o adauge pe o listă lungă. Chiar dacă el accepta această atitudine asupra sexului, care era caracteristica unei societăţi de consum, Nataşa nu putea: însemna ca valoarea unei fiinţe omeneşti, sau a vieţii însăşi să fie foarte scăzută. Nataşa nu suporta să fie confundată cu o plăcere de o clipă, satisfăcătoare pe moment, dar uitată o oră mai târziu.

Nu asta dorea de la viaţă. S-ar fi simţit întotdeauna vinovată şi nemulţumită. Ar fi fost şi mai rău dacă l-ar fi lăsat pe Lee s-o seducă şi s-o facă să-i răspundă din nou.

Auzi uşa de la intrare. deschizându-se şi apoi închizându-se. Vocea lui Lucy ciripi în hol. Lee puse jos receptorul şi Nataşa o auzi pe Lucy trăncănind despre preţul portocalelor. Lee părea indiferent, dar Lucy continua să vorbească. Ea intră în încăpere şi se uită la Nataşa, zâmbind uşor.

— Asta înseamnă că eşti mai bine, se arătă Lucy încântată. Este o veste bună.

— Trebuie să ies, – îi zise Lee, aruncânduri o privire gânditoare. Mă întorc după-amiază. Să te ajut să te urci în

pat? A trecut aproape o oră.

— Da, nu trebuie să depăşim măsura, aprobă Lucy, sărind s-o ajute pe Nataşa să se ridice din fotoliu. Du-te, Lee, dacă trebuie să pleci. O s-o ajut eu pe Nataşa să urce scările

El ezită, apoi dădu din cap şi ieşi. Nataşa auzi zgomotul motorului şi apoi scrâşnetul cau ciucurilor, în timp ce maşina o lua din loc.

— Hai, păpuşă, o invită Lucy, cu o mână pe mijlocul ei.

În timp ce traversau holul se auzi sonerie de la intrare şi Lucy plescăi din limbo iritată.

— Cine naiba o mai fi?… O aşează pe Nataşa pe un scaun din hol… Stai aici până mă duc să văd cine este, se grăbi ea către uşă.

Nataşa se uita la carpetă, cu capul plecat, urmărind petele de umbră şi lumină ale soarelui de toamnă, când se deschise uşa.

— Da? întrebă Lucy pe cel care sunase şi Nataşa îşi întoarse capul, recunoscând vocea care răspunsese.

— Aş vrea să vorbesc cu… vocea se opri.

Nataşa se ridicase în picioare, ţinându-se de spătarul fotoliului pentru a nu cădea jes.

Lucy se uită surprinsă la faţa ei palidă şi uluită. Nataşa, încremenită, îl privea pe Mike, cu mintea prea confuză pentru a putea gândi clar. Mike se mişcă şi Lucy se dădu înapoi instinctiv, lăsându-l să intre în casă. Nataşa nu putea articula niciun cuvânt.

— Bună, Nataşa, spuse Mike răguşit, uitând. i se la ea cu o privire încurcată.

— Bună. Vocea ei era nefirească.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise el uilundu-se în direcţia lui Lucy.

— Tocmai o duceam în pat, îi spuse Lucy, în glas

simţindu-i-se o notă de suspiciune. Ea îşi dăduse seama de tensiunea dintre ei şi să i mea de un scandal.

— N-o să dureze mai mult de un minut, se uilu Mike la Nataşa cu ochi rugători.

Ta stătea în picioare, tremurând uşor.

— Bine, spuse ea îndreptându-se spre salon, mi incita de Lucy.

— Nu cred… începu Lucy, dar N-otaşo îi replica liniştita:

— N-o să dureze mult, Lucy, promit

Lucy o privi cu buzele ţuguiate a dezaprobare, dar apoi dădu din cap.

— Dacă spui aşa… în continuare, ea ezita.

Nataşa îl spuse:

— O să te chemam când o să plece Mike.

Lucy scoase un zgomot de nemulţumire şi ieşi, trântind uşa cu putere.

Nataşa se aşează, invitându-l:

— Stai jos, Mike.

El se uită împrejur, olese un scaun şi-l mulo uşor, aşa încât să fie mai aproape de ea. Nev toşa îl privea cu un sentiment ciudat de neîncredere. Era straniu să-l vadă din nou. Trecuseră doar câteva luni de când se întâlniseră ultima dotă şi totuşi, se întâmplaseră atât de multe lucruri…

El arata ca întotdeauna, cu toate astea porea diferit, însă diferenţa era în ea, nu în Mike. Acum îl vedea în alt fel, pentru că simţea altfel. Părul lui şaten, ochii căprui, culoarea lui sdnâtoasă erau aceleaşi. Era îmbrăcat cu un sacou de tweed şi o pereche de pantaloni maro. Stătea jos, cu mâinile pe genunchi şi o privea cu un zâmbet stânjenit

— Ce mai foci?

— Sine, rospunse ea, deşi în acest moment nu se simţea aşa.

Nataşa sa simţea foarte bizar. Era ca şi cum s-ar fi uitat într-un caleidoscop, pe partea greşită.

— Am încercat să te văd de câteva ori, bâigui el uitându-se spre uşă cu o, faţă ursuză, dar Farrell nu m-a lăsat… Ea-şi aplecă privirea încercând să pară calmă… Am sunat şi le-am căutat, dar n-am dat peste tine. Nu mi-ai răspuns la scrisori.

— Scrisori? Nataşa îl privi cu surprindere.

Gura lui Mike se încreţi.

— Nu ţi le-a arătat? Aveam o bănuială că n-o să ţi le arate. Nataşa stătea nemişcata în scaun. Lee îi oprise scristirile de la Mike? Cum îndrăznise? începu să fiarbă de mânie câr. d realiza acest lucru. Cum putuse el să facă un astfel de lucru? Credea cumva că este proprietatea lui?… M-am tot învârtit prin magazinul de peste drum, îi explică Mike şi ea-l privi neîncrezătoare… La început au fost suspicioşi. dar apoi le-am explicat că sunt defectiv particular şi urmăresc pe cineva, ceea ce i-a făcut foarte curioşi, motiv pentru care nu m-au moi dat afară din magazin.

— De ce te învârteai pe aici? se miră Nataşa cu faţa plină de curiozitate.

— Trebuia să te văd, şi aşteptam ca farrell să fie plecat, explică Mike.

— Oh. răsuflă Nuteşa. Era clar că el se repezise aici în momentul când îl văzuse pe Lee i» ştiind… De ce trebuia să mă vezi? întrebă ea

Nu-ţi dai seama că nu mai are niciun sens, Mike?

— Trebuia, zise Mike cu o voce aspra. Vezi tu, i-am scris fratelui meu şi i-am spus ce mi-ai povestit despre maică-mea… Ochii Nataşei se rotunjiră şi ea răsuflă adânc. Mike o privea cu o expresie nenorocită… Kenneth nu este un mare scriitor de epistole. La început nu mi-a răspuns. Când a făcut-o, i-am citit scrisoarea de trei ori pentru că nu-mi venea să-mi cred ochilor… El îşi trecu mâna prin

păr, într-un gest pe care ea îl cunoştea… Cred că ghiceşti ce-mi scria, murmură el… Ai avut dreptate în legătură cu nevasta lui şi cu motivul pentru care stă în Australia. Am fost profund tulburat. Te-am cântat la tine acasă şi am descoperit că locuinţa fusese închiriată altcuiva. Asta m-a tulburat şi mai tare. M-am dus la tine la serviciu şi Herries mi-a spus câte măriţi. Trebuia să vin să te vând, dar trebuia mai întâi să mă gândesc. M-am întors acasă şi… se întrerupse, înghiţind cu greutate… M-am certat cu mama mea.

Nataşa îl urmărea cu o privire compătimitoare.

— Îmi pare rău, spuse ea cu blândeţe.

Trebuie să fi fost greu pentru el. Mike se schimbase. Părea mai bătrân, mai dur, moagresiv.

— Am avut o scenă îngrozitoare, spuse Mike cu buzele subţiate… La început a plâns, apoi s-a a ratat supărată, dar în final… se întrerupse şi-şi trecu mâna peste faţă, ca pentru a-şi alunga amintirile… Ei, bine, acum ştiu că nu vorbeai aiurea. Îmi pare rău, Nataşa. Am stricat tot ceea ce a fost între noi, nu-i aşa?

— Nu eşti de condamnat, zise ea. Ai crezut-o pe ea, pentru că era mama ta. Eu mi-am dat seama. A fost un lucru firesc.

El râse cu amărăciune.

— Niciodată nu mi-am închipuit că vrea să ne despartă. Trebuie să fi fost orb şi prost. Nici acum nu-mi vine să cred… Se uită rugător la ea… Trebuie să te fi rănit îngrozitor. Trebuia să vin şi să te văd, să încerc să-mi cer scuze.

Ea zâmbi.

— A fost drăguţ din partea ta.

— Am venit în ajunul nunţii tale, spuse Mike cu o privire încruntată… Nataşa îşi aminti cu repeziciune… Deci de asta venise el! Oare îi spusese lui Lee?… Ştiam că trebuie să te vând înainte de a fi prea târziu, îi explică

Mike… Voiam să-ţi cer să-mi mai acorzi o şansă. A fost greşeala mea că ne-am certat în acea zi şi că l-ai întâlnit pe Farrell. Venisem să te rog să te măriţi cu mine, în loc de el, dar Farrell nu m-a lăsat să te vând. M-a dat afară cu forţa. Eram atât de prăbuşit, că m-am plimbat puţin ca să mă răcoresc, intenţionând să mă întorc, dar când am revenit, n-a mai răspuns nimeni şi mi-am dat seama că este prea târziu.

Ea dădu din cap cu gravitate.

În Am plecat să ne căsătorim imediat dupo ce tu şi Lee aţi avut scandalul.

Mike o privi pătrunzător.

— Ai auzit? Ştiai că sunt aici Ea aprobd din cap… Şi n-ai vrut să mă vezi, zise Mike rar. Înseamnă că el o avut dreptate.

— Dreptate? întreba ea plină de nelinişte

Oare ce-i spusese Lee?

Auzi afara nişte cauciucuri care scârţâiai», apoi o portiera trântita şi paşi grăbiţi pe trotuar. Mike statea în scaunul lui, privind spre uşă cu o figura neliniştita şi agresivă. Dacă ai fi fost bine dispusa, ar fi găsit comică expresia ui Mike, dar în stareţi în care se afla, m> găseo nimic nostim în aceasta figură alarmată.

Lee intra în camera ca un uragan. Statura Iu» înalta vibra de enervare, iar ochii lui azvârleau priviri ucigătoare.

Mike se ridica din scaun să-l întâmpine, într-o poziţie de lupta, dar în timp ce Lee îl privea, cu – gura crispata? într-un rânjet fioros, Nataşa zise cu răceala:

— Cum de-ai îndrăznit să nu-mi dai scrisorile de la Mike? Cum de ai refuzat să-l laşi ce Mike să-mi vorbească? Cum ai închezmt?

Lee nu-şi lua ochii de la Mike. Trupul lui încordat era ameninţător.

— Ei nu ţi-a făcut nimic altceva decât râu, scrâşni e!

din dinţi… Ce s-or fi întâmplat dacă l-aş fi fâsat să te vadă în acea dimineaţa? Te-ar fi necăjit din nou, iar tu te-ai fi măritat totuşi cu mine, aşa că, la ce bun să te fi văzut? Ţi-ar fi provocat doar dureri de cap. N-am de gând să-l las să se apropie de tine… Ea începu să vorbească furioasă şi el o fulgeră cu privirea ochilor lui verzi… Nu mă face să-mi ies din fire, Nataşa, pentru că, deşi sunt un bărbat răbdător, acuma nu sunt într-o stare de spirit tocmai bună.

— Răbdător I se îneca ea. Tu?

— Iaci din gură şi lasă-mo să termin cu asta, spuse Lee scurt… Se întoarse spre Mike… Dacă ai vreo fărâmă de bun simţ, şterge-o şi nu mai apărea pe aici. S-a terminat. Ea este a mea. Ai avut şansa ta şi l-oi dat cu piciorul şi în această lume, n-o s-o mai. ai vreodată.

Mike se uită în ochii lui Lee câteva clipe apoi, cu o faţă pe care se oglindeau sentimente contradictorii, se îndreptă uşor spre uşa şi ieşi. Nataşa auzi uşa de la intrare inchizondu-se în urma lui.

Umerii lui Lee se relaxară, enervarea părăsindu-l. Îşi duse mâna la cravata şi şi-o desfăcu. Nataşa îl privea furioasă.

— Cum ai putut să faci una ca asta? Aveam dreptul să văd scrisorile lui Mike şi să-mi foc propria mea părere în legătură cu ceea ce <iveom de făcut. De ce ai făcut asta?

— Ţi-am spus de ce, o informă Lee cu răfuia. Am făcut-o în propriul tău interes.

— Interesul meu? Vocea ei era ironică.

— Ştiam că n-ai fi fost fericită cu el, zise I

— De unde ştiai tu asta? Cum îndrăzneşti să-mi impui să-mi trăiesc viaţa după cum vrei tu?

— Nu l-ai iubit, niciodată nu l-ai iubit, ci doar aşa ai crezut, îi preciză Lee, cu calmul cu care ar fi discutat despre vreme.

Ea simţi că i se opreşte respiraţia din cauza jignirii.

— Ştii mai bine decât mine, ceea ce simt eu? Nu-mi este permis să ştiu ce vreau, ce gândesc? Îmi cunoşti sentimentele mai bine decât mi le cunosc eu?

— Da, îi replică el, trecându-şi o mâna prin părul negru şi des, cu un zâmbet brusc în colţul gurii... Da, Nataşa, ştiu... Dintr-odată, ea deveni foarte nervoasă. Inima i se opri în loc pentru câteva clipe, respiraţia i se acceleră şi deveni jenanta şi ea nu-i mai putu înfrunta privirea ironica, trebuind să-şi întoarcă ochii, îşi deschise buzele, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Înghiţi cu greu, tremurând... Şi când o să fii gata să recunoşti ceea ce simţi, o să discutăm din nou, conchise Lee sec, părăsind încăperea.

CAPITOLUL XI

Era pe jumătate adormita când, câteva zile mai târziu, Lee Intra în camera şi trase draperiile, lăsând ca o rază palida de lumina să-i cadă pe faţa somnoroasa. Nataşa clipi, începu să se ridice în şezut, apoi se lăsă să cadă la loc, privindu-l suspicioasa. El veni lângă e o şi-i puse o ceaşcă cu ceai pe noptiera.

— Ai dormit bine?

— Da, mulţumesc, răspunse ea slab şi ullându-se la el cu o cuta între sprâncene.

— Ai o scrisoare, o anunţă el întinzându-i un plic... Nataşa o privi câteva clipe fără s-o apuce şi simţi cum o trece un fior... Este de la părinţii tăi, spuse Lee fără a mai fi fost necesar să precizeze, deoarece ea ştia de ce îi adusese ei plicul; ştampila era din ţinutul de unde locuia familia ei. Nataşa recunoscuse scrisul tatălui ei. Lee îi zâmbi înţelegător... Deschide-o şi vezi despre ce este vorba, zise el blând.

Ea apucă plicul şi-l deschise cu degete treimi mii de Hârtia albastră foşnea atunci când scoase scrisoarea. Citi foarte repede conţinutuf, în timp ce Lee îi privea faţa palida, Ea – i întinse scrisoarea şi e! o privi nedumerii

— Citeşte-o, spuse ea cu o voce răguşită.

El o lud. citi şi apoi se uita la ea cu tandreţe:

— Este o scrisoare frumoasă. Felicitări.

Ochit Nataşei se rotunjiră de mirare.

— Felicitări? Pentru ce? întreba ea pe jumătate revoltată.

— Că ai astfel de părinţi, o lămuri Lee, De fapt mă gândeam că aşa trebuie să fie.

— Te gândeai? Nedumerirea ei crescu. De ce?

— Trebuia să fi provenit de undeva, spuse el enigmatic.

Nataşa zâmbi.

— Presupun că toţi provin de undeva, da? asta nu explică…

— Tu vezi întotdeauna lucrurile numai în alb şi negru, zise el sec. Nu te gândeşti că tonurile intermediare sunt mai frecvente în viaţă… Privi ceaşca de pe noptieră… Bea-ţi ceaiul cât este fierbinte.

Ceaiul era călduţ, dar ea îl bău, privindu-l peste marginea ceştii.

— Am să-i spun lui Lucy că ei vor sosi în următorul weekend… apoi Lee adăugă: Sper c-am ghicit că Linda este sora ta?

Ea făcu din cap, aprobându-l:

— Nu este menţionat numele lui Jack, deci presupun că vor veni numai părinţii mei şi cu Linda.

Simţi cum i se strânge stomacul ia gândul de a se afla faţă în faţă cu părinţii ei şi paloareo îi crescu.

Lee îşi puse mâna peste mâinile ei şi căldura lor o reconforta.

— Nu-ţi face griji. O să fie bine.

— Cum poţi să spui asta? întreba ea, trecându-şi o mână peste ochii umezi… Nu-i cunoşti. O să fie dezamăgiţi din cauza mea. Nu mă aşteptam să fie furioşi, dar ştiu că *o*

să he foarte trişti.

— Este o scrisoare frumoaso şi plină de dragoste, o încurajă Lee cu fruntea încruntata.

— Sigur că aşa este, nici nu mă aşteptam ia altceva, izbucni Nataşa iritata. Ştiu ce simt ei.

— Nataşa, este timpul să-ţi doi seama că eşti o fiinţa omenească şi că oamenii nu sunt perfecţi. Toţi suntem slabi şi facem greşeli., iar uneori intram în încurcături. Ai pretenţii prea mari de in tine şi de la cei din jur. Eşti prea sensibilă. Te necăjeşti prea mult şi lei viaţa prea în serios… Lee se apropie şi mai tare, privind-o intens… Ai un sol de disperare, câteodată. care mă îngrijorează. James o diagnosticai exact când a spus că suferi de instabilitate

Ea râse furioasă.

— Vrei să spui că nu sunt în toate minţile?

— Bineînţeles că nu asta vreau să spun… gura lui Lee se încreţi… Eşti ca un cal pursânge Poţi să-ţi aduni tot curajul ca să treci peste un obstacol, dar te consumi prea mult în tine. Relaxează-te, ia-o mai încet, nu lua viaţa ca pe o luptă necruţătoare.

Ea-l privi nesigură.

— Nu ştiam că sunt aşa.

El zâmbi.

— Eşti foarte reţinuta şi delicata. De asta stai în pat, de asta o să mai stai încă mult timp… Calmează-te!

— O să încerc, promise ea şi el îşi apropie de obrazul ei unul din degetele sale lungi, mângâierea lui făcând-o să se înfioare şi să-şi plece ochii.

Lee se ridică în picioare.

— Trebuie să mă duc la muncă. Azi am o grămadă de treburi de rezolvat… îşi îndepărtă o şuviţă de păr negru de pe frunte… Roate o să mă întorc târziu. Nu sta aici toată ziua, frământându-te.

— Nu, şefu’, zâmbi ea, la tonul lui autoritar.

El o privi cu umor:

— Nu fi obraznică!

Nataşa izbucni în râs.

— Orice aş face, nu pot să-ţi fiu pe plac, nu-i aşa?

— Ba cred că poţi, murmură el glumeţ privindu i trupul. Dară ai încerca…

Plecase înainte ca ea să poată răspunde Io această aluzie. Ea se înroşise toată şi pulsul îi bătea nebuneşte, în timp ce în adâncul fiinţei simţea ca un fel de căldură.

Se uita spre cerul ce se vedea prin ferestre, iarna acoperise oraşul ca o plapuma albă, iar gerul desenase flori pe geamuri. Îşi aminti de zile ca acestea, în Dorset, când copacii goi aveau o frumuseţe bizara în contrast cu cerul palid.

Îi era teamă, teama de a i se destăinui lui Lee, convinsă fiind că el nu i s-ar fi destăinuit; teamă că ceea ce simţea acum nu era real, la fel cum fusese scurta ei incursiune în lumea dragostei; teamă de viaţa însăşi. Când încerca să-şi privească viitorul vedea doar un fel de ceaţă gri, ca aceea care acoperă iarna câmpurile de acasă.

Singura dată când încercase să se joace cu viaţa, fusese în noaptea când îl întâlnise pe Lee, şi, uite ce păţise I Viaţa era ca un fel de ruletă rusească. Fiecare decizie pe care trebuia s-o iei era ca un pistol încărcat îndreptat spre tâmplă. Cel mai sigur lucru era să nu faci nimic, să nu simţi nimic, să nu rişti nimic… dar atunci însemna să nu mai trăieşti.

Câteva minute mai târziu, Lucy năvăli în cameră cu tava de mic dejun şi noutăţi legate de marea lume din afară. Nataşa o asculta, în timp ce-şi mânca oul fiert şi pâinea prăjită Lucy nu aştepta niciun fel de întrebări. Tot ceea ce dorea era să fie ascultată; ea era o comunicativă, un fel de radio ambulant.

— Lâşti o fată cuminte, spuse ea aprobator, luând tava… Mănânci mult mai bine.

Când zâmbea, Lucy avea o faţă blânda şi bună. Nataşa îi zâmbi şi ea ia rândul ei. În atitudinea de doica a lui Lucy era ceva mişcător. Ce bine ar fi fost să poţi place oricui atât de uşor, gândi Nataşa. Nu asta era lucrul pe care oricine şi l-ar fi dorit? Era destul de rar să reuşeşti atât de lesne.

În acea după-amiază, stătea la geam cu un ochi la ziarul de pe genunchi şi cu altul la traficul de oftară, când văzu maşina lui Lee apro 9 tindu-se de bordura trotuarului. Nataşa simţi cum i se opreşte inima de emoţie. Ştia că începuse să se înroşească El spusese că o să întârzie. Îşi terminase treburile mai devreme decât se aşteptase?

Apoi. O văzu pe fata care cobora din maşi nă şi râsufia îndurerata. Lee stătea pe trotuar, cu faţa în profil şi vorbea cu Laura Brennan. Amândoi se întorseseră şi se îndreptau spre casă. lor Nataşa îşi coborî privirea pe ziar, fără se vadă nimic.

Ceva mai târziu, auzi voci în hol şi apoi uşa de la saâon se deschise. Intra Lee însoţit de fată.

Nataşa îi privi împietrită, încercând să-şi «mascheze emoţia şi Lee spuse:

— Nataşa, o cunoşti pe Laura? Laura, soţia mea… Laura avansa cu mâna întinsa, zâmbind. Nataşa îi strânse mâna în mod automat, forţându-se să surâdă; trebuia să facă un efort şi ştia că zâmbetul pqrea artificial… Mă duc după partituri, zise Lee întorcându-se pe colcăie şi dispărând.

Nataşa o privi pe Laura cu ochi nedumeriţi.

— Am venit să fuâm câteva partituri muzicale. Plec mâine în Statele Unite într-un turneu şi Lee se ocupa de repertoriul pe car – voi lua…

— Înţeleg, spuse Nataşa politicos.

Laura era Îmbrăcată cu un costum elegant oliv, cu revere de mătase neagră. Arata sigura pe ea, inteligentă, chipeşă şi Nataşa ştiu că nu va putea intra niciodată în

competiţie cu oaie niciodată, Laura avea o vitalitate ieşita din comun, care se vedea din modul în care se mişca şi vorbea. Ochii îi erau luminaţi de umor. Trupul îi era frumos modelat şi. fără îndoiasă. irezistibil pentru sexul opus.

— Muream de curiozitatea de a o întâlni pe fota cea misterioasă, zise Laura râzând şi aşezându-se pe un scaun. Ne-am mai întâlnit în ziua în care ai leşinat, dar nu-ţi mai aminteşti. Eram în taxi cu Lee. Era într-un hol când o văzut cum ai căzut... Nataşa zâmbi forţat... Când este programat copilul? întreba Laura cu francheţe E greu de presupus încă, nu-i aşa?

— Np, recunoscu Nataşa rar... În luna tna» ţie adăugă ea şoptit.

Ome cât de mult ştia Laura despre situaţie: ei? Loc îi spusese totul? Toate acestea o-făceau pe Nataşa să se simtă bolnax a. N-o putea privi pe Laura în ochi.

— Mor de dorinţa de a avea şi eu unul, zise. La ura; Nataşa îşi ridica faţa şi, cu respiraţia întretăiată, cerceta faţa acesteia, pentru a se convinge că a auzit bine. Laura zâmbea gânditoare... Don încă nu vrea să audă de aşa ceva. Spune că ar trebui să-mi fac întâi o situaţie stabila în lumea afacerilor. Dacă pierd un an întreg, cariera mea se duce dracului.

Nataşa rămase cu ochii fixaţi pe faţa celeilalte fete.

— Don? repetă ea.

Despre cine vorbea Laura?

— Soţul meu, explică Laura.

Nataşa tresări ca arsă.

— Soţul dumitale?

— Don Grafton, o limuri Laura. Compozitorul... râse... El a scris „Râmântul fermecat”, cel mai mare succes al meu. L-ai auzit?

— Da, sigur că l-am auzit, se grăbi Nataşa să-i confirme. Este foarte reuşit.

— Îmi place, o aprobă Laura zâmbind.

Nataşa nu-şi putea lua ochii de Io ea.

— Nu ştiam că eşti căsătorită, spuse ea, întrebându-se de cât timp este Laura măritată şi ce crede Don Grafton despre relaţia ei cu Lee.

— Suntem încurcaţi de şase luni, îi relato Laura. Am stat aici cu Lee, până când propriul fostru apartament a fost aranjat, Don şi Lee au lucrat împreună la partitura eunui nou muzical. Sper că ţi-a spus. A fost foarte io înde mână pentru noi să stăm sub acelaşi acoperiş.

vreme de câteva săptămâni. Don şi Lee au putut să realizeze mai mult stând împreună. Don fusese până atunci cam nemulţumit fiindcă niciodată nu reuşise să pună mâna pe Lee. Îl ştii doar pe Lee, întotdeauna este în mişcare Bineînţeles că este foarte ocupat. Don ştia toate acestea, dar aşa, stând împreună, au avut ocazia să-şi termine treaba.

Nataşa era nedumerită.

— Lee a lucrat la o partitură muzicală împreună cu soţul tău?

— Da, recunoscu Laura, privind-o ciudat. Nu ţi-a spus? Ştii că este nostim! Să nu-ţi spună nimic…

— Ce fel de muzică? Ce-a făcut Lee?

— El a lucrat la libret, zise Laura şi văzân du-i privirea, se strâmbă şmechereşte… Cuvintele… Lee a scris dialogul. Este o versiune muzicală a romanului „Mândrie şi prejudecată”.

Nataşa privi cu gura căscată.

— A scris Lee cuvintele?

— Greu de crezut, se auzi vocea lui Lee din uşă, şi Nataşa îi aruncă o privire rapidă… Jane Austin a făcut-o. Eu doar am aranjat dialogurile pe ici, pe colo. Chiar şi cântecele folosesc ceva din textul iniţial.

— Când o să fie pusă în scenă? întrebă Nataşa şi

Laura râse.

— Trebuie să ţinem pumnii strânşi.

— O să fie pusă în discuţie, zise Lee aproape în acelaşi timp… Poate că într-o zi, va fi pusă în scenă, continuă e! dând din umeri.

Întinse o grâmetdd de partituri şi Laura le luă, strângându-le la piept.

— Mulţumesc. Eşti de acord?

— Am făcut o lista cu cântecele pe care nu vreau să le interpretezi, zise Lee.

Laura făcu o mutră botoasă.

— Plec şi o să mai discutăm despre asta… zâmbi Nataşei… îmi pare bine că te-am cunoscut. Ar fi trebuit s-o fi făcut moi de mult Acum, plec în Statele Unite şi Dumnezeu ştie când o să mă întorc. Noroc la naştere şi, dacă sunt înapoi la botez, sper să mă anunţi şi pe mine.

— Sigur că da, spuse Nataşo cu vioiciune, îmi pare bine că te-am cunoscut. Îţi doresc succes.

— Şi eu îmi doresc, spuse Laura văicorindu-se şi îndreptându-se spre uşă. Sper să te mai vând.

Lee stătea pe loc, uitându-se mirat la Nataşo.

— Tot târziu o să vin, o anunţă el. Acum, trebuie s-o duc pe Laura acasă.

Ea dădu din cap, fără a-l întâlni privirea, iar el, după ce aştepta un moment, Ieşi fără o mai adăuga nimic.

În acea seară, ea citea în pat, camera fiind luminata doar de o veioză, când Lee bătu la uşă şi se strecură uitându-se ia ea.

— Ai avut o zi bună? întrebă el şi ea dădu din cap.

— Dar tu?

De obicei, el ridica din umeri, dar acum traversă camera, se aşeză pe pat, căscând şi începu să-l povestească despre munca lui; ceva în legătură cu o înregistrare pe care o supervizase şi cu un grup muzical cu

care făcuse un contract. Nataşa şi asculta, simţind că el este într-o dispoziţie de pălăvrăgeală, fără să-i pese cine-l asculta. În jurul ochilor şi al gurii se vedeau linii de oboseală şi umerii îl căzuseră.

El se opri, crispându-se.

— Îmi pare rău că te-am plictisit.

— Nu m-ai plictisit, te-am ascultat cu interes.

— Chiar? îi zâmbi trist. Drăguţ din partea ta că spui aşa, dar pălăvrăgeala este interesantă doar pentru cei cu care lucrezi, nu-i aşa? încerc să vorbesc despre munca mea cu ceilalţi oameni… Se mişcă pentru a se ridica în picioare.

— De ce nu mi-ai spus că Laura este măritată?! întrebă Nataşa şi el pufni, azvârlindu-i o căutătură precauţă.

— Nu ţi-am spus?

— Ştii bine că nu mi-ai spus.

Privirile lor se întâlniră şi Lee făcu pe nevinovatul.

— Cred că am uitat… apoi îi zâmbi şmechereşte… Poate că am uitat deliberat. Poate că am crezut c-ar fi o idee bună ca tu să crezi că sunt încurcat cu cineva.

— De ce? întrebă ea pe un ton inexpresiv.

Se mirase toată ziua, întrebându-se de ce o lăsase Lee să-şi facă o impresie greşită.

Lee nu răspunse, dar figura lui capotase o expresie de autoironie, pe care nu încerca să şi-o ascundă; gura îi era strânsa şi ochii furioşi.

— De ce? repetă ea, privindu-l fix.

El pufăi încurcat şi îşi dădu părul pe spate cu degetele.

— Are vreo importanţă?

— Sigur că are importanţă, izbucni Nataşa. Laura mi-a spus că nu-ţi place să joci cu cărţile pe faţă. A avut dreptate, nu-i aşa? Tu întotdeauna faci şi spui lucruri fără să explici de ce. De ce crezi c-ai avut dreptul să alegi în

locul meu, dacă să-l văd pe Mike sau nu? De ce m-ai lăsat să cred că eşti încurcat cu Laura? Nu-mi place să văd pe cineva să-mi aranjeze viaţa de parcă aş fi un copil.

— Ar trebui să te obişnuieşti cu asta, mormăi Lee.

— Ce? Faţa i se înroşise şi ochii azvârleau fulgere de mânie când îl privi.

Figura lui căpătase o înfăţişare agresivă:

— Tu nu eşti făcută să fii lăsată să faci după cum te taie capul, îi zise el. Cineva trebuie să aibă grijă de tine, înainte să-ţi distrug1 viaţa.

— Să aibă grijă?... Aproape nu mai putea să vorbească şi pufnea nervoasă... N-o să ai tu grijă de mine, nu sunt o handicapată! Nu schimba vorba, continuă Nataşa uitându-se în altă parte. Asta nu explica de ce m-ai lăsat să cred că eşti încurcat cu Laura.

— Laura şi cu mine ne-am întâlnit de câteva ori, pe vremuri. Asta era atunci când începuse să lucreze pentru noi, dar după ce l-a cunoscut pe Don, lucrurile s-au schimbat.

— Şi atunci de ce m-ai lăsat să cred ceea ce am crezut?”

— A ajutat.

— Ajutat? Pe cine?

— Pe mine, zise Lee încordat. M-a ajutat pe mine. Mi-a salvat părerea despre mine, dacă vrei să ştii. Poate pentru tine nu înseamnă nimic, dar eu sunt un bărbat şi asta înseamnă ceva, pentru mine.

Îl privi fără să înţeleagă.

— De ce ţi-a salvat părerea despre tine?

El gemu şi buzele i se subţiară.

— Chiar eşti aşa de naivă?

— Da, recunoscu ea şi el râse.

— Bine, tu ai spus-o... îi aruncă o privire pe sub gene şi obrajii i se înroşim... Aveam nevoie de un soi de

protecţie, adăugă el enigmatic.

— Şi cu Laura ce a fost? Nataşa ar fi vrut să ştie de ce a procedat el aşa; în orice caz, a făcuse un lucru cinstit. Nu găsea răspunsul, întrebă cu ezitare… Ji-era teamă că vreau să te atrag într-o cursă? Asta era? Credeai că vreau să te şantajez, în caz că n-aş fi ştiut că eşti încurcat cu cineva?

Ochii cei verzi o priviră glumeţ:

— Doamne, uneori îmi vine să cred co o să înnebunesc. Ce ai în spatele acestor ochi albaştri? Aer?

Ea – i privi.

— Nu sunt bună ghicitoare. Nu ştiu se dezleg nici cuvinte încrucişate.

Lee se uita din nou la ea, cu o oarecare nelinişte ciudată pe figura, apoi se mişca, o prinse de umeri şi o ridica spre el, ca pe o papuşă

— Atunci, o sârţi dau eu cheia misterului, murmură el aplecându-şi faţa.

Nataşo începu să se lupte furioasa, întorcându-şi capul. Credea el oare că poate s-o manipuleze după cum voia? El evita răspunsul, refuzând să discute şi încerca să schimbe subiectul într-o direcţie care-i convenea, dar de data aceasta n-o să-l lase să scape. Îl auzi cum respira adânc şi apoi degetele lui îi apucară obrazul, ţinându-l în aşa fel, încât ea să nu-şi? mai peată întoarce capul.

Ea – i azvârli o căutătură nervoasă şs-i văzu faţa înnegrindu-se de furie, şi linia crudă o gurii. Tremurând, suspina:

— Nu, Lee.

Îi era frica de el, când orâto aşa. Din aceşti >chl reci răzbătea violenţa.

— Este timpul să priveşti adevărul în faţă, o avertiza el. Nu poţi să fugi tot timpul de tine însoţi şi de viaţă. Până la urmă tot ai să fii pâinsă. Dacă ar fi să te ţin închisa o

sută de ani, te-aş ţine pana când oi recunoaşte.

— Ce să recunosc? întreba ea. simvod că îngheaţă din cauza şocului…

— Asta, spuse el, şi, drept răspuns, îi luă gura cu o graba nemiloasa, inlâturându-i orice urma de rezistenţa şi făcându-i trupul să pulseze cu o pasiune necontrolată.

Mâinile ei îi înconjurară gâtul şi trupul i se lipi de al lui cu slăbiciune, gemând în îmbrolişbreai braţelor puternice. Senzualitatea copleşitoare pe care o cunoscuse. În ac ea noapte, o copleşi, corpul tresorindu-i excitat.

Un moment mai târziu, el îi luă faţa în mâini şi-l privi ochii galeşi.

— În noaptea când te-am întâlnit, rp am îndrăgostit de tine când te-am auzit râzând, spuse el răguşit. M-am uitat împrejur şi te-am văzut… Eroi atât de drăgâlaşă, încât nu mi-am mai luat ochii de Io ţine. Am avut sentimentul câte uiţi la mine în acelaşi mod… Aşa fusese, îşi aminti ea cu claritate. Îl privise cu Intensitate şi gândise că este cel mai atrăgător bărbat pe care – văzuse în viaţa ei… Noaptea aceea a fost vrăjită, zise el cu o privire tulburotă. Pluteam în nori. Tu spuseseşi despre tine câte simţi ca şi cum ai fi într-un balon înââţat spre cer. Ei bine, în dimineaţa următoore, balonul s-a spart şi m-am trezit trântit la pământ.

— Îmi pare rău, şopti ea, otingându-i obrazul. M-am comportat foarte rău.

— Aşa ai făcut, spuse el privind-o în ochi. Te-am urât în următoarele trei zile, apoi cm început să mă simt ca cineva care fusese în grădina raiului, după – care fusese – alungat. Nu mă puteam opri să mă mai gândesc la tine. Când a apărut Porter şi am tras concluzia greşită că vrea să mă şantajeze, am vrut să-l omor, dar nu atât din cauză că eram furios, ci din cauză că eram gelos pe el. Puţin a lipsit ca să nu-l sugrum. Înnebunisem şi din cauza ta, pentru că-mi închipuiam că te-ai înţeles cu el şi totul

fusese dinainte plănuit. Am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare. Ar fi trebuit să ştiu că nu puteai fi băgată în aşa ceva, dar atunci eram prea furios ca să mai raţionez.

@Nataşa îl privea cu ochi enormi şi febrili, cuprinsă de o fericire nebună deoarece el spusese că o iubeşte şi că se îndrăgostise de ea în acea noapte. Cuvintele îl sunau în minte şi ea murea de nerăbdare să-l întrebe, pentru că dacă el îi confirma, totul se schimba şi lumea căpăta o altă înfăţişare.

— Când mi-am dat seama că greşisem, m-am calmat şi am realizat că există *o* şansă să mă întorc în rai, spuse Lee mişcat. Dar tu erai încăpăţânată, nu voiai să mă laşi să fac ceea ce doream din tot sufletul să fac, refuzând chiar discuţia despre căsătoria cu mine şi am simţit cum îmi scapă norocul printre degete… el trase o gură de *aer*… A trebuit atunci să aştept. Am încercat să mă înarmez cu răbdare.

te-am convins să mă vezi din când în când, am încercat să te fac să mă cunoşti, sperând că o să termini cu Porter şi o să vezi în mine pe cel cu care te potriveşti.

Ea râse cu ochi strălucitori.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin cap c-ai fi putut să mă întrebi pur şi simplu?

El o privi în ochii zâmbitori.

— Şi dacă aş fi făcut-o? Ce-ai fi zis?

Nataşa se uită la el nedumerită.

— Presupun că mi-ar fi fost greu să cred, la acea vreme, şi…

— Şi încă erai îndrăgostită de Porter, sau cel puţin aşa credeai, termină el pentru ea. Totuşi, începusem să-mi dau seama că nu fuseseşi îndrăgostită, pentru că dacă ar fi fost aşa, n-ai fi sărit atât de repede în pat cu mine… Acesta a fost motivul pentru care am început să sper.

— Oh, chiar ăsta? întrebă ea înţepată.

O privi cu umor.

— Era explicaţia cea mai logică, îi zise el. Nu pentru că mă aşteptam la logică din partea ta. Eşti una dintre cele mai feminine creaturi pe care le-am cunoscut. Mintea ta nu gândeşte, ci are un mod misterios de a interpreta lucrurile şi, vai de bietul bărbat care încearcă să te priceapă, că nu va reuşi să se aleagă decât cu o durere de cap!

— Mulţumesc, ripostă ea cu demnitate.

— Dar te iubesc, mărturisi tee… vocea i se coborâse şi el îşi îngropase faţa în umorul ei.

sărutându-i pielea cu pasiune… te iubesc, draga mea şi am nevoie de tine, chiar aşa nebună cum eşti. Simt nevoia să te protejez şi sunt mai sigur decât oricine că şi tu ai nevoie de mine, ca să te opresc să mai faci lucruri nesăbuite.

Ea-şi băgă degetele în părul lui des şi-şi încetini respiraţia, la senzaţia pe care i-o provoca gura lui care i se plimba pe piele.

— Şi Laura? întrebă ea stânjenită.

Ei râse şi apoi îşi ridică faţa înfierbântata.

— Oh, Laura, răspunse el crispat El bine, am folosit-o ca un fel de scut. Nu voiam să afli că umblu în patru labe după tine. Laura era protecţia mea. Don este cel mai bun prieten ai meu, dar, crede-mă, nu i-ar place ca nevastă-sa să flirteze cu alt bărbat. Între mine şi Laura n-a mai fost nimic din momentul în care l-a întâlnit pe Don şi chiar dacă ne-am întâlnit de câteva ori, n-a fost ceva serios niciodată… Ţinem unul la altul, dar asta este totul… Nataşa îl privea visătoare, cu ochii pe jumătate închişi, întreaga ei atenţie fiind concentrată asupra gurii lui senzuale, aşteptând momentul s-o simtă din nou… Eşti gata să recunoşti? întrebă Lee stânjenit, cu ironie în glas, dar şi cu o oarecare răguşeală, care-i trăda emoţia… Ea-şi ridică privirea spre ochii lui verzi, incapabilă să scoată vreun cuvânt, copleşită de o senzualitate pe care nu mai

era nevoie să şi-o înfrâneze… Vreau să te aud spunând… gura lui Lee schiţă un surâs… Aştept de prea multă vreme şi tu mă ţii ca pe jar.

— Te iubesc, şopti ea. Ai dreptate, n-am fost îndrăgostită de Mike niciodată. Nu eram potriviţi unul cu celălalt. Niciodată nu l-am dorit pe el în felul… se opri brusc, înroşindu-se şi Lee râse încetişor.

— Lipsit de ruşine, spuse el… Aşa cum m-ai dorit pe mine?

Întrebarea fusese pusă ca din întâmplare, dar în ochii care o priveau, se citea nerăbdarea şi Nataşa îşi înlătură ultima rămăşiţă de ruşine şi vinovăţie, punându-şi braţele în jurul gâtului lui şi privindu-l cu pasiune.

— Da, chiar din primul minut în care te-am văzut. Multă vreme nu mi-a trecut prin cap că eram îndrăgostită de tine, dar asta era realitatea, fără îndoială. Nu-mi venea să cred că dragostea poate veni aşa. Mi-era ruşine de ceea ce simţeam faţa de tine. Credeam că dragostea este calmă şi blândă…

— Şi plină de sensibilitate, râse Lee de ea, cu vocea plină de tandreţe.

Ea izbucni în râs.

— Aşa presupun. Aşa m-au învăţat părinţii mei să văd lucrurile. Mi-au băgat în cap că dragostea înseamnă să găseşti un bărbat drăguţ, să te măriţi, să faci copii şi să-ţi asiguri un cămin confortabil. Nu mi-au spus niciodată că dragostea poate fi ca un uragan, care te poate pune la pământ înainte de a-ţi da seama. Nu mă aşteptam la dragoste în acea noapte. Cum aş fi putut? Credeam că îl iubesc pe Mike.

— Şampania este un remediu bun, o privi Lee cu ochii plini de veselie.

Nataşa râse.

— Şampania a fost aceea care mi-a scos din minte toate ideile în care fusesem crescută. Instinctele naturale

m-au făcut să mă comport cu tine exact aşa cum m-am comportat. Ştiam ceea ce voiam să fac şi am procedat ca atare; bineînţeles că în dimineaţa care a urmat, mi-au revenit vechile inhibiţii şi am fost îngrozită de ceea ce făcusem.

— S-a *văzut*, zise Lee.

— Îmi pare rău, murmură ea, sărutându-l uşor pe gură. Eram foarte confuză.

— Poţi să spui din nou. Lee primi o nouă sărutare… Modul tău de a gândi mi-a dat multe bătăi de cap.

— Mintea mea era foarte confuză, recunoscu ea. Nu puteam înţelege ce se petrece. Mă simţeam din ce în ce mai zăpăcită când încercam să aflu ce vreau. O parte din mine îmi spunea că dorinţa pe care o simt pentru tine este greşită şi cealaltă parte refuza să creadă şi nu voia să asculte. Eram geloasă pe Laura…

— Ah, făcu el cu ochii lucind de satisfacţie şi ea făcu o pauză pentru a-i privi cu amuzament.

— Îţi place să auzi, nu-i aşa?

— Sigur, glumi ei plin de veselie.

— N-a fost prea înţelept din partea ta, continuă Nataşa cu seriozitate. M-ai lăsat să cred că ai o grămadă de femei. Asta a făcut să mi se întărească convingerea căpătată de la părinţii mei, şi anume că, în ceea ce priveşte dragostea, bărbaţii şi femeile sunt diferiţi.

Lee se încruntă.

— În capul tău se fixase ideea că sexul este ceva ruşinos, nu-i aşa?

— Nu chiar aşa, negă ea. Dar credeam că a fost ruşinos din partea mea ca de la prima vedere să ajung în pat cu tine.

Încruntarea lui se transformă în râs.

— Biata Nataşa, murmură el cu un glas răguşit.

— Dacă eram inhibată, n-a fost vina mea. Bărbaţii

sunt de vină pentru asta.

— Oh, bineînţeles, eram sigur că până la urmă o să mă scoţi vinovat pe mine, spuse el sec.

— Nu pe tine personal, ci pe bărbaţi în general, insistă Nataşa. De secole, bărbaţii au organizat lumea după propriul lor interes. Bărbaţii au făcut legile, morala şi celelalte şi tot ei sunt aceia care au băgat femeilor în cap că dorinţa sexuală este normală la un bărbat şi ruşinoasă ia o femeie.

— Cred că o să descoperi că această teorie tipic bărbătească s-a cam spulberat cu timpul, o tachină Lee amuzat. Necazul tău este că eşti prea de „modă veche”.

— Am primit o educaţie de moda veche, recunoscu ea, Modul în care ne-am întâlnit şi comportamentul tău m-au făcut să mă simt ruşinata şi vinovata. Ştiam că niciodată nu voi mai sori în patul vreunui bărbat, de la primo vedere. Credeam că tu procedezi aşa în mod curent, cu orice fata. pe care o întâlneşti. Nu-ţi dai seama? Păreai să fii dovada evidentă a tot ceea ce ştiam în legătură cu sentimentele unui bărbat, spre deosebire de femeie, care vede totul învăluit într-o lumină romantică.

Lee începu să râdă.

— Nu-i o interpretare prea simplista a dragostei? Nu poţi să categoriseşti Iubirea după reacţiile unuia sau altuia. Aşa cum fiecare om s-a născut cu amprente unice, aşa este şi cu fiecare caz de dragoste în parte. Iubirea este ceea ce dorim noi să fie şi ceea ce avem nevoie. N-are reguli. Când este vorba de dra poşte, nu mai există reguli sau morala. Este doar o problemă de simţire, emoţie, de grija pe care o al faţa de o persoană, mai mult decât faţă de altele, sau nevoia de cineva anume.

Nataşa începu să vorbească şi se opri brusc, albă ca varul la faţă. Îşi simţi întreaga fiinţe concentrată. Lee o privi alarmat.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi rău?

Ea începu să zâmbească cu faţa plina de fericire, Luându-i mâna, i-o puse pe pântec, acolo unde se vedea o mică ridicătură şi Lee simţi şi el, sub palma, uşoara mişcare a vieţii dinlăuntrul ei.

— Dă din picioare, spuse Lee cu o voce atât de surprinsă încât ea izbucni în râs.

— Este prima dată când îi simt, zise ea ştiind că tot ceea ce simţea pentru copil se schimbase. Nu mai existau vinovăţie şi teamă. Dorinţa, pe care nu o recunoscuse drept iubire, înlăturase toate celelalte sentimente şi viaţa din interiorul ei era un miracol al dragostei.

SFÂRŞIT

Supărată pentru că rupsese logodna, Natașa se comportă într-un mod ciudat ce nu o caracterizează, lăsându-se pradă dorinței care o cuprinde, în fața primului bărbat pe care-l întâlnește.

Când încercă să o atingă cu mâna, ea-l dădu la o parte, plină de o spaimă ciudată. Se simțea nervoasă, înfricoșată, tulburată, pentru că sexualitatea degajată de el stârnise un răspuns necontrolat în adâncul ființei ei și-i era frică să-l lase s-o atingă din nou. Nu putea suporta gândul de a face dragoste cu el. Ideea o înspăimânta.

ISBN 973-9170-10-2

THE BEST

Lei 1200